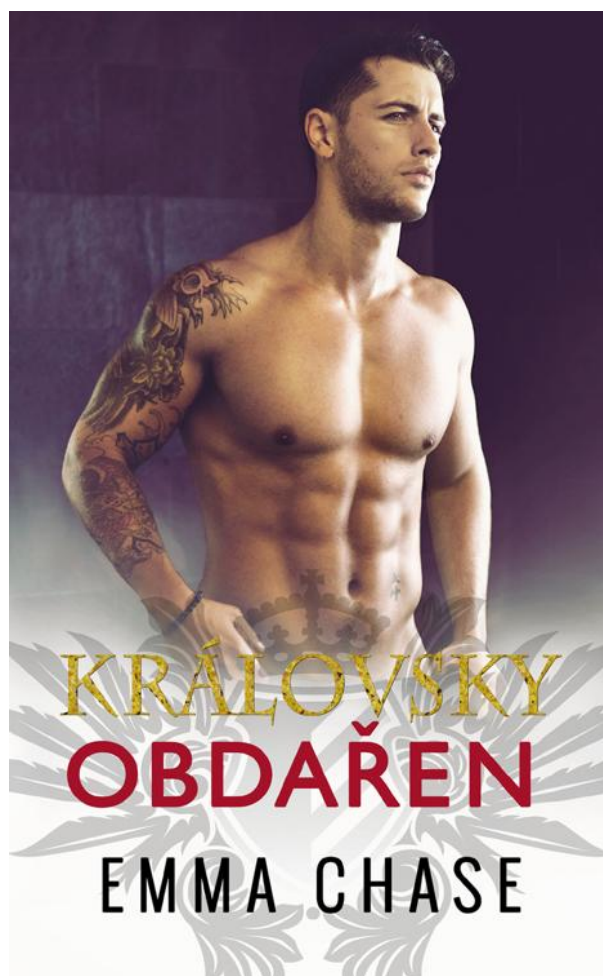

KRÁLOVSKÝ OBDAŘEN

EMMA CHASE

Přeložila:
KLÁRA ŽEMLIČKOVÁ

Emma Chase: Královsky obdařen
Vydání první
Copyright © 2017 by Emma Chase
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2023 jako svou 2578. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Royally Endowed,
vydaného v roce 2017
Český překlad © 2023 Klára Žemličková
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Daniela Čermáková
Cover Design: By Hang Le
Motiv předělů Pixabay.com
Přebal a vazba Ricardo a Baronet
Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET[®] jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-2014-4 (Formát ePub)
ISBN 978-80-269-2015-1 (Formát MobiPocket)

BARONET
Praha 2023

Emma Chase

Královsky obdařen

Royally (3)

*Láskám na první pohled
i pozvolným vzplanutím*

PROLOG

Logan

Někteří muži myslí svými penisy.

Znáte ten typ. Rafinovaní přemlouváči, jejichž oči neustále pátrají po pěkných nohách, pěkných prsech a pevném zadku.

Ostatní zase moc přemýšlejí. Ten typ taky znáte. Otravně opatrní, pomalí, obezřetně volí každé slovo, jako by se mělo vrátit a ukousnout jim hlavu.

Nejsem ani jeden z nich.

Řídím se intuicí. Když se mi útroby varovně sevřou, jedním – okamžitě. Když cítím jen jemné tahání, zastavím se a přehodnocuju. A když se zkroutí, jako kdyby je někdo ždímal, zaručeně vím, že jsem něco královsky podělal.

Intuice je moje nejlepší kamarádka, moje svědomí i výhoda. A nikdy mě nezklamala.

A je to právě ona, kdo mě přivede k těm dveřím. Kdo mě drží na místě, když na ně klepu. Kdo mi vkládá do úst slova – prosebná a lítostivá – která snad všechno napraví.

Abych ji mohl získat zpátky.

Protože ačkoliv je moje intuice brilantní, občas se umím zachovat jako idiot.

Třeba zrovna včera.

„Ellie. To jsem já. Otevři. Musíme si promluvit.“

Na druhé straně dubových dveří cítím pohyb – ne zřetelně, ale spíš podvědomě. Cítím, že tam je. Je blízko a poslouchá.

„Jdi pryč, Logane.“

Její hlas je napjatý a pisklavější než obvykle. Naštvaný.

„Ellie, prosím. Choval jsem se jako debil, já vím...”

Nejsem nadšený, že musím žadonit z chodby, ale pokud to pomůže... „Omlouvám se. Pusť mě dovnitř.“

Ellie se jen tak nenaštve a odpouští rychle, prostě v sobě neumí držet zlobu. A přesně proto mě její další slova zasáhnou jako sekera – a podseknou mi nohy.

„Ne, mělš pravdu. Princeznina sestra a bodyguard z východní Amboye nedávají smysl – to nemůže vydržet.“

Vážně jsem jí tohle řekl? Co se to se mnou k sakru děje? Ona je ve skutečnosti ta jediná věc, která v mém životě dává smysl.

Ovšem tohle jsem jí nikdy neřekl.

Místo toho... plácám kraviny.

Opřu se dlaní o hladké dřevo a přitisknu se na dveře, abych byl co nejbliž. „Ell...“

„Rozmyslela jsem si to, Logane.“

Kdyby mohly mrtvolky mluvit, zněly by přesně jako Ellie. Bez života a emocí.

„Chci pohádku. Chci to, co má Olivia... zámky a kočáry... a to mi ty nikdy neposkytneš. S tebou bych musela slevit ze svých požadavků. Nikdy bys mě nemohl udělat šťastnou.“

Ona to tak nemyslí. Protože tohle jsou moje slova – slova mé vlastní nejistoty – a ona mi je teď vrací.

A bože, pořádně to bolí. Fyzicky – ta slova mě bodají do břicha, drtí mi hrudník a kosti. Když jsem řekl, že bych pro ni umřel, myslel jsem to vážně... a teď mám pocit, že skutečně umírám.

Chytnu kulatou kliku a chystám se vejít dovnitř. Abych se přesvědčil, že to tak nemyslí.

„Ellie...“

„Nechod' sem!“ zavřeští. Takhle jsem ji nikdy neslyšel.

„Nechci tě vidět. Jdi pryč, Logane! Skončili jsme – prostě jdi!“

Ztěžka se nadechnu – protože tak to vypadá, když vás dusí bolest. Nakonec polknu hořkost, narovná se a otočím se k odchodu. Abych splnil to, o co mě žádá.

Mozek mi radí, abych šel rychleji – abych odsud hned vypadnul a odešel si lízat rány. A moje srdce – kristepane – ten nebožák je moc pomlácený a krvavý, než aby něco cítil.

Ovšem nakonec v polovině chodby zpomalím.

Protože moje intuice začne tu bolest překřikovat.
Rebeluje proti ní. Řve, že něco není v pořádku. Tohle není Ellie. Něco je jinak.

A nejen to... něco je špatně.

Rozhlédnu se po tiché chodbě – ani stráž nebo služka na dohled. Podívám se zpátky ke dveřím. Zavřené a nehybné.

Pak se otočím a vydám se zpátky k nim. Někde, nečekám a nežádám o svolení. Otočím klikou a vejdu dovnitř.

To, co spatřím, mě hluboce zasáhne.

Protože ať jsem čekal cokoli, tohle to nebylo.

Vůbec...

KAPITOLA 1

Logan

Před pěti lety

„Chtěl jste mě vidět, princi Nicholasi?“

Přiznání: když mi byla poprvé nabídnuta pozice v královské ochrance, neměl jsem zájem. Představa, že budu muset hlídat nějaké naduté aristokraty, kteří milují zvuk vlastního hlasu – a vůni svých vlastních zadnic – mě zrovna nelákala. Viděl jsem to tak, že ochranka je pouze o jednu úroveň nad služebnictvem – a já nikomu posluhovat nebudu.

Chtěl jsem akci. Záblesk moci. Účel. Chtěl jsem být součástí něčeho většího, než jsem sám. Něčeho vznešeného a trvajícího.

„Ano, Logane – posadte se.“

V armádě jsem vynikal. A Winston – šéf ochranky paláce – si toho všiml. Do ochranky prince Nicholase hledali určité vlastnosti. Hledali mladé muže, kteří byli pohotoví, loajální a ostrí, pokud je třeba. Takové, kteří si klidně vezmou nůž do přestřelky – protože stejně dokážou vyhrát.

Po několika týdnech jsem na tu pozici změnil názor. Představovala pro mě poslání. Důležití muži uvádějí věci do pohybu – umí zjednodušit život těm, kteří tak důležití nejsou.

A já ty důležité chráním, aby mohli ve své práci pokračovat.

A ten mladý princ, který sedí za stolem v knihovně svého luxusního apartmá – to je důležitý muž.

„Kolik vám je, Logane?“

„Moje složka říká pětadvacet.“

Pokud je svatý Petr patronem rybářů, já jsem patronem čtenářů. Tahle vlastnost je pro mé povolání zásadní –

prokouknout záměr. Umím lidem číst v očích – vidím, čeho jsou schopni a co jsou zač.

Nicholas Pembrook je dobrý muž. Až do morku kostí.

A to je vzácná věc.

Důležití muži jsou většinou ukázkoví idioti.

Cukne mu koutek. „Já vím, co je ve vaší složce. Na to jsem se neptal.“ A taky to není pitomec – často mu v životě lhali, takže má na lež čich.

„Kolik vám je opravdu?“

Podívám se mu do očí a přemýšlím, co tím sleduje.

„Dvaadvacet.“

Pomalů přikývne, promne si palcem dlaň a zamyslí se: „Takže jste se do armády přihlásil v... patnácti? Lhal jste o svém věku? Takhle mladý...“

Pokrčím rameny. „V odvodové kanceláři nebyli zrovna nejbystřejší. Byl jsem vysoký, dobře stavěný a uměl jsem to s pěstmi.“

„Byl jste ještě dítě.“

„Nikdy jsem nebyl dítě, Vaše Výsosti. Ne víc než vy.“

Dětství je od toho, abyste zpackali, na co sáhnete, a snažili se přijít na to, kdo jste a kým chcete být. Můžete dělat hlouposti. Já jsem to privilegium nikdy neměl, ani Nicholas. Náš směr byl určen dřív, než jsme se narodili. Naše cesty se samozřejmě lišily – ať už vyrůstáte v paláci, nebo chatrči, očekávání a požadavky okolí z vás velmi rychle vycucnou nevinnost a naivitu.

„Proč jste odešel z domova tak brzy?“

A teď se ušklíbnu já. Protože taky nejsem pitomec. „Vy víte proč. Je to ve složce.“

Zmetky poznám, protože pocházím z jejich řad. Z řad kriminálních – a ne zrovna úspěšných. Spíš hloupých, chamtivých a dostatečně zoufalých, aby představovali nebezpečí – takových, kteří se na vás usmějí, poplácají vás po rameni a pak vám vrazí kudlu do zad.

Můj děda zemřel ve vězení – byl odsouzen za vraždu při ozbrojené loupeži. Můj otec tam zemře taky, snad dřív než později – sedí za zabití. Taky mám strýce, kteří se věnovali

nejrůznějším nelegálním aktivitám, bratrance, kteří byli zabiti na ulici za bílého dne, a tety, které by bez rozmyšlení prodaly své dcery.

Jakmile mi bylo patnáct, došlo mi, že pokud v té díře zůstanu, dopadnu špatně. Měl bych jen dvě možnosti: vězení nebo márnice.

Ani jedna se mi nelíbila.

„Co tohle všechno znamená? Všechny ty otázky?“

Nejradši jdu přímo k věci.

Bedlivě mě sleduje zelenošedýma očima a je nahrbený, jako kdyby na něm seděl slon.

„Teď, když je Henry pod kontrolou, královna nás chce zpátky ve Wesscu. Za dva dny. To víte.“

Přikývnu.

„A Olivii chci vzít na léto s sebou.“

Nějakou dobu jsem měl s tou hezkou pekařkou z New Yorku problém. Popletla Nicholasovi hlavu a začal se chovat nezodpovědně. Ale je to dobrá holka – pracovitá, upřímná – a záleží jí na něm. Ne na jeho titulu nebo bankovním účtu. Tyhle věci jsou jí naprosto ukradené a možná by ho dokonce preferovala bez nich. Vedle ní je opravdu šťastný.

A za ty dva roky, co pro něj pracuju, jsem ho tak šťastného neviděl.

„Je to moudré?“ zeptám se.

Olivia Hammondová je navíc příjemný člověk. A palác... často dělá z příjemných lidí nepříjemné.

„Ne. Ale stejně to udělám.“

A ten pohled v jeho tváři – je upřímný a zranitelný. Touha. Zvenku byste si mysleli, že urození mají všechno. Nicholas vlastní soukromá letadla, služebnictvo, zámky a víc peněz, než může utratit – ale nedokážu si vzpomenout ani na jeden okamžik, kdy si dělal, co chtěl. Nebo kdy udělal něco, co by neměl.

Obdivuju ho, ovšem nezávidím mu.

„Olivia chce jet, ale bojí se tu nechat Ellie samotnou. Ellie je mladá, ještě chodí do školy... a je naivní.“

A taky je trochu divoká. Pořád rozzářená jako její růžové vlasy, které následovaly po modrých a zelených.

„Mohla by přitahovat trable,“ podotknu.

„Přesně. Navíc musí Ellie vést kavárnu, a to jen s Martyho pomocí. Oliviin otec je...”

„... alkoholik.“

Ty taky odhalím rychle – cítím je na míle daleko.

„Ano.“ Nicholas si povzdechne. „Podívejte, Logane, pracujete pro mě dost dlouho, abyste věděl, že jen tak někomu nevěřím. Ale vám ano.“ Prohrábne si černé vlasy a podívá se mi do očí. „A proto se vás ptám, zůstanete v New Yorku? Pomůžete Ellie a budete na ni dohlížet... Ujistíte se, že bude v pořádku?“

Ellie mi připadá jako slušná dívka, ale jak jsem řekl, nejsem sluha – a rozhodně ne chůva. Chránit královskou rodinu je úkol, který jsem si vybral; hlídat puberťačku z Ameriky mi připomíná bolehlav.

Nicholas se zadívá z okna. „Vím, že vás žádám o hodně. Tohle není vaše práce a můžete odmítnout. Ale... v tomhle se nemůžu spolehnout na nikoho jiného. Pokud budete souhlasit, budu to považovat za velkou laskavost.“

Aha... sakra.

Mám bratra. Říct, že bych si přál, abych ho neměl, je slabé slovo. A rozhodně to není to samé, jako když si Nicholas přeje, aby jeho bratr dospěl, nebo když je slečna Olivia ze své mladší sestry vyčerpaná. Svět by byl lepší místo, kdyby tu můj bratr nebyl – stejný názor mají i další lidé.

Ale kdybych měl možnost, kdybych mohl bratra sestavit znovu, vyrobil bych muže, který právě sedí naproti mně.

A přestože toho budu litovat, trvá jen vteřinu, než odpovím.

„James má doma dítě – je mu asi rok, takže ten se bude chtít vrátit. Tommy rád zůstane – Bronx je jako jeho osobní harém. My dva, a možná ještě další dva muži, Cory s Liamem třeba, dáme na tu holku pozor a přes léto udržíme podnik v chodu.“

Nicholasova tvář se rozsvítí širokým úsměvem a úlevně se mu rozzáří oči. Vstane, potřese si se mnou rukou a pak mi vděčně stiskne rameno.

„Děkuju, Logane. Opravdu. Na tohle nezapomenu.“
Tohle léto bude... jiné.

KAPITOLA 2

Ellie

Pokud jde o hudbu, jsem stará duše. A může za to moje mamka. Jedna z mých prvních vzpomínek je, jak mě uspává písničkou od Led Zeppelin – „All Of My Love“. Při práci v rodinné kavárně, která se po ní jmenuje Amelia, reproduktory pořád duněly. Občas poslouchala i něco jiného, ale většinou se do našich uší linuly hrdelní, dojemné vokály ženských interpretek. Rozhodně to na nás se sestrou zanechalo dojem.

Totíž, jakmile zaslechnete Janis Joplin v Bobby McGee, už nechcete slyšet nic jiného.

Dneska ráno, hned po čtvrté hodině, jsem si pustila „Gloria“ od Laury Branig. Duní mi v uších – pozitivní a povzbudivá. A dneska trochu povzbuzení potřebuju.

Olivia včera odletěla do Wessca a já jí to přeju – opravdu a upřímně. Zaslouží si to – aby ji nosili na rukou a aby ji rozmazloval a zbožňoval ten nádherný, nemravný, ale dobrosrdečný princ. Liv si zaslouží celý svět, přestože jen na tři měsíce.

A bude se mi příšerně stýskat.

Taky tu je jeden malý detail... Nespala jsem čtyřicet hodin. Vůbec. A pokud je minulost pouze prolog, v budoucnu zažiju ještě hodně bezesných nocí. Jsem v posledním ročníku střední školy – musím se učit na zkoušky, dokončit projekty a mimoškolní aktivity, vytvořit si celoživotní vzpomínky – a navíc vést podnik.

Kdo by měl k sakru čas spát?

Zvýším hlasitost na telefonu a strčím si do pusy lžici s instantní kávou – a navíc zapiju hořké granule hltém černé studené kávy. Ovšem v kavárně instantní kávu nepodáváme. Je nechutná.

Ale plní účel. Je efektivní – účinná. Miluju kofein. *Miluju*. Ten nával, ten pocit, že jsem jako Wonder Woman a neexistuje nic, co bych nezvládla.

Klidně bych ho šňupala, kdyby to šlo.

A nebýt zkažených zubů, zničeného života a šance na předávkování, asi by ze mě byla narkomanka. Jenže jsem v posledním ročníku střední školy a nejsem idiot.

Když spolku tu nechutnou, životadárnou tekutinu, zaposlouchám se znovu do písničky – vlním boky, třesu rameny, švihám barevnými vlasy, točím se na palcích a twerkuju, možná i skočím jako baletka – snad to nikdo neuvidí – a to všechno dělám, zatímco plním koláče čerstvě nakrájeným ovocem a hnětu těsto na horní vrstvu, abych je stihla upéct, než otevřeme.

Koláče mojí mamky – její recepty – jsou jediný důvod, proč jsme zatím nezkrachovali. Dřív jsme jich potřebovali jen několik, ale když se propálila romance mezi mou sestrou a korunním princem, fanyanky, pozorovatelé královské rodiny, zaujatí kolemjdoucí a psycho slídlivé vylezli z děr – a šli přímo k našim dveřím.

Byznys jen kvete, ale je to dvousečná zbraň. Zlepšila se naše finanční situace, ovšem narostlo pracovní vytížení. A to o dost – a byla to Olivia, kdo to vždycky táhl. Doted' jsem se flákala. A přesně proto jsem trvala na tom, ať letí do Wessca – a slíbila jsem, že se během její nepřítomnosti o všechno postarám.

Věděla jsem, že jí to dlužím.

A pokud mám tenhle úkol splnit, musím pohnout zadkem.

Popráším těsto moukou a rozválím ho. Jakmile má perfektní velikost i tloušťku, obrátím váleček a začnu do něj zpívat jako do mikrofonu – jako v Superstar.

„Calling Gloriaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”

A pak se otočím.

„Aaaa!”

Bez rozmyšlení hodím válečkem jako sekerou... přímo na hlavu kluka, který stojí ve dveřích kuchyně.

Na kluka, jehož jsem neslyšela přicházet.

Na kluka, který ten váleček bez váhání chytne – jednou rukou a s ledovým klidem – těsně u své pěkné tváře.

Nakloní hlavu doleva a podívá se mi do očí. „Dobrá trefa.“

Logan St. James.

Bodyguard. Frajer. Nejžhavější chlap, jakého jsem kdy viděla – a to včetně knih, filmů, televize, doma i v cizině. Je dokonalým ztělesněním klukovského šarmu a nebezpečně záhadné svůdnosti. Kdyby se Superman, James Dean, Jason Bourne a nějaký kluk s pěkným britsko-skotským akcentem spojili v jednu osobu, vytvořili by Logana St. Jamese.

A já jsem se ho právě pokusila sejmout náčiním na pečení – zatímco mám na sobě pyžamové kraťasy s Rickem a Mortym, tričko s medvídkem Pú, které nosím od osmi let, a pantofle se Spongebobem.

A žádnou podprsenku.

Ne že by se tam nahoře dělo něco zásadního, ale stejně...

„Kriste na prkýnku!“ Chytnu se za hrudník jako stará ženská s kardiostimulátorem.

Logan svráští obočí. „To jsem ještě neslyšel.“

Sakra – viděl mě tancovat? Viděl mě skákat? Bože, chci umřít.

Zatáhnu za kabel od sluchátek a vytrhnu si je z uší. „Co to má k sakru znamenat, kámo?! To nemůžeš při příchodu dělat hluk? Málem jsem měla infarkt. A mohla jsem tě zabít jako ninja.“

Cukne mu koutek. „Ne, nemohla.“

Odloží váleček na pult.

„Klepal jsem, aby ses nevydělala, ale zrovna jsi byla zabraná do svého... vystoupení.“

Krev se mi nahrne do tváře. Chci se propadnout do podlahy a zmizet v jádru Země.

Logan ukáže ke vchodu do kavárny. „Dveře nebyly zajištěné. Myslel jsem, že Marty ten rozbitý zámek už vyměnil?“

Uleví se mi, že se na něj nemusím koukat, a otočím se. Pak vytáhnu nový zámek ze šuplíku – pořád zabalený.

„Koupil ho, ale tuhle jsme měli nával a on neměl čas ho vyměnit.“

Logan si ho ode mě převezme. „Postarám se o to.“

„Potřebuješ šroubovák?“

„Ne, nářadí mám v autě.“

Opřu se lokty o pult a Logana si prohlížím. Je fakt vysoký. A není to tím, že já sama mám jen sto padesát pět centimetrů. On je opravdu vysoký – jako sexy strom. Pevný – široká ramena v černé košili. Statný.

„Ty jsi takový skautík, co?“

Můj první pokus o flirt – horší než ten v *Hříšném tanci* ve stylu: „Přinesla jsem meloun.“

Znovu mu cukne v koutku.

„Ani trošičku.“

Říká to trochu laškovně – rozbuší se mi srdce a málem mi spadne brada.

Abych zakryla svou reakci, horlivě přikyvuju.

„Přesně, já taky ne... Nikdy jsem...“

Moc horlivě.

Tak horlivě, až mi loket podklouzne na rozsypané mouce a málem se ranou do hlavy pošlu do bezvědomí. Jenže Logan není jen velký a silný – je i rychlý. Dostatečně pohotový, aby mě chytl za paži a v pase, než se stačím praštit o prkýnko.

„Jsi v pořádku, Ellie?“

Nakloní se a prohlíží si mě – pohled, který vídám ve svých snech... pokud zrovna usnu. A páni, Logan má nádherné řasy. Silné, dlouhé a černé jako půlnoc. Vsadím se, že to není jediná silná a dlouhá část jeho těla.

Sklouznu pohledem na zakázané území, na upnuté kalhoty, které potvrdí moje podezření – tenhle bodyguard má možná v kapse služební revolver, ale v kalhotách má magnum.

Mňam.

„Jo, jsem v pohodě.“ Povzdechnu si. „Jen... víš... jsem prostě unavená. Ale v pohodě... totálně v pohodě.“

A zamluvím to jako vždycky.

Přikývne a couvne. „Jdu vyměnit ten zámek. Pak ti dám klíč. Nech si ho u sebe, neztrať ho. Odteď za sebou budeš zamykat. Když budeš doma sama, zamkneš to tady taky? Rozumíš?“

Znovu přikývnu. Asi s ním mluvila Livvy. Nemůžu za to, že mě klíče pořád opouští. Dám je na určité místo, abych je tam pak našla – a přísahám bohu, narostou jim nohy a utečou.

Houdiniho bastardi.

Když vyndám z trouby poslední koláč a položím ho na chladicí mřížku, vyběhnu nahoru převléknout se do školy. Nemám čas a ani zásobu oblečení jako ostatní holky ve škole, pracuju s tím, co mám: tmavé džíny, bledě růžový top s bílým tílkem ve spodu, černé baleríny a černou koženou bundu z komisního prodeje.

A mám ráda bižuterii – ráda cinkám, když jdu – jako lidská hrací skříňka. Takže levné prstýnky na každém prstě, ještě levnější náramky na zápěstí a dlouhý stříbrný řetízek.

Nekonturuju si obličej a ani si své blond obočí nemaluju tmavou tužkou jako Kylie Jenner – vypadala bych jako ta šílená sériová vražedkyně. Ale pod oči si nanesu korektor – hodně – pak si namaluju řasy a na rty nanesu růžový lesk.

Když pár minut před šestou seběhnu dolů po schodech, Logan už má zámek vyměněný a povídá si v kuchyni s Martym.

Marty McFly Ginsberg není jen tak obyčejný zaměstnanec – je to náš velký brácha, ovšem od jiné matky. Pokud by naše matka byla černá židovka, lesba a pořádně hustá. Marty je prostě třída.

„Čau, kuře.“ Obejme mě. Při objetí se nikdy nedrží zpátky. „Jak se daří? Ozvala se Liv?“

Přikývnu. „Poslala ti fotku svého pokoje?“

Marty si povzdechne. „Jako kdyby umřela a šla do nebe Natea Berkuse.“ Odhrne mi zelený pramínek vlasů z tváře. „Jak to šlo včera večer?“

„Fajn.“ Zívnu. „Nespala jsem, ale to není žádná novinka.“

Marty umele kávová zrna, naplní dva filtry a začne vařit první kávy. „Jak se drží táta?“

„Asi dobře. Ale domů nepřišel.“

Neděje se to často, nicméně už se to stalo tolikrát, že z toho nedělám aféru. Aspoň já ne.

Logan se pomalu otočí. „Jak to myslíš?“

Pokrčím rameny. „Pořád není doma. Asi byl rozrušený, že Liv odjela, opil se a usnul v baru u Mulligana nebo někde na lavičce cestou domů. To se stává.“

Bodyguardovi zajiskří oči – jako kdyby se mu tam rozhořely plamínky. „Chceš mi říct, že jsi spala nahoře sama a tady dole bylo odemčeno?“

„Jo, ale měla jsem u sebe Bosca.“

Bosco je náš shi-tzu křížený s čivavou. Není to zrovna hlídač – ledaže by dokázal vetřelce vyděsit svým ošklivě roztomilým ksichtíkem. Ale pokud by se zloděj pokusil ukrást párky z lednice, nepřežil by noc. Bosco by mu prokousl hrdlo.

„O nic nejde, Logane.“

Logan se podívá na Martyho a proběhne mezi nimi tajná chlapecká konverzace. Když se otočí zpátky na mě, tváří se vážně a rozčileně.

„Budeme se střídat – já a chlapci. Můžeme hlídat tady v kavárně, pokud nás nechceš přímo v bytě, ale odteď tady s tebou někdo bude pořád. Už tu nebudeš sama. Jo?“

Pomalou přikývnu a v žilách cítím teplé zurčení.

„Dobře.“

Takhle to vypadá, když na vás někdo dává pozor.

Nechápejte mě špatně – moje sestra by za mě skočila před kulku a ještě by stihla zmlátit toho, kdo vystřelil. Ovšem tohle je naprosto jiné.

Sexy. Jako s Tarzanem. Příjemnější. Jsem priorita tohohle pohledného muže. Zajímá se o mě, chrání mě... jako kdyby to byla jeho práce.

Protože – je.

Od Liv vím, že Nicholas považuje neustálý dohled za omezující. Ale pro mě... je to hezký pocit.

V zadní uličce zaburácí dodávka.

„To je dodávka s pečivem,“ podotkne Marty. „Jestli se nám zase pokusí nacpat ty rozmačkaný sračky, tak asi někoho chytnu pod krkem.“ Křupne klouby. „Hned jsem zpátky.“

Když odejde zadním vchodem, dovnitř vklouzne moje kamarádka Marlow.

„Čau, mrcho. Jdeme?“

„Jo, dej mi pět minut.“

Marlow pochází z bohaté rodiny. Její otec spravuje investiční fond a je to tak trochu hajzl. Její matka je velmi krásná a hodně smutná; nikdy jsem ji neviděla bez sklenky Pinotu Grigio. Přestože mohli, Marlow neposlali na soukromou školu, protože ji nechtěli rozmazlovat.

Nevím, jestli je to veřejným školstvím, nebo se tak narodila, ale pokud bych se měla vsadit, kdo bude řídit svět, byla by to Marlow.

„Vepředu je zamčeno – jak to?“

„Logan spravil zámek,“ povím.

Její zářivě červená srdčitá ústa se usmějí. „Dobrá práce, Kevine Costnere. Měl bys ten klíč přilepit Ellie na čelo, nebo ho ztratí.“

Marlow má přezdívky i pro ostatní členy ochranky, a když se o chvílku později objeví Tommy Sullivan, hned ho osloví: „Ahoj, Fešáku.“ Obtočí si své pružné medové vlasy kolem prstu a nakloní hlavu jako modelka.

Tommy laškovně mrkne: „Ahoj, nezletilá.“ Pak přikývne na Logana a usměje se na mě. „Lo... Dobré ráno, slečno Ellie.“

„Ahoj, Tommy.“

Marlow vykročí dopředu. „Už jen tři měsíce, Tommy. Tři měsíce a budu zletilá – pak tě využiju, zneužiju a odkopnu.“

Ten tmavovlasý rošťák se zazubí. „Ideální rande.“ Pak ukáže k zadním dveřím. „Tak, jsme připravený na školičku?“

Jeden z ochranky mě vždycky doprovází do školy. Hlídají mě od té doby, co se tisk pomátl kvůli Nicholasovi a Olivii,

a když prší, vozí mě v neprůstřelném černém SUV – je to docela fajn.

Čapnu těžký batoh v rohu.

„Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Ellie – měla bys tu dneska uspořádat pořádnou párty!“ prohodí Marlow.

Tommy a Logan jednomyslně nesouhlasí. Jako kdyby si to nacvičili.

„Ani náhodou.“

Marlow zvedne ruku a zarazí je. „Vážně jsem řekla slovo párty?“

„Pořádnou párty,“ opraví ji Tommy.

„Ne – tak jsem to určitě nemyslela. Jen bychom pozvali pár přátel. Fakt jen pár. Velmi dospělých. Něco jako... studijní skupina.“

Hraju si s řetízkem a podotknu: „Vlastně to zní jako dobrý nápad.“

Uspořádat párty, když jsou rodiče pryč, je na střední škole zasvěcovací rituál. Teď, nebo nikdy. Protože až se Liv vrátí, už nebudu mít příležitost.

„Je to hrozný nápad.“ Logan se zamračí.

Najednou vypadá docela děsivě. Ale pořád sexy. Možná i trochu víc.

Marlow vykročí dopředu. Má větší koule než většina chlapů. „Nemůžete ji zastavit – to není vaše práce. Jako když dvojčata Bushovy načapali v baru s falešnými občankami nebo když Malia kouřila na Coachelle trávu. Ochranka je zastavit nedokázala, jen nesmí někdo umřít.“

Tommy si zastrčí ruce do kapes. Vypadá ležérně, i když je přísný. „Zavoláme její sestře. Určitě jí to rozmluví i přes oceán.“

„Ne!“ Trochu povyskočím. „Ne, Liv neotravujte. Nechci, aby si dělala starosti.“

„Můžeme zatlouct okna i dveře,“ navrhone Logan.

To vůbec nezní přehnaně.

Předstoupím před oba bodyguardy. „Chápu, že máte starost, jo? Ale jde o to, že mám takový životní motto. Chci ten citron pořádně vysát.“

Tommy vytřeští oči. „Vysát co?“

Rozesměju se a zavrtím hlavou. Muži jsou tak nechápaví.

„No znáte to pořekadlo ,když vám život nadělí kyselý citrony, udělejte si limonádu‘? – tak já chci ten citron pořádně vysát.“

Ani jeden z nich se moc nebaví.

„Chci si užít život, zažít všechno, co nabízí. To dobrý i to špatný.“ Odhrnu si džíny z kotníku – mám tam nakreslený malý citron. „Vidíte to? Až mi bude osmnáct, nechám si ho tam vytetovat. Abych si připomněla, že mám žít naplno – a nebrat nic jako samozřejmost. Pozvat si kamarády na noc do toho taky patří.“

Těkám mezi nimi pohledem. Tommy pomalu podléhá – je to poznat. Logan je jako zed’.

„Bude to malá párty. A klidná – přísahám. Naprosto pod kontrolou. A kromě toho tady stejně budete vy dva. Co by se mohlo pokazit?“

Všechno.

Všechno se nakonec podělá.

V deset třicet je kavárna nacpaná lidmi. A nikoho z nich neznám. Všude na stolech jsou plechovky od piva a lahve od alkoholu a kuchyň páchne po trávě.

Proč se pořád dostávám do takových situací? Proč se mi to děje? A kde je k sakru Marlow?

Kolem mě se protlačí námořník.

Jo, opravdu námořník – jako Pepe – celý v bílém. Tohle přece není maškarní bál!

„Vidíš ho taky?“ zakoktám na Logana, který se vedle mračí tak úporně, až mám pocit, že mu to zůstane. A stejně by mu to seklo.

„Říkal jsem, že je to blbý nápad,“ utrousí Logan.

Zadupu nohou.

Protože jsem dospělá. Skoro.

„Tohle neříkej! Žádný ,Já to říkal‘ – je to otravný!“

„Je mi úplně fuk, jestli je to otravný, musíš mě poslouchat. Odteď uděláš, co ti řeknu, rozumíš?“

Nejradši bych se ho zeptala, co by jako udělal, když ho neposlechnu. Naplácal mi? Svázal mě? Připoutal si mě k sobě? Pokud by tohle měly být následky, asi by se ze mě stala pořádně nezbedná holka.

Než se ho stihnu zeptat, z kuchyně se ozve rána, která mě vytrhne z nemravné fantazie a hodí zpátky do otravné reality.

Hudba burácí, až z toho vibrují židle, a je jen otázkou času, kdy sousedé zavolají policii. Jsem unavená a – hajzlové – jedí moje koláče! Všimnu si tří – ne, čtyř lidí – jak stojí a cpou se koláči, které jsou na zítra. *Hovada!*

„Máš pravdu. Končíme.“

Logan obrátí své tmavě hnědé oči v sloup. „Konečně.“

Zkrouťím ruce a přemýšlím, jak to udělat. „Možná bys mohl zapískat, aby začali poslouchat. A já si stoupnu na židli a řeknu: ‚Děkuju, že jste přišli. Bylo to super a doufám...‘“

Jenže Logan mě neposlouchá. A ani vedle mě už nestojí. Je u přehrávače – vypne hudbu a udělá si z rukou hláskou troubu. „Vypadněte!“

Logan St. James je prostě ztělesněním jemnocitu.

„Mohls mi pomoci, víš.“

Po párty poslal Logan Tommyho domů – že si vezme noční a ráno ho někdo vystřídá. Chtěl se ujistit, že se všechno uvede do pořádku.

Začínám mít pocit, že Logan není dobrý v přerozdělování práce.

„Proč bych to dělal?“ zeptá se, opře se o zeď a přejede palcem po mobilu. „Říkal jsem, ať tu párty neděláš.“

Díky Diovi, že jsem se stačila připravit do školy ještě během dne. Zítra mám zkoušky, ale studovat můžu během oběda. V tuhle chvíli zrovna klečím a seškrabuju z podlahy lepkavé přilepené kousky koláče. Koše jsou naplněné po okraj, kuchyně je čistá a stoly utřené. Podlaha je poslední.

„Aspoň by ses zachoval jako džentlmen.“

„Nejsem džentlmen a nezametám pitomý podlahy.“

„Fajn.“

Natočí hlavu, jako kdyby chtěl ještě něco říct, ale než stihne otevřít ústa, dveřmi projde můj táta.

Po dvou dnech.

Dovleče se dovnitř, nepotácí se, ovšem stabilní taky není.

Můj táta je vysoký jako Logan – široká ramena – a je pohledný takovým tím mužným, dělnickým způsobem. Ten typ, který se spíš sprchuje po práci než před. Aspoň takový býval.

Poslední roky se hrbí, takže vypadá starší. Jeho flanelová košile je zmuchlaná a špinavá a vlasy mu padají do tváře.

„Co se děje, Ellie?“ vypraví ze sebe.

Zvláštní na tom je, že si přeju, aby mě seřval. Aby mi dal zaracha nebo zabavil mobil. Jako každý jiný rodič... který se stará.

„Já, no, pozvala jsem si nějaké lidi. Trošku se to vymklo. Ale do zítra bude všechno uklizené.“

Ani se nepodívá mým směrem. Jen nepatrně přikývne.

„Jdu si lehnout. Až půjdeš do školy, vstanu a pomůžu Martymu.“

Pak projde mezi stoly lítačkami do kuchyně a vypraví se po schodech do našeho bytu.

Skloním hlavu a vrátím se k úklidu.

Po několika minutách Loganovi povím: „Tohle nemusíš dělat, víš.“

„Dělat co?“

„Dělat si starosti. Jsi celý napjatý, jako kdyby sis myslel, že mi táta něco udělá. Vždyť sotva dokáže mluvit – nikdy by mě nepraštil.“

Logan se na mě podívá těma svýma tmavýma očima, jako kdyby mi četl myšlenky.

„Lidem se dá ublížit různě. Nejenom fyzicky. Nebo snad ne?“

Obvykle mi můj vztah s tátou starosti nedělá. Nevšímám si toho. Ovšem několik posledních dní bylo zvláštních. V očích se mi nahromadí velké, palčivé slzy.

„Nenávidí mě,“ prohodím. A pak mi vzlyk otřese hrudníkem i rameny. „Můj táta mě nenávidí.“

Logan svraští obočí a po chvíli se zhluboka nadechne. Pak ke mně přijde, s překvapivou ladností na někoho s jeho postavou, sedne si ke mně na zem a opře se o zed’.

Nakloní se blíž a něžně zašeptá: „To určitě není pravda.“

Zavrtím hlavou a otřu si tváře. „Ty to nechápeš. Byla jsem nemocná. Tu noc, kdy moji mamku zabili, jsem měla hrozný kašel. Pořád jsem si na to stěžovala. A lékárna v bloku zrovna procházela rekonstrukcí, proto jela mamka jinam. Metrem.“

Když vyrůstáte ve velkoměstě, rodiče vám velmi brzy řeknou, jak to v něm chodí. Že žádné množství peněz nebo šperků vám nestojí za život. Takže když je někdo chce, máte mu je odevzdat. Dají se nahradit – vy ne.

„Před pár lety nám napsal z vězení – ten chlap, co to udělal. Prý mu to je líto, že ji nechtěl zastřelit, že ta zbraň... prostě vystřelila sama od sebe.“

Zvednu hlavu a zjistím, že mě Logan pozorně poslouchá.

„Nechápu, jak si někdo může myslet, že tohle někomu uleví. Že mu to je líto. Že to nechtěl udělat. Nám se neulevilo. Jen to dokazuje, že byla ve špatný čas na špatném místě. A že... že kdybych nebyla na světě, životní láska mého táty by pořád byla naživu. Nejsem dramatická – je to prostě fakt. A proto se na mě ani nedokáže podívat.“

Chvíli jen mlčíme. Sedím na lýtkách a Logan hledí dopředu.

Pak si promne šíji a zeptá se: „Víš, jak se říká, že New Jersey je podpažím Ameriky?“

„Vždycky jsem to považovala za blbost. Jersey se mi líbí.“

„Tam, kde jsem vyrůstal – East Amboy – to je zase něco jako skvrna na Wesscu.“

Vyprsknu smíchy.

„Byl tam jeden chlap – Wino Willie. Všichni mu tak říkali. Celé dny se toulal po ulicích a hledal v kanálech drobné. A pak si koupil tu největší a nejlacinější láhev alkoholu.“

Stabilní tón Loganova hlubokého hlasu, jeho melodický akcent, je uklidňující. Konejšivý jako temná ukolébavka.

„Ovšem nebýval vždycky Wino Willie. Jmenoval se William. A William měl krásnou ženu a tři malé děti. Byli chudí, všichni byli chudí, a žili v prťavém bytě s jednou ložnicí, ve čtvrtém patře domu, který se rozpadal – ale byli šťastní.“

Jeho hlas se na okamžik vytratí.

„William pracoval na noční směny v supermarketu, vykládal zboží a doplňoval regály. A jednou políbil svou krásnou ženu na rozloučenou, uložil děti do postele a odešel do práce. A když se vrátil... všechno, co miloval, všechno, pro co žil, lehlo popelem.“

Zadrhnutí, nepatrné a tiché.

„Vypukl požár, špatná elektroinstalace. Všichni zůstali v tom malém bytě uvěznění a zemřeli, kromě jednoho. Brady, byl nejstarší – bylo mu podobně jako mně. Stačil vyskočit z okna, než se stihl udusit kouřem. Celý se polámal, ale přežil. Napadlo by tě, že po tom všem by William toho kluka střežil jako oko v hlavě, když přišel o všechny. Nenechal by ho nikdy odejít.“

Logan pokrčí rameny. „Místo toho William zavolal sociálku, jakmile Bradyho pustili z nemocnice, a vzdal se veškerých rodičovských práv. Vzdal se svého jediného dítěte.“

Zavrtí hlavou a v jeho hlase je slyšet dojetí.

„Když si pro něj přišli, byla to ta nejsmutnější věc, kterou jsem kdy viděl. Brady na chodníku, poskakující na berlích a s pláčem prosí svého otce, aby neodcházel. Willie se ani neotočil. Ani nerozloučil. Prostě odešel... a začal hledat ‚změnu‘.“

„Proč?“ zeptám se naléhavě, naštvaná a smutná kvůli dítěti, které jsem nikdy nepoznala. „Proč to udělal?“

Logan se mi podívá do očí. „Aby se potrestal – za to, že nebyl doma, když ho jeho milovaní potřebovali. Za to, že selhal a neochránil je – to je ten největší hřích, který může

muž spáchat. Pokud si muž v životě nedokáže udržet to nejcennější – nezaslouží si to.“

„Ale to nebyla jeho chyba.“

„Podle něj ano.“

Jeho hlas je opředený něhou. Jemný.

„Vím, jak se tvůj otec tváří, když jsi poblíž, Ellie – není pravda, že by tě nenáviděl. Nenávidí sebe. Připomínáš mu všechno, o co přišel. Utápí se natolik ve vlastní bolesti, že nevidí bolest svých dcer, a to, že k ní přispívá. Je slabý, smutný a zaměřený na sebe, ale jde o něj – víš? Nemá to s tebou nic společného.“

Tohle nic nenapraví. Ničemu to nepomůže. Ovšem slyšet ta slova od někoho jiného – nezaujatého a kdo nemá důvod lhát... to trochu odlehčí.

A najednou mě přepadne únava. Vyčerpání se přese mě přelije jak záplava – rychle a silně. Najednou je mým kostem sedmdesát let místo sedmnácti. Aspoň myslím, že se člověk takhle cítí v sedmdesáti. Zívnu.

„Mazej do postele, holka.“ Logan vstane, opráší si kalhoty a zvedne z podlahy koště. „Já to dodělám.“

Vytáhnu se na nohy. „Myslela jsem, že pitomý podlahy nezametáš?“

Logan mrkne. A přímo tady, v tlumeném světle kavárny, mi navždy ukradne kousek mého srdce.

„V tvém případě udělám pitomou výjimku.“

Začne zametat. Když dojdu ke dveřím, zastavím se. „Díky, Logane. Za všechno.“

Na okamžik se na mě podívá a přikývne. „Nemusíš mi děkovat – jen dělám svou práci.“

KAPITOLA 3

Logan

Po další dva týdny zavedeme rutinu. Beru si ranní směny s Ellie, pak Martymu pomáhám připravovat objednávky, mýt nádobí – zatímco Tommy ji doprovází do školy. Není to zrovna vznešená práce, ale je toho hodně a hezky to utíká. Většinou zůstávám do večera, než mě na noc vystřídá Cory nebo Liam.

Mám rutinu rád – je stabilní, předvídatelná. Každý den je stejný.

Kromě písniček. Ty, které si Ellie pouští ve čtyři ráno, když peče. Ty se pokaždé liší, jako kdyby měla nekonečný seznam. Některé má teda radši než ostatní, protože si je pouští častěji. Dneska hraje „What a Feeling“ z filmu z osmdesátých let. Včera to byla „I Want You To Want Me“ a předtím „Son Of a Preacher Man“.

A pořád tancuje. Poskakuje jako sluneční paprsek odrážející se v zrcadle.

Jednou jsem se jí zeptal: „Je ta hudba nutná?“

Ona se jen sladce usmála a odpověděla: „Výrazně zlepšuje chuť koláčů, pitomče.“

Ovšem dnes ráno vypadá Ellie obzvlášť vyčerpaně a pod pomněnkovými očima má tmavé kruhy – vypadají skoro jako modřiny. Na druhé straně pultu jsou rozložené poznámky a knihy, do kterých civí, zatímco připravuje těsto.

„Hodně se bifuješ.“

Uchechtne se. „Musím – blížím se do finále. Já a Brenda Ravenová jsme premiantky. Už mě přijali na Newyorskou univerzitu, ale odmaturovat s nejlepším skóre bude třešnička na mém studijním dortíku.“

Na první pohled se Ellie Hammondová zdá jako... hloupoučká nanynka. Jako kdyby měla v hlavě trošku duto. Ale nic nemůže být dál od pravdy. Není hloupá, je jen...

nevinná. Důvěřivá. Veselá. Asi ta nejčipernější holka, kterou znám.

„Chodil jsi na vejšku?“ zeptá se.

„Ne.“

Když mi bylo devět, školní poradkyně mi řekla, že jsem dyslektik. Byla úleva zjistit, že nejsem blbec. Naučila mě, jak to zvládat, ale čtení mi nejde doted’.

„Ve škole mi to nikdy moc nešlo.“

Přijdu blíž a položím ruku na váleček, který Ellie drží. A ona ztuhne na místě. Jako křehká laň.

„Udělám to,“ prohlásím. „Aby ses mohla učit. Už jsem to viděl tolikrát, že to zvládnou.“

Podívá se na mě, jako kdybych jí právě naservíroval celý svět. „Jo?“

„Jasně.“ Pokrčím rameny a ignoruju její zbožný pohled. „Pořád tu jen stojím.“

Nemám rád, když nejsem užitečný.

„Aha... fajn. Tak díky.“ Otevře šuplík a podá mi bílou zástěru. „Ale tohle by sis měl oblíknout.“

Jako kdyby držela třeba švába.

„Vypadám jako někdo, kdo nosí zástěry?“

Ellie pokrčí rameny. „Jak chcete, pane ,Na zástěru jsem moc sexy‘. Ale ta černá košile už nebude vypadat tak skvěle, až bude od mouky.“

Odfrknu si. A tu zatracenou zástěru stejně nechám položenou na pultu. Nepřipadá v úvahu.

V pečení nacházím zvláštní uspokojení, ale to samozřejmě nikdy nepřiznám. Uvědomím si to, když na chladicí mřížku vyskládám poslední z čtyřadvaceti koláčů. Vypadají pěkně – mají zlatou, křehkou krustu – a voní ještě líp. Ellie zavře učebnici a s rozzářeným úsměvem odhrne pryč poznámky.

„Bože, tohle jsem potřebovala. Ted’ tu zkoušku zvládnou levou zadní.“

Ulevilo se jí. A já se díky tomu taky cítím dobře.

Zamíříme do jídelní části kavárny a začneme sundávat židle ze stolů. Sleduje mě – snaží se být nenápadná – uhne očima, když se na ni podívám, ale už mě okukovalo tolik

žen, takže poznám, co se děje. Elliin zájem vyvažuje zvědavost; jako letmý dotek pátravých rukou na kůži. Vytáhne rolety a odhalí dav zákazníků na chodníku. Je menší než před pár týdny – protože korunní princ Wessca opustil budovu i zemi.

Ellie se vrátí do kuchyně... a zařve, jako kdyby ji na nože brali.

„Neeeeeeeeee!“

Adrenalin mě přenese do kuchyně rychlostí blesku a jsem připravený bojovat. Dokud neuvidím příčinu jejího křiku.

„Bosco, to neeee!“

Je to ten hlodavčí pes. Dostal se do kuchyně. Podařilo se mu vylézt na pult a zrovna požírá čtvrtý koláč.

Je fascinující, jak rychle je do sebe nasoukal a že psisko jeho velikosti jich dokáže tolik sníst. Má z toho lupu úplně nadmuté břicho – jako had, který právě sežral opici.

A velkou.

„Ty zloději!“ zařvu.

Ellie ho sundá z pultu a strčí mu ukazováček před čumák.

„Fuj, zlobivý pes.“

Ten malý bastard ještě zavrčí.

Pak ho šoupne na schody do bytu a zabouchne dveře. Oba se otočíme, abychom sečetli škody. Dva jablečné a jeden třešňový jsou úplně pryč, broskvový a drobenkový je okousaný a na dvou citronových nechal Bosco malé otisky tlapek.

„Všech sedm budeme muset udělat znovu,“ podotkne Ellie.

Založím si ruce na hrudníku. „Už to tak vypadá.“

„Potrvá to hodiny,“ hlesne.

„Jo.“

„Ale musíme. Nedá se nic dělat.“

Následuje ticho. Zamyšlené ticho.

A jako kdyby nás to oba napadlo ve stejnou dobu.

Kouknu po Ellie, která už po mně pokukuje.

„Nebo... dá?“

Prohlédnu si zbytky zničených koláčů a zvažuju všechny možnosti. „Když odkrojíme to okousané...”

„A uhladíme ty citronové...”

„A ty olízané dáme do trouby vysušit...”

„To jste se oba úplně pomátli?”

Prudce se otočím na Martyho, který stojí v chodbě. Zděšeně nás poslouchá. Ellie se to snaží vyžehlit za nás oba, ale moc jí to nejde.

„Marty! Kdys přišel? Neboj, neděláme nic špatného.”

Tajné operace by dělat nemohla.

„Neděláte?” napodobí ji a vejde do místnosti. „Jako třeba, že by nás zavřela hygiena? Že bychom lidi krmili oslintanými koláči od psa – neškodilo by trochu kultivovanosti!”

„Byl to jen takový nápad,” přísahá Ellie – a začne se smát.

„Momentální chyba v úsudku,” podotknu.

„Jsme jenom unavení a...”

„... a jste v tý kuchyni moc dlouho.” Ukáže na dveře.

„Ven!”

Když se ani nepohneme, dojde si pro koště.

„Ven – honem!”

Ellie čapne batoh a já ji doprovodím zadním vchodem, protože nás Marty vyžene ven koštětem jako otravnou havěť.

Venku se rozprší – lehké, ale otravné mrholení. Koutkem oka vidím, že si Ellie nasazuje kapuci, jinak se však snažím dívat kolem sebe. Pokud vaše oči sledují osobu, kterou máte chránit, svou práci děláte špatně.

Zaznamenávám všechno, co se děje na ulici, a čtu řeč těla – chodci na cestě do práce, bezdomovec v rohu, byznysmen s cigaretou, který křičí do mobilu. Ellie držím v dosahu a snažím se odhadnout, kdo se chystá podlehnout špatnému rozhodnutí. Je to pro mě přirozené.

„Musíš hned do školy?”

„Ne. Je období zkoušek, takže máme volno, abychom se mohli učit.”

Napíšu Tommymu, že Ellie pak dovedu do školy – a ať se tam s námi potká.

Děšť zesílí a na šedé obloze se blýskne.

„Napadá tě konkrétní místo? Kam bys chtěla jít?“

Nechci, aby nastydla.

„O něčem bych věděla.“ A svou drobnou rukou mě chytne za zápěstí. „Pojď.“

Když projdeme pod kamenným obloukem Metropolitního muzea umění, doslova leje a voda teče po schodech jako potůčky. Uvnitř mramorového foyer je sucho a teplo. Ellie si otřepe vodu z kapuce a vyždímá si barevné vlasy. Zachytím její vůni. Je sladká – broskve, pomerančové květy a déšť.

„Mamka nás sem brávala často.“

Sáhnu pro peněženku, ale Ellie vytáhne studentskou kartičku a pokladnímu podá dva vouchery. „Mám volné vstupy,“ oznámí, „a pro studenty je brzy ráno vstup zdarma.“

Nikdy jsem v muzeu nebyl – ne jako návštěvník. Královská rodina navštívila víc muzeí a galavečerů, než dokážu spočítat, ale nikdy jsem neměl šanci si cokoli prohlédnout. Chodím s Ellie z jedné expozice do druhé a ona celou dobu žvaní, jako kdyby nedokázala mlčet.

„Vždycky jsi chtěl pracovat jako bodyguard?“

„Ne,“ zabručím.

„A čím jsi chtěl být?“

„Něčím, v čem jsem dobrý.“

Nakloní hlavu a prohlíží si mě. „Jak jsi začal pracovat pro Nicholase?“

„Byl jsem v armádě. A byl jsem dobrý – vybrali mě pro speciální výcvik.“

„Jako James Bond nebo Navy Seal?“

„Tak nějak, jo.“

Ellie se zamyslí. Její zlatavé vlasy už jsou suché a lehce se vlní. Zastaví se před egyptskou expozicí a odraz světla ze sarkofágu zahálí její rysy teplým odstínem.

„A už jsi někoho zabil, když jsi byl v armádě?“

S odpovědí jsem opatrný. „Jaký dodatek ve vaší ústavě chrání lidi před sebeobviněním?“

„Pátý.“

Přikývnu. „Tak to je moje odpověď.“

Zamrká na mě svými dlouhými, světlými řasami. „Takže ano. Sakra, Logane, jsi nelítostný zabiják.“

Ušklíbnu se. „To jsem neřekl.“

„Ale ani jsi neřekl, že ne.“

Po pár krocích dodá: „Já bych asi nedokázala někoho zabít.“

„Byla bys překvapená, čeho jsi v určitých situacích schopná.“

„A jestli jsi někoho zabil... cítil ses špatně?“

Přejedu si zevnitř jazykem po tváři a odpovím upřímně bez ohledu na to, jak to vyzní. „Ne. Necítil. Některé lidi je potřeba zabít, Ellie.“

Podržím jí dveře a ona si pobrukuje, zatímco vchází do expozice s módou – místnosti s tlumeným osvětlením a svůdnými, červenými zdmi.

„A co to tmavé oblečení?“ zeptá se za chodu. „Je to povinný dress code, který vám nařídili ve škole pro bodyguardy?“

Podívám se na ni. „Máš hodně otázek.“

„Mám ráda informace.“ Pokrčí rameny. „Lidi mě zajímají. Takže, co to oblečení?“

Dotknu se své tmavě modré kravaty – která se jí líbí.

„Rytíři nosí brnění, my tmavé obleky. Musíme splynout s okolím.“

„Tak na to zapomeň. Na to jsi moc sexy.“

Zadržím úsměv. Flirtuje se mnou – odvážné; neumí skrývat své pocity, a i kdyby uměla, nedělala by to. Kdyby byla Ellie starší a kdybychom byli někdo jiný, na ten flirt bych zareagoval. Vždycky se všechno snažím oplatit. Co nejlíp.

Jen ze zvědavosti se zeptám: „A čím chceš být ty? Až dokončíš školu?“

Dlouze si povzdechne.

„To je otázka za milion, co?“ Přemýšlivě naklání hlavu.
„Kdybych chtěla finanční jistotu, dala bych se na účetnictví.
Udělala bych si licenci. S čísly mi to jde a firmy budou
auditory potřebovat pořád.“

Otevřu dveře do další expozice. „Cítím, že přijde ‚ale‘.“

Usměje se. „Ale to bych nebyla já.“

„A co jsi, Ellie Hammondová?“

„Chci se stát psycholožkou. Mluvit s lidmi a pomáhat jim
s problémy. Myslím, že by mě to naplňovalo.“

Když se na ni podívám, něco se ve mně sevře –
dobrosrdečná holka. Snad se jí to splní, zaslouží si být
šťastná.

Ellie se zastaví před jednou z expozic. Jedná se o postel –
lože se čtyřmi sloupy, složitě vyřezávané a s nebesy
z královsky modré a fialové látky se zlatými okraji. Ellie si
přečte popis na plaketě. „*Lože Jeho Veličenstva krále
Reginalda Druhého a královny Margaret Anastazie
z Wessca.*“ „To byli rodiče královny Lenory, že jo?“

„Jo.“

Koukne se zpátky na postel a toužebně si povzdechne.
„Páni. Představ si, že takhle žiješ každý den. Služky, zámky
a koruny – nebylo by to super?“ Ukáže na opulentní postel.
„Královna Lenora byla nejspíš počata přímo tady!“

Při tom pomyšlení sebou cuknu.

„O tom se asi nechci bavit.“

Ellie se rozesměje – jiskřivý zvuk. Když se přesouváme
k dalšímu exponátu, zeptá se: „Jaký je ve Wesscu počasí?“

Podívám se ke skleněnému stropu, kde déšť stále bubnuje
o tabule. „Jako tady teď. Většinou šedivo a docela chladno –
hodně prší.“

„Miluju déšť,“ řekne toužebně. „Mám z něj... útulný pocit.
Dejte mi bouřku, oheň v krbu, deku, šálek čaje ve starém
cihlovém domě – a už nikdy neodejdu.“

Příjemná představa.

Ellie se zastaví před portrétem korunního prince Wessca
– Nicholas Arthur Frederick Edward Pembroke. Jedná se
o oficiální portrét objednaný k jeho osmnáctinám.

Má na sobě vojenskou uniformu, vypadá vznešeně a důstojně. Jenže ho znám, takže si všimnu rezignace v jeho pohledu.

Vypadá jako rukojmí bez naděje na osvobození.

Ellie na ten portrét chvíli civí a pak zašeptá: „Zlomí mojí sestře srdce, že jo?“

Než odpovím, dám si na čas.

„Ne záměrně. A nejen její srdce.“

KAPITOLA 4

Ellie

O týden později

Bolí mě mozek.

Ale stálo to za to – být celé noci vzhůru, žít z přemíry kofeinu – stálo to za to. Protože už je konec.

Překročila jsem cílovou linii. Zapíchla svou vlajku na vrchol. Umístila poslední kostičku lega.

Zůstává jediný problém... že tu není žádný dav, který by mi fandil. Nemám ty novinky s kým sdílet. Liv na druhé straně světa zrovna spí, Marty je na rande, můj táta venku, takže zlitý někde v baru, a Cory, můj kamarádský bodyguard na noční směnu, chrní na stolku v kavárně.

Lidé by to do mě asi neřekli, ale ráda šířím informace, stejně jako potřebuju vodu nebo vzduch nebo popkorn z mikrovlnky.

A přesně proto mě napadne taková pitomost. Radši se ani nesvěřím Marlow, přestože by mi to ta mrcha stejně schválila.

Vypravím se do Loganova bytu. Je to hloupý nápad, ale už se nedokážu zastavit; jako magnet, který se vždycky přisaje na tu jedinou stranu.

Přisahala bych, že jsem tuhle v tom muzeu něco... cítila. Propojení. Logan měl na sobě mou oblíbenou kravatu – to by mohlo něco znamenat, ne?

Dostala jsem od něj adresu bytu, ve kterém bydlí s dalšími bodyguardy, pro případ, že bych něco potřebovala. A teď tu stojím. Ta budova působí udržovaně – žádný recepční, nic moc luxusního, ale taky to není žádná díra. Zaklepu na dveře bytu číslo 409. Rozhlížím se po chodbě, šoupu nohama a v hlavě mi zní „Silver Springs“ od Fleetwood Mac.

Když se otevřou dveře, nestojí v nich Logan, ale Tommy Sullivan – a takhle jsem ho ještě neviděla. Bez košile, džíny mu ledabyle drží na bocích a v puse má cigaretu.

Tommy je kus. Není dokonalý jako Logan, ale pořád je to fešák.

„Ellie!“ usměje se a je zjevně rád, že mě vidí. Tommy má vždycky dobrou náladu. Vytáhne si cigaretu z úst. „Co tady děláš, holka? Je všechno v pořádku?“

„Jo, všechno je fajn. Je Logan doma?“

Tommy tázavě povytáhne obočí, ale nevyptává se. Místo toho otočí hlavu a zařve: „Lo!“

Vykoukne ze dveří. „Pozval bych tě dovnitř, ale tohle není místo pro holku jako ty. Jsme tady všichni čuňata.“

A už jen z toho mi zahoří tváře – moje představitivost se rozjede na plné obrátky.

Logan se objeví ve dveřích a tváří se překvapeně.

Ani si toho výrazu moc nevšímám.

Protože Logan je taky oblečený jen do půl těla. A teda... páni.

Hebká, pevná a opálená kůže a nádherná barevná tetování, jež mu pokrývají jednu celou paži.

Má velké svaly – je vypracovaný. Má břišní svaly – hodně břišáků – zdají se tvrdé jako kámen a jsou vystouplé jako v těch šílených reklamách na fitness program.

Je to nádherné tělo. Tělo muže.

Prohlédne si chodbu. „Děje se něco?“

„Ne, já...“

„Ty jsi tady sama?“

Zní rozčileně a já si začínám myslet, že tenhle nápad nebyl jenom hloupý, ale rovnou nejhoupější za celý můj život. A že jsem jich pár měla.

„Ano, já...“

„Kde je Cory?“

I kdyby byl Cory vzhůru, stejně bych ho nerušila a ani bych s ním nechtěla sdílet svůj úspěch. Taky bych nechtěla, aby šel se mnou. Protože jsem chtěla mluvit s Loganem – o samotě.

„Je v kavárně.“

„Tys mu utekla?“ zeptá se Logan, jako kdyby tomu nechtěl uvěřit.

„Ne tak docela.“

Založí ruce. „Tak jak ses sem dostala bez něj?“

Snažím se přijít na výmluvu, která by Coryho zachránila... ale lhaní mi nikdy nešlo.

„Usnul.“

Špatná odpověď. Loganovi se blýskne v očích.

„Vypadal fakt unaveně. Nezlob se na něj, Logane.“

Prohrábne si vlasy. Na okamžik se zasním. Vypadají hustě a hebce. Jaké by to asi bylo mít je mezi prsty?

A pak se zevnitř bytu ozve hlas – hlas, který nepatří ani jednomu z kluků.

„No tak, Logane. Jsi na řadě.“

Objeví se. Jako kdyby ta holka stála za zrodem slova prsatá. Husté, lesklé červené vlasy, bezchybná pleť, nohy až do nebe v těsných džínech, které vypadají jako namalované, uzoučkový pas a velká prsa zakrytá titěrným černým topem.

Vypadá jako hlavní manažerka podniku Hooter's, pokud by měl pobočku v nebi.

Její zelené oči těkají mezi mnou a Loganem. „Aha, promiň – nevěděla jsem, že máš návštěvu.“ Usměje se. „To je tvoje sestra?“

Znáte ten zvuk, který udělá balonek, když z něj uniká vzduch?

Takhle teď kvílí moje srdce.

Když jí položí ruku na paži, zachvátí mě podivná kombinace smutku a zlosti. Chce se mi brečet... a chci mu uhryznout ruku jako rozzuřený šimpanz.

„Jdi zpátky. Řekni Tommymu, ať rozdává.“

Rozdává? Nehrají třeba svlíkáci poker?! *Zabijte mě, zabijte mě, umři, umři, umři...*

Když odejde, ošiju se. „Promiň, že jsem rušila.“

„To je v pohodě,“ zašeptá Logan. „Co potřebuješ, Ellie?“

„Nic. To je jedno. Měl by ses vrátit za svou... kamarádkou.“

Logan zavrtí hlavou. „To je Tommyho kamarádka.“
Ale co znamená pro něj? Je to víc než kamarádka?
Kamarádka taky „rádka“? Milenka?

Sevře se mi žaludek. Jsem tak pitomá.

„To je fajn. Kamarádi jsou fajn.“ Ukážu palcem přes
rameno. „Asi půjdu. Zdejchnu se.“

Protože slovo „zdejchnout“ přesně používají vyzrálé ženy.
Ježíšku na křížku, někdo přibijte můj jazyk na zed’.

„Ellie...”

Jenže to už se otáčím. Vykašlu se na výtah a zamírím
ke schodům, zatímco se z mysli snažím dostat představu,
jak na tu ženskou Logan sahá.

„Jindy, Logane.“

„Do hajzlu...”

A bouchnutí dveří se za mnou nese po schodech.

Venku panuje vlhko a doprava je hlučná. Je po jedenácté
večer, takže chodníky nejsou tak plné, nicméně je tu dost
lidí, abych se mezi nimi mohla schovat, pokud se mě Logan
pokusí sledovat.

Jenže to by Logan musel být obyčejný kluk.

„Ellie! Stůj!”

Na Loganovi St. Jamesovi není nic obyčejného.

Stačím ujít jeden blok, než se zjeví přímo přede mnou
a zablokuje mi cestu. Už má na sobě košili, ale je zapnutá
jen z poloviny.

„Kam tak letíš?”

Pokrčím rameny a rozpačitě si poklepu na stehna. „Znáš
to – něco mám, mám se sejít s nějakými lidmi.”

Logan se ke mně nakloní a podívá se mi zpříma do očí.

„Proč jsi přišla? Chci pravdu.”

„O nic nejde...,” povzdechnu si. Připadám si jako malá,
hloupá holka.

„Stejně mi to řekni.”

Sklopím oči k popraskanému chodníku. „Vzpomínáš si, jak
jsem se učila na tu poslední zkoušku?”

Odfrkne si. „Jo... fyzika to byla, že jo?”

„Už vím známku.“ Vytáhnu z kapsy papír a ukážu mu ho.
„S vyznamenáním.“

A poprvé to vyslovím nahlas. „Jsem premiantka.“

Logan si ten papír chvíli prohlíží. A když si ho ode mě vezme, ucítím dotek jeho prstů.

„No podívejme,“ prohlásí užasle. „To je vynikající. Chytrá holka.“ Stiskne mi rameno svou velkou rukou. A cítím to všude, to hřejivé mravenčení po celém těle.

„Gratuluju, Ellie.“

Nemůžu se ubránit úsměvu a do očí mi vyhrknou slzy.

„Díky. Já jen... chtěla jsem to někomu říct.“

Jemu. Chtěla jsem to říct jemu.

Protože on je úžasný a nejen to – mám díky němu pocit, že na mně záleží. Že mám hodnotu a jsem důležitá. Vědomí, že by za mě tenhle muž položil život, uchránil mě před bolestí i nebezpečím – je omamná představa. Vzrušující, zneklidňující.

O panenství jsem přišla s Aaronem Myersem minulý rok po zimním plese. Aarona znám od dětství, je to dobrý člověk. Jenže to nebyla opravdová láska. Prostě jsme to udělali a bylo to fajn. Hezká vzpomínka.

Kéž bych počkala. Na Logana. Víím, že je to naivní a že se to nikdy nestane, ale někde v alternativním vesmíru by se to stalo – pohnul by pro mě Zemí. Jen když vedle něj stojím, cítím se živější. Můžu si jen představovat, jak mě objímá silou celého těla, tu vášeň a něhu všude kolem i uvnitř.

„Jsem rád, že jsem to byl já.“ Ještě jednou mě stiskne.
„Doprovodím tě domů.“

„To nemusíš.“

Přestože jsem v Loganově společnosti nesmírně ráda, nechci být otravná. Nechci mu být na obtíž.

„Musím. Není to bezpečné.“

Obrátím oči v sloup k mrakodrapům. „V New Yorku jsem vyrůstala – je to moje město – znám to tu líp než ty. Jsme v Tribece, proboha... Tady to není nebezpečný.“

„Jsi mladá, krásná holka, Ellie. Celý svět je pro tebe nebezpečný.“

A samozřejmě že se ze všech těch slov zaměřím pouze na jedno... *Krásná.*

Protože jsem pořád ještě pitomá mladá holka.

O hodinu později se vrátíme do kavárny. Coryho blond hlava stále leží na stole. Logan k němu přijde a kopne do nohy od židle – málem ho srazí dolů.

Cory se probudí leknutím a blekotá: „Co... kdo?“ Pak si promne oči. „Co se děje, Lo?“

„Bude to takhle,“ oznámí Logan ledově klidným tónem, ze kterého mě zamrazí, „zvedneš zadek, půjdeš do bytu, sbalíš si saky paky a odjedeš domů. Skončils.“

A sakra.

„Ne, Cory – nikam nechod’ – není to tvoje chyba.“

Loganovi povím: „Není to jeho chyba.“

Jenže Logan se na mě ani nepodívá. Jen nebohého Coryho probodne pohledem jako krvavou dýkou.

„Teď se zvedneš, kamaráde, nebo tě zvednu já.“

Cory se zamračí na stůl. Pak se od něj odstrčí tak prudce, že židle spadne. A hned odejde pryč.

Logan za ním zamkne.

„Proč jsi to udělal? To já jsem potají zdrhla. Je to moje chyba.“

Logan ukáže na dveře. „Praštilas ho do hlavy? Dalas mu něco do čaje?“

„Ne.“

„Pak je to jeho chyba – a on to moc dobře ví.“

„To mu nemůžeš dát druhou šanci?“

„Ne. Ne v téhle branži.“ Přijde ke mně blíž. „My se musíme soustředit – být neustále na pozoru. Stačí malá chyba a někdo skončí zraněný nebo mrtvý. Co kdyby usnul, kdyby tu byla tvoje sestra s princem?“ Zní rozčileně. „Co kdyby se ti něco stalo?“

A je to tady znovu. To příjemné teplo, které mi zaplaví končetiny. Díky jeho slovům se cítím hodnotná – díky jeho existenci.

KAPITOLA 5

Logan

V den oslavy dokončení studia je slunečno – jeden z těch jasných, zářivých dnů, kdy je obloha blankytně modrá a vzduch je chladný a zároveň teplý. Sedím za volantem černého SUV a vyrážím od bytu ke kavárně, abych vyzvedl Ellie, jejího tátu a Martyho.

Tommy sedí na místě pasažéra. Po deseti minutách po mně podezíravě loupne pohledem.

„To jsou REO Speedwagon?“

Zapnu blinkr a zatočím doleva.

„Co?“

„Broukáš si ‚Can’t Fight This Feeling‘ od REO Speedwagon, pokud se nepletu.“

Hm. Ani jsem si to neuvědomil.

Sklouznu rukama po volantě a pokrčím rameny. „Tenhle seznam mi sestavila Ellie... Je docela fajn.“

Tommy si posune níž sluneční brýle a tázavě se na mě podívá.

„Kdo jsi a cos udělal s Loganem?“

Kouknu po něm a zamračím se. Pak mu ukážu prostředníček.

Rozesměje se a nandá si brýle zpátky. Nakonec ten pitomec zakloní hlavu a začne si hlasitě zpívat „Keep On Loving You“.

A já hledám místo k zastavení, abych ho mohl nacpat do kufru.

O deset minut později zaparkuju v uličce za kavárnou a s Tommym zamíříme zadním vchodem do kuchyně.

Uvítá nás Elliin křik.

„No to mě poser!“

Málem se zadusím vlastní slinou. „Cos to říkala?“

Otočí se od dřezu, vytřeští oči a koktá: „Já jsem... teda... nikdy jsem nezkoušela...”

Obočí mi vystřelí až k vlasům.

Tommy si mumlá pod vousy: „Američanky ale mají zvláštní výrazy.”

Ellie zvedne ruku a drží bílou, páskovou botu. „Ulomil se mi podpatek. A jiný boty, který by se hodily k těmhle šatům, nemám! Jsem úplně v háji.”

Ukážu na botu. „Dej mi to.” Prohlédnu si ji. „V autě mám vysoce adhezní lepidlo – spravím to.”

Věnuje mi zbožný pohled. „Jsi můj hrdina, Logane. Nejradši bych ti dala pusu.”

A způsob, jakým to vysloví – zadýchaně a dychtivě – znamená, že to myslí vážně.

Nejsem idiot, vím, že je Ellie do mě zakoukaná. Uvědomuju si, jak se na mě dívá, když si myslí, že to nevidím, jak si mě idealizuje, až mám pocit, že stojím na piedestalu. Občas je její pohled opředený silnou touhou, a to mě udeří jako pěst do břicha.

Protože ačkoliv je Ellie svůdná... taky je mladá a představuje pro mě zakázané území.

A vzhledem k tomu, že tady zůstáváme jen na léto, není potřeba uvádět ji do rozpaků, takže radši předstírám, že jsem si její náklonnosti nevšiml.

„Moc ti to sluší, slečno,” podotkne Tommy.

A je to pravda. V těch jednoduchých, lehkých růžových šatech, s odhalenými štíhlými pažemi a barevnými lesklými vlasy, jejichž konce jsou natočené, vypadá jako... princezna. Chybí jí jen korunka.

„Díky, Tommy.”

Marty projde lítačkami z kavárny s obřím svazkem stříbrných a tmavě modrých balonků – na kterých jsou natištěné gratulace k dokončení studia.

„Není těch balonků nějak málo?”

Ellie se zasměje: „Jsou od Olivie. Myslím, že má výčitky, že tu nemůže být – ale nemusí si nic vyčítat.”

Tommy se podívá na hodinky. „Musíme vyrazit. Nemůžeš přijet pozdě na vlastní oslavu.“

„A já chci sedět vepředu kvůli projevu,“ dodá Marty.

Ellie pracovala na své řeči skoro tři dny v kuse. Vklouzne do bílého taláru, a když si upevňuje čepici, použije místo zrcadla skleněná dvířka od skřínky. Sakra, je to kráska.

„Kde je tvůj otec?“ zeptá se Tommy.

A ta hravá jiskra, která neustále plápolá v jejích modrých očích... uhasne.

„Spí. Nejede s námi.“

Marty si odkašle, věnuje mi rozladěný pohled, ale mlčí. Vypravíme se k autu.

Otevřu kufr a spravím Ellie podpatek. Pak jí botu podám zadním okýnkem. „Tommy vás odveze – já vás pak doženu.“ Kavárna zůstane přes den zavřená. „Ještě jednou projdu kavárnu a zkontroluju, jestli je všechno zabezpečené.“

Ellie si nasadí sluneční brýle ve tvaru srdce. „Fajn – ale nebuď tu moc dlouho. Vy jste moji jediní fanoušci. Očekávám pořádný jásot.“

Přikývnu. „Nic mě nedokáže zadržet.“

„Vstávat.“

Eric Hammond leží na zádech v posteli a pořád má na sobě šedou košili a kalhoty ze včerejška – páchnou jako hospodská podlaha. Promluvím na něj znovu, ale ani se nepohne. A na tohle já nemám čas a ani trpělivost.

„Hej!“ Plácnu ho do tváře – nechci mu hned dát pěstí, protože to by situaci moc neurychlilo.

„Hej! Jde se – vstávat!“

„Co?“ Chraplavě se nadechne a pomalu na mě zamžourá. „Co tady k sakru děláte?“

Odejdu k jeho skříní a hledám oblek.

„Vaše dcera má dneska závěrečnou oslavu. Chci se ujistit, že budete tam, kde máte být.“

„Ellie?“ zeptá se zmateně.

„Páni, takže vy víte, že je to vaše dcera? Nebyl jsem si jistý.“

„To je dneska?“ zeptá se znovu a promne si obličej.

Podarí se mi najít tmavě šedý oblek a bílou košili, které jsou ještě stále zabalené z čistírny a vypadají, že by mu měly padnout.

„Je to dneska. A Ellie prospěla s vyznamenáním.“

Promne si prošedivělé vousy. A svěsí hlavu. „Zatraceně. *Zatraceně.*“ Pak se mi zahledí do očí a skřehotavě zašeptá: „Logan, že jo?“

Přikývnu.

„Asi si myslíte, že jsem pěkná nula.“

Zatnu čelist. „Na tom, co si myslím, vůbec nezáleží.“

„Vy to nechápete.“ Otevře šuplík nočního stolku a vytáhne rámeček, na který zírám – a mluvím víc k němu než ke mně.

Prohlížím si Erica Hammonda a představím si muže, kterým býval. Silným, přímým – a dokonce i vznešeným. Než ho tíha života ohnula v pase a proměnila v bezduchou mrtvolu.

„Mýlíte se,“ zašeptám. „Chápu to moc dobře.“

Pak nasadím přísnější tón.

„Ale vy mě nezajímáte.“ Ukážu na dveře. „Byl jsem tady a sledoval, jak té holce celých těch šest týdnů lámete srdce, a už se na to dál dívat nebudu.“

Mým úkolem je udržet Ellie v bezpečí. Celou. Její tělo a stejně tak i její čistou duši. A v tom, co dělám, jsem zatraceně dobrý. Ale hlavně jde o to, že ji chránit chci. Protože je dobrosrdečná, chytrá a výjimečná... a sakra... někdo se o ni zajímat musí.

„Takže vstanete z té postele, umyjete se a několik dalších hodin budete předstírat, že vám na ní záleží.“

Přikývne, a když odkládá rámeček zpátky do šuplíku, všimnu si, že se jedná o rodinnou fotografii – malá Olivia s křivými zuby a rozcuchanými vlasy, otec stojí za ní, strážlivý a šťastný, a v náručí drží holčičku s kulatými tvářičkami a světlými vlasy. A když si všimnu ženy vedle něj, sevře se mi žaludek – usmívá se. Žena s krátkými blond vlasy... a Elliiným krásným obličejem. Jsou si tolik podobné.

„Záleží mi na ní,“ zašeptá Eric Hammond a přejede palcem po fotce, která představuje všechno, co míval.

Na místě jsou fotografové. Ne moc, jen tři, ale jsou tam. Provedu pana Hammonda ke dveřím školní tělocvičny, kde čeká student, který nám vymění lístky za program.

Novináři na nás mezitím křičí otázky.

„Pane Hammonde, přijde na ceremonii i princ Nicholas?“

„Co říkáte na Oliviiho těhotenství? Je dítě princovo?“

„Pane Hammonde, kdy bude svatba?“

Eric je v tom dobrý. Nereaguje a ani neotočí hlavu. Když ho dovedu na jeho místo, zašeptá: „Olivia není těhotná, že ne?“

„Ne.“

„Vždycky to vypadá takhle? Ti reportéři?“

Povyťánu koutek úst. „Obvykle je to mnohem horší.“

Během ceremonie postávám vzadu, sleduju dav a pozdní příchozí nebo ty, kteří odchází dřív. Když má Ellie projev, všimnu si okamžiku, když spatří svého tátu sedícího vedle Martyho. Udělá nepatrnou pauzu – zatváří se trochu nevěřícně. A pak se usměje. Šťastně.

A přestože jsme uvnitř, den se hned zná jasněji.

Marty oznámí, že se vrací do kavárny, a rozloučí se s námi před školou. Ovšem zatímco jde Tommy pro auto, Eric Hammond prohlásí, že by zpátky radši šel pěšky – když je tak hezky.

Takže napíšu Tommymu, že se setkáme až v podniku, a pak doprovázím Ellie a jejího tátu z uctivé vzdálenosti – chci jim dát prostor, ale hlídat je musím.

Ellie si svlékne talár a přehodí si ho přes paži a v druhé ruce drží čepici s diplomem. Asi v polovině cesty dav na chodníku trochu prořídne a já sem tam zaslechnu, co pan Hammond říká své dceři.

„Dnes jsi tam vypadala nádherně, broučku.“

Ellie se pousměje. „Díky, tati.“

A pak jí věnuje delší pohled a zvlhnou mu oči. „Vypadáš nádherně každý den. Přesně jako tvoje maminka.“

Ellie skloní bradu. „Omlouvám se. Vím, že tě to rozrušuje.“

Tahle slova ho zneklidní ještě víc. Pan Hammond se zastaví v malém parku, kusu zeleně s několika lavičkami a cestičkou. Dovede Ellie k jedné z laviček a posadí se. Zaslechnu, že jí prý musí povědět spoustu důležitých věcí.

Pak je už neposlouchám a radši hlídám okolí. Pořád je sice sleduju, ale konverzaci nevnímám – je to součást práce. Jediný způsob, jak tuhle práci dělat, aby se lidé nezcvokli, je zachovat jim soukromí.

Nezáleží na tom, jak blízko stojíme; do některých záležitostí nám jednoduše vůbec nic není.

Po chvíli si Ellie stoupne, zatímco pan Hammond zůstane sedět.

„Už jsem přišel o tvou sestru a nechci ztratit i tebe,“ poví jí posmutněle.

A z Elliiných očí vytrysknou slzy. Obejme ho a prosí: „Tati, neplač. Nepřišel jsi o Olivii a nepřijdeš ani o mě. Milujeme tě a víme, jak je to těžký... jak jsi smutný.“

A pak zaslechnu hluboký hlas Erica Hammonda, který si otírá tvář kapesníčkem a hladí Ellie po paži. „Budu se snažit, broučku. Slibuju, odteď už to bude jiné.“

To se ještě uvidí. Takový slib bývá často porušen.

Vypraví se spolu k chodníku; znamená, že mám pokračovat v chůzi. Ellie se za mnou během cesty ohlédne – očnímu kontaktu se vyhnu a zadívám se na ulici. Nechci, aby si myslela, že se zajímám o to, co se děje mezi ní a jejím otcem – nechci, aby se kvůli tomu cítila nesvá.

Když dojdou před kavárnu, uprostřed ulice zastaví zářivě červený Volkswagen Brouk v modelu kabriolet a za volantem sedí Elliina kamarádka Marlow. Zatroubí a přiloží si ruce ke rtům – napodobí megafon.

„Jedeme! Víkend u Bernieho!“

Podle toho, co jsem zaslechl, pořádá jejich spolužák Bernie Folger párty v pobřežním domě svých rodičů, který se nachází ve Wildwoodu, ve státě New Jersey. Než se stihne zeptat, jsem rychlejší. „Nemůžeš jet sama.“

V tu chvíli vyjde z kavárny Tommy.

„Tommy může jet s námi!“ křikne Marlow. „Klidně ho nechám řídit, protože takhle hodná já jsem.“

Tommy se mi podívá do očí – a oba přikývneme. Ellie obejmeme svého tátu a pak se na mě otočí a rozpačitě šoupe bílými páskovými botami.

„No... uvidíme se zítra, Logane.“

Pak odběhne k autu a nastoupí. Tommy projde kolem mě a poplácá mě po paži. „Pan Hammond má návštěvu. Vevnitř.“

Následně si sedne za volant a všichni tři odjedou.

Otevřu panu Hammondovi dveře a následuju ho do kavárny. A v tom si všimnu zrzavého návštěvníka, o kterém se Tommy zmínil.

Čtvrtý hrabě z Ellingtonu vstane ze židle.

Usměje se stejně jako vždy – vřele – a napřáhne ruku. „Pane Hammonde, jmenuju se Simon Barrister. Těší mě. Rád bych si s vámi promluvil o obchodní příležitosti, která by mohla být lukrativní pro nás oba.“

Eric Hammond si s hrabětem potřese rukou. „O co se jedná, Simone?“

A lordu Ellingtonovi se rozsvítí ty jeho modré oči. „Doufám, že o... koláče.“

KAPITOLA 6

Logan

O deset měsíců později

Královská svatba je velká událost pokaždé, ovšem když je ženich bývalý korunní princ, který se vzdal trůnu pro Američanku, bez níž si nedovedl představit život? To je doslova šílenství.

Pro mě je taková událost náročná – moje smysly musí být v pohotovosti, neustále na pozoru. Lokace je zaplněná tiskem, aristokraty, hodnostáři a celebritami. Takhle pracujeme – tohle jsou chvíle, na které nás připravil pečlivý výcvik.

Zabezpečení se plánuje měsíce předem ve válečném kabinetu – jako když se připravujete na bitvu. Každý zná svou roli, každý má svou pozici. Dnes dávám pozor na prince Nicholase. Přestože ten se od Olivie nikdy nevzdaluje, přidělíme jí ještě jednoho muže – Tommyho. Olivia, nyní princezna a vévodkyně, se třpytí jako diskokoule – celá v bílém hedvábí a klenotech. Ovšem Nicholasův úsměv září víc než korunka na její hlavě.

Říct, že je šťastný, by bylo slabé slovo – tady na slavnostní večeři vypadá princ doslova v extázi.

Ačkoliv dávám pozor na okolí, vždycky vím, kde se pár nachází. Takže když Nicholas zvedne ruku a gestem mě přivolá, reaguju okamžitě.

„Pane?“ Ukloním se.

„Půjďme si na chvíli odpočinout, ale Olivia má starost o Ellie.“

Tu taky nespouštím z očí – celý večer.

Momentálně stojí u baru, nepopíratelně rozkošná v hedvábné róbě v barvě champagne, která ji obepíná na těch správných místech.

Nebo... na těch nesprávných, pokud jde o mě.

Drinky jí nabízí jeden snobský kluk za druhým, žádají ji o tanec a snaží se ji ohromit svým vznešeným původem.

Kreténí.

Ve Wesscu se smí pít od osmnácti let a Ellie toho pořádně využívá. Marty je tam taky, popíjí a baví se – i její otec – ale ten nenasává. Navzdory mým pochybnostem se už deset měsíců alkoholu ani nedotkl – od Elliiny závěrečné ceremonie. Chodí na léčení a program nevynechává ani tady ve Wesscu. Dobře pro něj – pro všechny.

„Ellie má taky přidělenou ochranku.“

Sám jsem si zkontroloval, kdo ji dnes bude hlídat, abych se ujistil, že jsou dobří.

Olivia se za ní ohlédne. „Ale vy ji znáte líp – poslechně vás. Pokud vyrazí ven, až půjde otec spát, budu radši, když s ní budete vy.“

Podívám se Nicholasovi do očí. „Asi už se nevrátíme...“, mrkne na svou nevěstu, „zdá se, že zůstaneme zavření v pokoji několik dní. Oba budeme víc v klidu, když na Ellie dohlédnete vy.“

Zvednu ruku. „Postarám se o to. Nebojte.“

„Pověz mi, Ellie Hammondová,“ řekne Henry, „už jsi zletilá?“

Ellie se zazubí a pozvedne svou sklenku martini.

„Oficiálně osmnáct.“

Princ Henry, Nicholasův mladší bratr a nyní korunní princ Wessca, povytáhne obočí. „Proboha, jsi v podstatě stará stodola.“ Pak si povzdechne a podívá se na ni. „Škoda že jsme teď skoro příbuzní. A zatímco by to většinu mých předků nezastavilo, incest není zrovna moje parketa.“

Ellie jednou přikývne. „To je otrava.“

„Ale,“ Henry zvedne prst, „to neznamena, že se nemůžeme pobavit. Ukážu ti to nejlepší z Wessca. To dobrý, vzrušující a všechno mezitím. Co ty na to?“

Ellie skoro hopsá nadšením. „Počítej se mnou...“

„Nepočítej.“ Vstoupím mezi ně. Pevně a rozhodně.

„Tvoje sestra chce, abys šla rovnou do pokoje,“ povím Ellie.

„Bude se *mnou*,“ namítne Henry.

Jako kdyby mu nedocházelo, že to je ještě horší.

„Váš bratr jasně řekl, abych s vámi Ellie nenechával.“

Henry vypadá dotčeně a pohledem pátrá po svém bratrovi. „Ten vůl... žádná důvěra.“ Zavrtí hlavou. „Ale nám to nevadí, ty dvě hrdličky budou stejně zaneprázdněny. Co se nedozvědí, to je nebude trápit.“

Tohle je zapeklitá situace. Na jednu stranu je princ Henry můj šéf – teď má dokonce vyšší postavení než Nicholas. Na druhou stranu je nezodpovědný, sebedestruktivní – a jeho nový titul tyhle vlastnosti zrovna nezmírnil. Takže v žádném případě nepředám drahou Ellie do jeho rukou.

„Dovolím si nesouhlasit, Vaše Výsosti.“

Na jeho tváři se objeví směsice šoku a náznak respektu. Protože zatímco má Henry nedostatky v morálce, své vlastní nedostatky vidí.

Je královsky problémový, ale ví to o sobě.

„Beru ji do Nadržené kozy, agente St. Jamesi, ne do války. Vy a zbytek ochranky jste vítáni. Dáme si pár drinků – nebo víc – zazpíváme si a všechno bude v pohodě.“

„To zní skvěle!“ Ellie splácne ruce. A pak se na mě podívá psíma očima. „Můžeme jít? Prosím!“

Princ se podle svého výrazu královsky baví. Protože rád dělá rozruch. A žije pro to – způsobí rozruch a pak sleduje, jak se všichni propadají do chaosu.

„Ale no tak, Logane,“ škemrá Ellie.

Henry ji obejme kolem ramen s dobíravým úsměvem. „Jo, ale *no tak*, Logane.“

Hajzl.

O dvě hodiny později stojí Ellie Hammondová, mladší sestra vévodkyně z Fairstonu, a budoucí král Wessca na karaoke pódiu v Nadržené koze. Spolu. Poskakují a zpívají „I Wanna Be Sedated“ od Ramones.

Královská zábava.

Díkybohu, že se Evanu Macalisterovi, majiteli Kozy, podařilo udržet tisk mimo. Když písnička skončí a pár se vrátí k baru, uvítá je jásot Henryho kamarádů. Vysoká, sexy

brunetka se celou dobu lepí na prince a neustále mu šeptá do ucha.

Zaznamenávám, kolik alkoholu Ellie zkonsumovala – tři martini na slavnostní recepci a čtyři whisky. A pátou do sebe naleje jako vodu.

„Ty jsi úplný Viking!“ Henry ji povzbuzuje.

„Na Vikingy!“ zařve Ellie.

Když si princ poručí další panáky, proderu se k němu davem.

„Už měla dost,“ řeknu mu tiše.

„Je v pohodě.“ Mávne rukou do vzduchu.

„Je to holka,“ naléhám.

Ellie si mě všimne, štouchne mě do paže prstem a nesrozumitelně ze sebe vypraví: „Hele! Tohle odmítám. Jsem dospilý člověk. Dos-pělý.“ Nakloní hlavu a najednou se prudce nadechne. „Ty jo, právě jsem si uvědomila, že až na jedno písmeno je to to samý slovo! To je divný.“

Otočím se zpátky na prince Henryho a tázavě povytáhnou obočí.

„Jak jsem řekl... měla víc než dost.“

Henry se k Ellie nakloní a zvedne dva prsty. „Ellie, kolik prstů vidíš?“

Ellie přimhouří oči a pak čapne Henryho ruku.

„Čtyři.“

„Skvělá odpověď!“

„Bylo to správně?“ zeptá se Ellie nadějně.

„Ne – kdybys to měla dobře, dělal bych si fakt starosti.“ Pak bouchne dlaní o bar. „Další rundu!“

A přesně v tu chvíli sklouzne Ellie z barové stoličky. Chytnu ji, než stačí spadnout na podlahu, a pak probodnu Henryho pohledem.

„Hmm... asi jsme pro dnešek fakt dosáhli limitu.“ Položí Ellie ruku na paži a se zvednutou bradou prohlásí: „Člověk by měl být vždycky schopný odejít z hospody po svých. Důstojnost atd.“

Ellie se kýve hlava ze strany na stranu, dokud si ji neopře o mé rameno. Její dech mi hladí krk. „Fajn.“

V paláci je ticho, když trojice – Ellie, Henry a jeho nová společnice – vrávorají k Elliině pokoji a pořád se hihňají. Otevřu jim dveře a oni se okamžitě svezou do křesel a pohovky v obývací části.

Henry sleduje Ellie a jeho pohled se zdá jasnější než v hospodě. „Kdo si chce zahrát karty?“ zeptá se a prohrabe si kapsy. „Někde bych měl mít balíček.“

Jeho bruneta nešťastně našpulí rty. „Už jsem unavená, Henry.“

Vypadá to, že Henryho šance na sex je v ohrožení.

Ukáže na Ellie. „Nemůžu ji tady nechat o samotě. Mohla by umřít ve spánku jako Janis Joplin – Nicholas by mě zabil a já bych mu to musel dovolit.“

Ellie zavrtí smutně hlavou. „Janis Joplin – ta ale měla hlas.“

A rozbřečí se.

„Je to tak smutný.“

Zakryje si tvář a vzlyká. „Bobby McGee tak strašně milovala!“

Kristepane.

Až s Henrym skončím, nebude mít Nicholas co zabíjet.

Abych se vyhnul spáchání kriminálního činu, přihlásím se dobrovolně. „Já na ni dohlédnu, Vaše Výsosti. Stejně mám službu a princ Nicholas chtěl, abych hlídal konkrétně Ellie.“

Těká mezi námi očima.

„Já nevím...“

Ellie nadzvedne hlavu, přestane plakat, přivrávorá ke mně a chytne mě za paži – nakonec si i přivoní a prakticky to vypadá, jako kdyby mě chtěla ojet.

„Můžeš mě nechat s Loganem, Henry. Je to můj hrdina.“

Henry podezíravě nakloní hlavu. „Vážně?“

„Rozhodně.“ Ellie si povzdechne a pořád se mazlí s mou paží. „Můj krásný, našťvaný, strážný anděl.“

Proboha.

Blond princ si mě změří pohledem – a odhaduje mou loajalitu – jak to muži dělávají. Neuhnu pohledem a ani

nemrknu. Po chvíli Henry přikývne, plácne dlaněmi do pohovky a vstane.

„Dobře.“

Ellie splácne ruce.

„Jupí!“

A málem se zřítí do krbu.

Dovedu ji ke starožitnému křeslu.

Henry se k ní přijde uklonit, nadzvedne jí ruku a políbí ji.

Ellie se zahihňá. „Díky za fajn večer.“

Henry padne na kolena. „Bavila ses? Byl to nejlepší večer tvého života? Mám takovou reputaci, víš, kterou si musím udržet.“

Ellie přikývne, celá uhihňaná a unavená. „Bylo to nejlepší! Miluju to tady a budeš ten nejlepší král!“

Henryho tvář se zahalí zvláštním výrazem. Smutným, hloubavým. „Máš velké srdce, Ellie. Měla bys odsud co nejdřív vypadnout.“

Henryho rozpustilý úsměv je zpátky a natáhne k Ellie pěst. „Vítej v rodině, zlato.“

Ellie si s ním chce ťuknout... ale mine a málem ho trefí do nosu.

Henry se rozesměje, přidrží Ellie za zápěstí a nakonec srazí pěsti.

Pak vstane, kývne svým směrem, nabídne rámě svému dámskému doprovodu a společně odejdou.

„Hele, Logane?“

„Jo?“

„Kdy máš narozenky?“

„Sedmého června.“

„Aha.“

„Hele, Logane?“

„Hm?“

„Kolik ti je?“

Odpovím bez rozmýšlení. „Dvacet tři.“

„Hm. Hele, Logane?“

A takhle to pokračuje půl hodiny. Ellie sedí na starožitné pohovce, civí do prázdného krbu a já sedím vedle ní. Před

chvilí jsem jí zul boty, ale do postele se neodebrala. Zatím je pro ni stejně lepší, když nebude ležet.

„Jaká je tvoje oblíbená barva?“

„Žádnou nemám.“

„Každý nějakou má.“

„Modrá.“

„Světlá nebo tmavá?“

Znovu odpovím bez rozmýšlení. „Světle modrá.“

Ellie ke mně pomalu otočí hlavu a unaveně zamrká řasami.

„Moje oči jsou světle modré.“

Moje mysl se na moment zasekne.

„To jo.“

Po celou dobu, co Ellie Hammondovou znám, se dívám jinam než na ni – to je moje práce. Jenže v tuhle chvíli se nedá dívat jinam.

A tak se dívám na ni.

Její krk má elegantní křivku, její ramena jsou rovná a křehká. A její kůže je hebká, krémová, s lehkým nádechem růžové na tvářích. Obočí má světlé a klenuté, oči velké a hluboko posazené – inteligentní pohled s náznakem darebnosti. A má pihy... roztomilý poprašek světlých pih na drobném nose.

„Hele, Logane?“

„Jo?“

„Není mi moc dobře.“

A je to tu. Čekal jsem to.

„Jo. Neboj. Jakmile se vyzvracíš, bude ti mnohem líp.“

Její jemné rysy se svraští. „To nezní moc zábavně.“

„To teda ne.“

Za chvíli je v pokoji slyšet jen její zrychlený dech.

A pak: „Hele, Logane?“

„Ano?“

„Kde je tady koupelna?“

Zakryje si ústa a celé tělo se jí stáhne křečí. Rychle ji nadzvednu a pomůžu jí na toaletu. Jakmile překročí práh,

vrhne se k záchodu, chytne se prkýnka a vyvrhne ze sebe alkoholový obsah žaludku.

Přidržuji jí vlasy, jemně ji hladím mezi lopatkami a konejším ji. Sice moc nepiju, ale tohle už jsem samozřejmě několikrát zažil – a je to hnus.

Po několika dalších kolech se její žaludek zdá konečně vyprázdněný. Podám Ellie kapesníčky. Kašle, otírá si pusu a nakonec se opře o zed’.

Natáhnu se, abych spláchl, a Ellie zaskuhrá.

„Nedělej to – to je tak nechutný. Já jsem nechutná.“

„Přestaň,“ zasměju se – protože je směšná.

Po nějaké době se ke mně nakloní a pořád si zakrývá ústa kapesníkem. „Můžeš mi podat kartáček a zubní pastu, prosím? A sklenici vody?“

Přikývnu a udělám, oč mě žádá. Elliin kartáček je světle růžový – stejně jako její nehty na rukou a na nohou. Když si vyčistí zuby a vypláchne ústa, položím všechno zpátky na své místo.

„Zvládneš cestu do postele, nebo tě mám odnést?“

Zavře oči a ušklíbne se.

„Zvládnou to.“

Pomůžu jí ze země a cestou do postele ji aspoň přidržuji. „Je tu vedro,“ zaúpí. „Takový vedro.“

Pak couvne, vysvlékne se z hedvábné róby, kterou spustí k nohám, a zůstane jen v titěrných krémových kalhotkách a krajkové podprsence stejné barvy. Odvrátím pohled, ovšem obrázek hebkých nohou, plochého břicha, srdčitého zadku a pevných prsou se mi navždy vypálí do mozku.

Elliiny bradavky jsou tmavě růžové – nádherný odstín – připadám si jako šmejda, že jsem takovou informaci získal.

Ovšem moje druhá část... se cítí úplně jinak.

Stáhne se mi hrdlo a polknu. Ellie Hammondová mi najednou vůbec nepřipadá jako příliš mladá.

Leze do postele, její fajnový zadek je vystrčený do vzduchu a pak se zhroutí doprostřed. Chytnu okraj složené peřiny a Ellie přikryju – pro dobro nás obou.

„Hele, Logane?“

„Jo?“

„Lehneš si ke mně?“

Lehnout si vedle polonahé ženy, která se na mě už několikrát podívala jako na kornout se zmrzlinou, který by nejradši olízala? Co by se asi mohlo stát?

Do mysli mi naskočí Henryho varovný pohled. „Nemyslím si, že...“

„Prosím – jen mě drž za ruku,“ žadoní tiše. „Když mě budeš držet, přestane se mi točit hlava.“

Jsem rozdvojený – jako kdybych byl tažen dvěma směry. Ta otupělá, neoblomná a chladná část mi říká ne, že tohle je nebezpečné, zbytečný risk. Ale ta druhá, ta mladší – něžnější a nepraktická – touží téhle holce poskytnout všechno, co chce.

Ellie něžně zasténá. Vypadá tak hezky a zároveň smutně, že ji nemůžu odmítnout.

Vlezu do postele, lehnu si na záda a dívám se na zlatá nebesa nad námi. Pak počítám ovečky a v duchu si přeříkávám kroky, jak sestavit pušku – cokoliv, co odvede pozornost od toho zakázaného ovoce, které leží vedle mě.

Ellie vytáhne paži a natáhne se ke mně. Neváhám a chytnu ji za hebkou ruku.

„Děkuju,“ povzdechne si a přivře oči.

Pak se přisune blíž, položí naše spojené ruce na moje břicho a přitulí se. Můj penis zpozorní.

Sakra, chlapče, uklidni se, napomenu tu bestii.

„Běž spát, lásko,“ zašeptám. „Budeš v pohodě. Jsem tady.“

„Nedovolil bys, aby se mi něco stalo, že ne?“

Zavřu oči a polknu – v hrudníku cítím něco neznámého a skličujícího.

„Nikdy.“

Ovšem o minutu později zjistím, že jsou Elliiny oči stále otevřené a sleduje mě – její modré duhovky se zdají temnější.

„Tohle děláš vždycky,“ zašeptá.

„Co?“

„Zachraňuješ mě.“

Pousměju se. „Nevadí mi to.“

„Protože to je tvoje práce?“ zeptá se.

„Ano.“

„A taky proto, že mě máš třeba rád? Tak trochu?“

Uchechtnu se. „Jen trochu.“

Olízne si rty a pořád se na mě dívá.

„A možná proto, že když mě chráníš, máš pocit... že k tobě patřím? Trošičku?“

Vím, co bych měl říct, ale nedokážu to. Stejně si tohle nebude pamatovat. Takže jí místo toho pomalu přejedu prstem od spánku k bradě. Jako kdybych měl právo se jí dotýkat, jako kdyby mi patřila.

„Přesně tak, Ellie.“

Povzdechne si a zavře oči. A pak je nechá zavřené tak dlouho, až si myslím, že usnula. Dokud se znovu neozve ten její sladký hlas.

„Hele, Logane?“

„Jo?“

„Jednou... jednou tě taky zachráním.“

KAPITOLA 7

Logan

O sedm měsíců později

Navedu SUV na adresu, kterou mi Ellie dala – nachází se tam její nový byt. *Nový semestr, nové bydlení*, jak by řekla.

Po svatbě se Nicholasova a Oliviina sláva přenesla z velké části na Ellie. Získala oddanou skupinou mužských fanoušků a její prsa profil na Twitteru:

@Elliinyhezkykozicky – to není moc kreativní. Novinářské krysy se můžou přetrhnout, aby na tuhle část zaostřili, kdykoliv je to možné. Vytáčí mě to – hodně. Už několikrát jsem se musel přemoci, abych objektiv nestrčil fotografovi do zadku.

Od svatby žila Ellie se svou sestrou a jejím manželem – v obřím bytě v exkluzivním věžáku, kde se dobře pracovalo se zabezpečením. Proč se chce Ellie přestěhovat, nechápu, a proč se chce stěhovat zrovna v listopadu – kdy je ta největší zima – to je pro mě naprostá záhada.

Jako kdyby mi Tommy četl myšlenky. „Byt prince Nicholase už nemůže být luxusnější – proč se chceš odstěhovat?“

Ellie si povzdechne. „Věř tomu, nebo ne, žít s nimi není lehký. Jsou to novomanželé – nechutně zamilovaní. Jejich vztah je jako pohádka. Jako ze Sněhurky. A já asi umřu sama. Je to depresivní.“

„Takže my jsme v tom případě trpaslíci?“ zeptá se Tommy. Zvednu ruku. „Zamlouvám si Prcalíka.“

Ellie se uchechtne a otevře dveře auta, aniž by čekala, až to pro ni udělám sám. Nesnáším, když to dělá. Stojíme na chodníku. Tommy vyleze taky a postaví se vedle nás. Všichni tři se díváme na velkou, hranatou budovu, kde si má Ellie zařídit svůj sladký domov.

Je to k smíchu. Ošklivé. Díra. Měli by to zbourat.

„Jsi si jistá, že jsme tu správně?“ zeptám se.

Ellie zapiští: „Jo, to je ono. Dokonalé místo, aby člověk našel sám sebe.“

„Spíš dokonalé místo na oběšení.“

Mávne na mě rukou. „Ale přestaň. Jdeme. Vezměte ty krabice.“

Vyndáme krabice z auta a vypravíme se dovnitř. A tam je to ještě horší. Chodby páchnou jako mokrá pes a ten byt je v podstatě jen jeden pokoj s betonovými zdmi a chybějící malbou. Podlaha na pár místech hnije a u většiny skříněk v kuchyni chybí dvířka. Spotřebiče jsou zastaralé a potažené mastnotou. Požár jen čeká na vypuknutí.

A Ellie není ohledně svíček moc zodpovědná.

Položím krabici na zem a pošeptám Tommymu.

„Promluví s princem.“

Přikývne. „Vzal jsi mi slova z úst.“

Ukážu na Ellie. „Nenechávej ji samotnou.“

Tommy se uchechtne. „V týhle čtvrti? Ani náhodou.“

O chvíli později jsem zpátky u Nicholase doma. Sedíme v knihovně. „Jde o Elliin nový byt. Viděl jste ho?“

Zazubí se. „Včera o něm mlela celou večeri. Je nadšená, že se postaví na vlastní nohy.“

„Ale ten byt jste neviděl?“ zeptám se znovu.

Přestane přesouvat papíry na stole. „Ne, ale podle vašeho tónu bych nejspíš měl.“

„Čím dřív, tím líp.“

Vstane a já ho následuju do obývacího pokoje, kde si Olivia prohlíží dokumenty k novému charitativnímu projektu. Od té doby, co lord Ellington odkoupil recepty na koláče po Elliině matce, už je kavárna neservíruje. Místo toho podávají teplá, výživná jídla, sendviče a horkou kávu – komukoliv, kdo přijde. A každý zaplatí jen tolik, kolik má.

Nicholas zvedne ruku. „Jedeme na výlet.“

Olivia vstane a políbí ho. „Kam?“

„Dneska se Ellie přestěhovala do nového bytu – pojedeme ji navštívit.“

„Chtěla, abychom počkali, než se zabydlí.“

Nicholas se mi podívá do očí přes hezkou tmavovlasou hlavu své ženy.

„Překvapíme ji. Tvoje sestra má ráda překvapení.“

Když Olivia překročí práh bytu, vytřeští oči. Zdá se, že Ellie není jediná překvapená.

O pár bloků dál se ozve ohlušující rána.

„Čau, lidi!“ Ellie se přivítá se švagrem a sestrou. „Chtěla jsem vás pozvat, až budu zabydlená. Ale co myslíte? Není to super?“

Nicholas, muž, který umí mluvit, má problém najít slova. „To je... teda něco.“

A Olivia ze sebe jen vypraví: „To teda.“

Ta rána se ozve znovu. Než stihnu něco říct, Nicholas se zeptá: „Jsou to...?“

„Výstřely?“ dořekne za mě Tommy. „Jo. Ozývají se každých dvacet minut. Jako Big Ben pro chudý.“

Zarostlý pobuda, nahý až na obnošený, špinavý kabát, nakoukne do okna a zamává nám.

Ukážu na něj. „Sousedé vypadají přátelsky.“

Olivia přijde k oknu a zatáhne roletu – a ta se celá zřítí.

Neříkal jsem, že by to tu měli zdemolovat?
Vybombardovat?

„Proč je tu taková kosa?“ zeptá se Nicholas.

Ellie se trochu zašklebí. „No – je tady trochu problém s topením.“

„Jaký problém?“

„Žádný topení tady není.“

A pak zvedne prst. „Ale to neva – mám plán.“

Nicholas se poškrábe na obočí. „Nemůžu se dočkat, až ho uslyším.“

„Napadlo mě, že bych si koupila takové to venkovní ohniště a dala ho samozřejmě k oknu, aby šel kouř ven.“

„Ohniště?“ zopakuje Nicholas.

„Jo,“ pokračuje Ellie. „Původní obyvatelé Ameriky měli ohniště ve svých týpí a kouř šel ven vrchem,“ vysvětluje nám.

„Týpí?“ papouškuje nevěřičně Tommy.

„Jo.“ Nicholas přikývne. „Fajn. Hele, Tommy vezmete ty krabice, prosím? Logane – popadněte tyhle a já vezmu zbytek,“ oznámí a přisune si dvě velké krabice k nohám.

„Co to děláte?“ zeptá se Ellie.

„Tady bydlet nebudeš,“ oznámí Nicholas.

„Vím, že to není perfektní... ale miluju to tu,“ naříká Ellie.

„Najdeme ti jiné místo, které budeš milovat. Můžu pak třeba požádat vlastníka, aby uvolnil trubky, aby ti tam trochu zatékalo, když ti to udělá radost. Ale tady nebudeš. Ani náhodou.“

„Ale...“

„Do háje!“ Olivia zavřeští. A vyskočí. „Je tu krysa! Obří krysa!“

„Neubližujte mu!“ zaječí Ellie. „Už se známe, chtěla jsem ho pak nakrmit. Už jsem mu dala jméno – Remy – jako z *Ratatouille* – je roztomilý.“

„Až ti ve spánku bude žrát prsty, moc roztomilý nebude,“ povím jí.

Ukáže na mě prstem, celá rozčilená a roztomilá. „To mi zrovna nepomáhá.“

Olivia začne balit. Ellie k ní přiskočí. „Počkej, Liv! Přimluv se za mě – jsme ségry.“

„Tady vážně nemůžeš zůstat. Nejde to.“

„Ale má to charakter,“ zaúpí Ellie.

„Myslím, že zaměňuješ charakter za vzkaz od sériového vraha.“

Ellie se zamračí a zavrtí hlavou. „Od té doby, co máš prince, jsi pěkně vyměkla, Liv.“

Olivia se rozesměje. „Na Remyho jsem nebyla dost tvrdá nikdy. *Nikdy*.“ Nová princezna luskne prsty. „Jdeme.“

Pak následuje svého manžela a Tommyho ven.

Zatímco zavírám krabici, Ellie postává uprostřed místnosti. Mlčí a vypadá... drobná v tom prázdném bytě. Deprimovaná.

Stoupnu si vedle ní. „Budou jiný byty, Ellie.“

Její blond vlasy s fialovými konečky se zhoupnou, protože prudce zavrtí hlavou. „Ne jako tenhle.“

„Ne, budou lepší. Hezčí a bezpečnější. Zasloužíš si víc.“
Pak se na mě rozhořčeně otočí. Špičky uší i tváře jí
zrůžoví vztekem.

„To tys mě nabonzoval Nicholasovi,“ sykne.
Mám chuť si z ní utahovat – jako když holku taháte
za copy – abyste zjistili, jak zareaguje.

„Jo, to jsem udělal.“
Ellie si založí ruce a roztomile supí – kočka, která právě
zjistila, že má drápky. „Neměla jsem tě za bonzáka.“

Pokrčím rameny. „Ted’ to víš.“
Píchne mě prstem do hrudníku. „Ted’ sis to u mě podělal
napořád, kámo. Tohle ti nikdy neodpustím.“

Nakloním se blíž a zašeptám: „Vzhledem k tomu, že odted’
budeš naživu, беру to jako vítězství.“

Vyplázne jazyk, pak se otočí a odpochoduje pryč.

Bože, i ten její jazyk je roztomilý.

Dejte mi někdo facku.

KAPITOLA 8

Logan

O šest měsíců později

Několik dalších měsíců se Ellie nehne z místa – dál bydlí v bezpečném bytě s princem Nicholasem a Olivii. Jejich životy pokračují – společenské akce, oznámení a královské povinnosti. Zbytek času tráví rozšiřováním charitativního řetězce bister Amelia. Eric Hammond, celé dva roky strážlivý, se vrhl do práce a každý den se nachází na jedné ze tří lokací – vaří, myje nádobí, promlouvá se zaměstnanci a hosty – stará se o provoz.

Tisk stále obtěžuje Nicholase a Olivii jako otravný hmyz a publikuje články, které se nezakládají na pravdě. Ovšem Nicholas je v manželství a v podstatě obyčejném životě spokojený. Lady Olivia, její otec a Ellie si na status celebrit musí pomalu zvyknout.

A Ellie občas... chodí na rande.

Je to bolestivé téma. A leze mi to na nervy.

Navíc se zdá, že dává přednost vychrtlým, veledůležitým a zbytečným pablům. Ellie Hammondová je křehký poklad, který má co nabídnout. Moje nálada potěmní pokaždé, když se na scéně objeví někdo nový, a zůstává černá, dokud se vídají. Tommy se mě vždycky zeptá, jestli nemám menzes – a já ho pošlu do háje.

Všímavý a bystrý vtipálek.

Jenže jednou se Ellie vrátí od jednoho ze svých momentálních pitomců, a jakmile ji uvidím, rozzuřím se jako býk.

„Sráč!“

A nejsem sám.

Nicholas, Tommy a já přispěcháme do obývacího pokoje, odkud Olivia volá svého komorníka rozčileným hlasem.

„Kde je moje pálka?“ zaječí, než otevře dveře do šatny a pak ječí i dovnitř. „Kde je sakra ta baseballová pálka?“

„Olivie?“ Nicholas vykročí k ní. „Co to...“

„Kristepane,“ sykne Tommy.

Protože si všimne Ellie. A taky té modřiny, která se jí začíná rýsovat na pravé části obličeje. Zažil jsem hodně bitek. Ránu poznám.

Někdo ji uhodil.

Ellie.

Někdo na ni vztáhl ruku a teď o ni přijde. O obě. To přísahám. Okamžitě a tiše – každému svatému, kterého znám.

„Olivie, uklidni se, prosím,“ žadoní Ellie.

„Davide,“ sdělí Nicholas komorníkovi, „přineste, prosím, něco na chlazení.“

Kouknu na Liama, který stojí za Ellie – dnešní večer ji měl hlídat. „Co se stalo?“

„Stál jsem na chodbě, před bytem – a najednou vyběhla,“ vypráví Liam. „Ten týpek se ji snažil sledovat, ale já ho odstrčil, posadil ji do auta a přivezl ji. Té rány jsem si všiml až po cestě.“

Nicholas přijde k Ellie a pomalu zvedne ruku. „Smím?“

Ellie přikývne. Opatrně zkoumá její zranění a palcem kontroluje, jestli tam nemá zlomeninu.

„Jsem v pořádku,“ prohlásí Ellie. „Mitchell vypil pár piv, sledovali jsme baseballový zápas – měl vsazeno na Mets. A já Mets nesnáším. Když Cardinals zabodovali, zasmála jsem se – jen jsem vtipkovala. A on... *flák*...“ Máchne rukou do strany a mně se sevře žaludek.

„Praštil mě.“

Polyká slzy a zalyká se. „Byla jsem... zaražená, chápete? Ale jen vteřinu. Pak jsem čapla mobil a vypadla odtamtud. Skončila jsem s ním. Nejspíš se všemi.“

A pak je tam Olivia – pořádně svou sestru obejmě a hladí ji po vlasech s duhovými konečky.

„Zlomené to nejspíš není,“ podotkne Nicholas a jeho hlas se zdá napjatý jako struna před prasknutím. „Ale stejně bys

měla jít k doktorovi, Ellie.“

Zavrtí hlavou. „Ne, jsem v pohodě.“

„Zavolám doktora sem,“ navrhone Nicholas.

„Ne. Jen... si chci dát vanu a zapomenout na to, co se stalo.“ Popotáhne. „Jsem v pohodě, vážně.“

„A co policie?“ zeptá se Olivia naléhavě. „Tohle je napadení a ten hajzl by měl jít sedět.“

Ellie zvedne ruce. „Liv, prosím. Když to nahlásíme, bude to v novinách. Po celém internetu...“

„Kašlu na internet!“ vyhrkne Olivia.

Ale Ellie se jí podívá do očí. „Chci to nechat být. A tebe žádám, abys to taky nechala být. Prosím.“

Olivia se trochu uklidní a zavrtí hlavou. Nešťastně a rezignovaně. „Jestli to takhle chceš...“

„Jo, chci.“ Ellie si povzdechne a zastrčí si vlasy za ucho. „A teď si půjdu lehnout, jo?“

Olivia ustaraně sraští obočí. „Dobře. Chceš, abych ti přinesla šálek čaje?“

Ellie se žalostně pousměje. Protože Olivia zní každým dnem víc a víc jako její manžel. „Ne, nechci čaj. Chci spát.“

A pak odejde z místnosti.

Zatímco Liam mluví s Tommym a Nicholas s Olivíí si šuškájí, vyklouznu na chodbu za Ellie a doženu ji, než vejde k sobě do pokoje.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se.

A můj hlas je opředený lítostí.

Narovná se a její ruka se zastaví na kulaté klíce. Modré oči se jí lesknou slzami.

„Musíš si myslet, že jsem úplně pitomá,“ zašeptá a mně se sevře hrudník.

„To ne. To bych si nikdy nemyslel.“

Zamrká a jedna slza jí steče po nateklé tváři. „Udělala jsem špatné rozhodnutí. Musím dospět. Protože pak se mi stává tohle...“

Už zase kroutím hlavou. „Poslouchej, Ellie. Takoví hajzlové jako ten, co ti dneska ublížil – to jsou hadi, co si

hrají na zranitelné. Takhle přežívají. Není to tvoje chyba. Nemohlas to vědět.“

„Ale ty bys to věděl.“

Skloním bradu. „Jenže to je moje pravidlo. Ze začátku se mi nelíbí nikdo. Jsem podezíravý. Nemůžeš to brát podle mě.“

Rozesměje se, přestože stále popotahuje. Láme mi to srdce.

Protože ona není jen holka, která by skočila z útesu – napřed by se rozeběhla a vrhla dolů. S rozpřaženými rukama. Svobodná a plná života.

Tohle jí nikdo nesmí vzít – nedovolím to.

„Vidíš v lidech jen to dobrý, Ellie. Důvěřuješ. Tak je to správný a je to statečný. Odteď na tebe budu dávat větší pozor, zařídím, aby se ti nic takového už nestalo. Abys mohla být sama sebou. Zbytek nech na mně.“

Otře si oči. „Takže něco jako... když skočíš, skočím i já, jako Jack a Rose?“

„Ne.“ Vezmu ji za ruku a pohladím ji palcem po kloubech. „Ty skočíš... a já tě chytím.“

Pomalů se nakloním a něžně ji políbím na čelo, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Chvilí nechám rty na její hebké pleti a vdechuju vůni pomerančovníku a jasmínu.

Pak se otočím a odejdu chodbou pryč.

Druhá směna dorazí v jedenáct hodin večer jako vždy, aby vystřídala mě a Tommyho. Sjedeme výtahem dolů, ovšem nezamíříme ven jako obvykle; naopak obejdeme budovu a čekáme v uličce u nouzového východu. Tommy si zapálí cigaretu a opře se o zeď.

Sleduju hodinky a počítám: *čtyři, tři, dva...*

Dveře se otevřou – a v nich stojí Nicholas Pembroke. Nesouhlasně překřížím paže a Tommy vyfoukne kouř.

„Ne.“

„V žádném případě, Vaše Výsosti.“

Jeho výraz se zklidní. „Nevím, o čem to vy dva mluvíte. Jen jsem se šel projít.“

„Jasně.“ Tommy se rozesměje. „Projít k tomu hajzlovi, co praštil Ellie.“

Princ zatne čelist a já ukážu na sebe a Tommyho.

„Od toho jsme tady my.“

„Abyste se nedostal do problémů,“ dodá Tommy. „S námi se nikdo soudit nebude – nic nemáme.“

Pokrčím rameny. „A všichni vypadáme v těch hadrech stejně – nikdo nás od sebe nerozezná.“

Nicholas se chce dohadovat, ale já pokračuju. „A kromě toho máte na starost důležitější věci.“

„Jaké?“

Dveře nad schody se opět otevřou a na nich stojí lady Olivia.

Se svou baseballovou pálkou.

„Třeba se ujistit, že se do toho vaše vévodkyně nebude plést.“

Princ věnuje své ženě frustrovaný pohled. Ale ona je neoblomná.

„Jako kdyby ses zrovna nechystal udělat to samé.“

„Evidentně nás to napadlo všechny.“

Najednou se nad námi ozve hlas. Elliin hlas. Sejde schody, ruce překřížené. Zamračeně natáhne ruku ke své sestře.

„Jdeme zpátky dovnitř, Negane – předej mi Lucille.“

Olivia obrátí oči v sloup a předá Ellie svou vražednou zbraň.

„Řekla jsem, že to chci nechat být. Teď chci tvůj slib.“
Věnuje své sestře upřený pohled. „Liv?“

Olivii se nechce, ale vzdá se. „Fajn. Slibuju, že do toho nebudu zasahovat.“

Pak se Ellie podívá na svého švagra. A muž pozná, kdy nemůže vyhrát. „Máš moje slovo, Ellie.“

A nevynechá mě a ani Tommyho.

„Slibuju,“ řekne Tommy a pokřičuje se.

Zadívám se Ellie do očí. „Nechám to být.“

„Řekni, že slibuješ,“ naléhá Ellie.

„Slibuju.“

Občas lžu.

Jakmile se ujistíme, že jsou princ Nicholas, lady Olivia a Ellie bezpečně pod zámkem, Tommy se mnou sladí krok a vyrazíme ulicí pryč. Oba moc dobře víme, kam jdeme.

Zaklepu na dveře a pak se opřu o zeď, aby nás nebylo vidět klíčovou dírkou. A protože Tommy často sledoval film Tommy Boy, pisklavým hlasem ohlásí: „Domovnice.“

A ten pitomec uvnitř otevře dveře. Sice jen trochu, ale stačí to. Jakmile si mě všimne, vytřeští oči a pokusí se mě praštit. Uhnu, chytnu ho pod krkem a namáčknu na zeď. Jeho pulz mi bubnuje do dlaně jako srdce zajíce, kterého se chystá roztrhat vlk.

„Vybral sis špatnou holku.“

Koktá. „Počkat! Nechtěl jsem... Tohle nemůžete. Nahlásím vás. Vyhodí vás – vezmou vám práci.“

Zmáčknu ho pořádně a rozesměju se. I sám sobě znám jako magor. „Ty... ty že mě necháš vyhodit?“

Pak se přestanu smát. „Urvu ti ptáka a nacpu ti ho do chřtánu. Pak tě kousek po kousku předhodím prasatům, dokud z tebe nezbyde nic jinýho než teplá hrouda prasečích hoven.“

Skoro se rozberečí.

Tommy zamkne, pustí televizi a zesílí zvuk. Ne tolik, aby si někdo stěžoval, ale dost na to, aby nebyly slyšet nářky toho bastarda.

Za krk ho hodím Tommymu, který ho strčí zpátky ke mně a pak kolem něj kroužíme. Ten šmejd mezi námi těká očima. „Ale no tak, chlapi, byla to chyba. Tohle není fér – dva na jednoho. Nemám šanci.“

„Tohle není fér,“ napodobí ho Tommy. „Víš, proč si nás vybrali jako ochranku královské rodiny? Dvě nuly ze zapadáková?“

„Proč?“

Tommy zakroutí hlavou, skoro lítostivě. „Protože nejsme ani zdaleka tak civilizovaní, jak vypadáme.“

Možná se právě teď pochcal. Což by bylo hnusné, takže mu dám kousek naděje. „Přenechám ti první ránu.“

Jeho zorničky jsou obří, pohled kořisti. Ani nezvedne ruce.

Trpělivost zrovna není moje silná stránka. „Ta nabídka brzy vyprší – asi za tři, dvě vteřiny. Tři... dva...”

V panice máchne pěstí a praští mě do brady. Moje hlava se ani nehne.

Rozesměju se. „Sakra, není divu, že rád mlátíš holky. Pereš se jako děčko.“ Podívám se na Tommyho. „I tvoje ségra má lepší ránu.“

Tommy se zamračí. „To není tak úplně fér. Janey je pořádně hustá.“

Otočím se zpátky na toho hajzla.

„Děláš to špatně. Musíš natočit boky a do rány zapojit i ramena. Použít sílu celého těla. Ne jenom klouby.“

Předvedu mu to. Na jeho obličej. Rychle. Silně. Nelítostně.

Najednou po podlaze poskakuje zub.

„Takhle. Vidiš? Takhle se to dělá.“

Předkloní se, oběma rukama se chytne za ústa a krev mu protéká skrz prsty. Ovšem pořád vidím jen Elliinu hezkou tvář zohyzděnou tou odpornou ránou.

„Myslím, že to pořád nechápe, Lo,“ podotkne Tommy. „Asi mu to budeš muset předvést znovu.“

Nemůžu nesouhlasit.

O patnáct minut později je z toho šmejda jen hromada zakrváceného oblečení, modřin a naštípnutých kostí.

„Do prdele,“ zakleje Tommy, když si všimne skvrny od krve na své světle šedé košili. „Máš sodovku?“ zeptá se hromady.

Když nepřijde odpověď, Tommy ho štouchne do nohy. „Hej! Ptám se, máš sodovku?“

Hromada nesouhlasně zasténá a Tommy znechuceně zavrtí hlavou.

„Ty svinská nulo.“ Pak na něj plivne.

„Vážně?“ zeptám se Tommyho.

„Co je? Je to moje oblíbená košile.“

Tommy má v sobě evidentně kus sociopata.

Sehnu se a vytáhnu toho hajzla za límeček. Varuju ho tichým a vážným tónem: „Jestli se k Ellie Hammondové ještě jednou přiblížíš, jestli tě třeba jen zahlídne na ulici... zabiju tě holýma rukama.“

Pak s Tommym odejdeme.

Venku na chodníku, po cestě domů, Tommy odtrhne oči od své košile a podívá se na mě. „Ke konci jsi byl pěkně hustej.“

„Jak to myslíš?“

Scházíme schody do metra.

„No, kdyby byl ten týpek takový pitomec a znovu se k Ellie přiblížil, dostane po držce, to je jasný - ale necháme ho dejchat, ne?“

Chvilku o tom přemýšlím.

„Jo. Jasně že jo. Jen jsem chtěl být přesvědčivý.“

Jak jsem řekl... občas lžu.

KAPITOLA 9

Ellie

Logan mě sleduje.

Poslední dobou to dělá pořád. Přestože ho někdy nepřistihnu, cítím to – jako letmý dotek na kůži. Hřeje mě to... příjemné mravenčení. A to místočko na čele, kde mě včera políbil – cítím taky.

Mluvila jsem s Olivií o okamžicích, které změnily naše životy. Jak je důležité, ale taky obtížné rozpoznat, kdy se zrovna odehrávají. Logan se bál, že mě incident s Mitchellem změní. Ale to se nestalo.

Změnil se však můj pohled na lidi. To se nedá nic dělat. Ten útok přišel odnikud, bez znamení nebo varování. Možná tam nějaké varovné signály byly, ale já je neviděla.

Ted' vím, že se mám dívat pod povrch, být chytřejší – zpochybňovat to, co je venku, slova, která lidé říkají, a věci, které dělají. To všechno se může naprosto lišit od toho, co se ve skutečnosti odehrává uvnitř.

Nedávno jsem si o tom povídala s Loganem. O lidech, kteří lžou a z nejrůznějších důvodů klamou.

Zvedl dva prsty na pravé ruce a pověděl, silným, rozvázným tónem: „Dvě zaručená znamení lži – buď sebou lidi moc šijou, nebo jsou ledově klidní. Buď se hýbou moc, nebo dělají všechno proto, aby se nepohnuli. Všimneš si toho, když budeš dávat pozor; něco ti na nich bude připadat nepřirozené... mimo. Pokaždé, když někdo dává do svých slov moc velkou snahu, se můžeš vsadit, že to, co říká, je jen hromada sraček.“

„Fade Into You“ od Mazzy Star mi hraje z mobilu. Namočím štětku do barvy a přejeďu s ní po zdi. Tohle je dobrý song na malování. Pomalý a rytmický.

Nacházím se na nejnovější lokaci řetězce Amelia. Olivia s Nicholasem proměnili kavárnu v řadu bister ve stylu

„zaplat, kolik můžeš“. Tohle je třetí ve městě a slavnostní otevření se koná za pár týdnů. Takže vypomáhám. Nicholas s Livvy jsou v kuchyni a sestavují zařízení – a samozřejmě na sebe vrhají zamilované pohledy jako vždycky.

Logan se opírá o zeď a pozorně mě sleduje. Když jsou zdi pokryté první vrstvou nátěru, odložím štětku na hadr na podlaze a otočím se na něj.

„Co je?“

Odvrátí oči od okna, kam se před chvílí vůbec nedíval.

„Co má být?“

„Mám snad ve vlasech barvu?“ Otočím se a zkontroluju si zadek. „Sedla jsem si do něčeho?“

Logan se zamračí. „Ne.“

„Tak co mají znamenat ty zamyšlené pohledy? I odsud slyším, jak přemýšlíš.“

Nakloní hlavu a promne si bradu. „Měla by ses naučit bojovat.“

„Jako Ronda Rousey? Kdyby Bůh chtěl, abych byla MMA zápasnice, nemyslíš, že bych se narodila větší?“

„Ne jako Ronda Rousey.“ Logan zavrtí hlavou.

„Sebeobranu. Měla bys vědět, jak se chránit.“

„Myslela jsem, že je to tvoje práce.“

„To jo. Ale tohle k tomu taky patří.“

Logan překříží paže a bicepsy se mu napnou pod rukávy. Čeká na mou reakci.

„Fajn.“

„Dobře.“ Přijde ke mně tak blízko, až cítím jeho vůni. Logan vždycky hezky voní... jako čerstvý vzduch se dřevem a spadáným listím.

Zvedne dlaň. „Dej mi pěstí do ruky. Ať vím, s čím pracujeme.“

Couvnu, zabořím nohy do podlahy a zvednu pěsti – poskakuju jako boxer. A pak do toho dám všechno, co mám – pořádně praštím pěstí Logana do dlaně.

Podle mě to je pěkná rána.

„To bylo ubohý,“ prohodí Logan.

Všichni umí jen kritizovat.

Zašklebím se na něj.

„Už ses někdy s někým prala?“

„Když mi bylo sedm, tahala jsem Liv za vlasy. Chystala se mi napráskat za to, že jsem mamce rozbila dekorativní podnos na koláče, a když se snažila pomstít, zamknula jsem se v koupelně, dokud se nevrátil táta.“

„Páni.“ Logan povytáhne obočí. „Fajn.“ Splácne své velké ruce a promne si je. Pak ucouvne, rozkročí se a podívá se mi do tváře.

„Oči a koule.“

„Pardon?“

„Nejzranitelnější místa na muži jsou jeho oči a pták.“

Po téhle poznámce můj pohled okamžitě sklouzne na to... druhé zmíněné.

A v jeho dokonale padnoucích kalhotách je to druhé zmíněné... úžasné. Ohromující. Už jsem to potají zkontrolovala dřív. A přestože jsem nikdy neviděla býka osobně, můžu s jistotou říct, že by měl z Logana komplex.

Nachytá mě a hrudníkem mu otřese smích.

„Radši teď zůstaneme u očí,“ podotkne Logan skoro dobíravě. „Na ptákovi zapracujeme později.“

Zapracujeme později... Není tady nějak moc horko?

Další půl hodinu mi Logan ukazuje, jak proměnit moje palce v nebezpečné zbraně, co vypichují oči. Jak se sklonit a krýt a využít váhu těla při střetu s útočníkem. Taký jak použít nohy – tu nejsilnější část – k omráčení nebo útěku. Předvádí, jak zatnout ruce v pěst – palce venku – a praštit do ohryzku.

Když skončíme, jeho ramena jsou uvolněnější, už se tolik nemračí a zní hrdě.

„Jde ti to, Ellie,“ řekne tiše, když zvednu paži, abych si kryla obličej. „Výborně.“

„Díky,“ přikývnu.

Jenže najednou se něco změní, vzduch zhoustne a atmosféra je... dusnější.

Protože Logan si přede mě pomalu klekne na jedno koleno – a celou dobu se mi dívá do očí. V téhle výšce bych

se mohla dotknout jeho ramen a prohrábnout mu vlasy. Stačilo by se jen trochu ohnout, abych ho mohla políbit – aby on líbal mě... na spoustě místech.

Zadrhne se mi dech. Ptám se sama sebe, jestli to taky cítí.

Zaslechnu zvuk suchého zipu a Logan si něco sundá z kotníku – kožené pouzdro s malým stříbrným nožem, který měří kolem osmi centimetrů. Stále klečí, vytáhne nůž ven a jeho ostří se zaleskne ve svitu slunce.

„Měj ho pořád u sebe,“ řekne vážným tónem. „Jen pro jistotu. A když budeš mít sukni, dá se připnout i na stehno.“

Skoro se rozesměju. Většina holek dostane od klečícího kluka prstýnek. Já dostala kudlu. Ale díky tomu se cítím bezpečně. Jako kdybych měla vysokou hodnotu.

Převezmu nůž a prohlížím si ho. Přitisknu prst na špičku.

Logan mě chytne za zápěstí. „Opatrně. Je ostrý.“

Objeví se drobná ranka, kapička krve. Strčím si prst do pusy a saju.

A Logan mě zase sleduje.

Sleduje moje ústa.

Zdá se, jako kdyby se jeho hrudník zvedal rychleji.

Namáhavě polkne. Pak skloní hlavu a ohne svá vypracovaná záda. Cítím jeho ruce na kotníku, zatímco mi upevňuje řemínek. Jeho dotek je hřejivý a jistý. Takhle se pohybuje vždycky – sebejistě a zkušeně.

Logan zná svoje tělo a ví, jak ho používat.

Málem zasténám. Ten zvuk zůstane uvězněný v mém krku. Nikdy by mě nenapadlo, že můj kotník je erotogenní zóna, ale rozhodně je. Horké mravenčení proudí z Loganových prstů po mé holé kůži, po stehnu a výš.

Cítím tam vzrušení, protože Loganovy ruce mě neopouští.

Všimnul si toho? Ví to? Vždycky o všem ví, vždycky je přítomný a říkám si, jestli cítí mou nadrženosť... jestli ji cítí ve vzduchu.

Logan mi narovná nohavici a zakryje jí nůž. A pak vstane. Kouzlo pominulo. Vzduch ztratí hustotu, svou hloubku... a vrátí se do normálu.

My se taky vrátíme do normálu – věrný bodyguard a princeznina sestra.

Přestože mám dvacáté narozeniny, takže jsem oficiálně dospělá a už nejsem náctiletá, Livvy trvá na tom, že mi upeče dort. A že pozve tátu a všechny kluky z ochranky – jsou prakticky rodina – k sobě domů, abychom v její luxusní jídelně udělali oslavu. Ví, že tohle miluju, ať je mi, kolik je.

Fáborky, balonky a květiny, dvacet svíček a jedna navíc pro štěstí, které musím sfouknout jedním dechem – ale teprve až si budu něco přát. Teprve až mi všichni společně zazpívají „Hodně štěstí, zdraví“. Tommy zpívá nejhlasitěji, protože je prostě takový.

Zatímco komorník David uklízí ze stolů, můj táta mi chce předat dárek. Ale má to jeden háček.

„Musíš zavřít oči,“ pronese. „A žádné podvádění.“

V jeho tváři je vidět radost a nadšení, které jsem u něj léta neviděla. Celou dekádu. Vůbec nedokážu odhadnout, co se mi chystá darovat – tři roky střízlivosti jsou pro mě tím nejúžasnějším dárkem, který mi mohl věnovat.

Ale... jestli chce něco přidat, neodmítnu.

Když mě vede ven z bytu a všichni nás následují, zakrývá mi rukama oči – jo, protože bych podváděla. Poznám, že jsme nastoupili do výtahu. Po chvíli je vzduch studenější a slyším ozvěnu.

Pak se zastavíme a táta sundá ruce z mých očí. A najednou zírám na nádherný, máslově žlutý kabriolet BMW, s tmavě hnědým interiérem a obrovskou červenou mašlí na kapotě. Netuším, co je to za model nebo kolik má koní – jen vím, že je fakt pěkný.

Vykřiknu.

Tak nahlas, až mě z toho zabolí vlastní uši. Ale – ne – je mi to fuk.

Obejmu tátu kolem krku. „Děkuju! Děkuju strašně moc!“

„Tati...,“ pronese Olivia starostlivým tónem, což mi napoví, že o tom nevěděla. Má o mě strach. Jako vždycky.

Táta mě políbí na tvář a sundá mě dolů. „Výdělek z prodeje autorských práv na recepty byl štědrý. Je jí

dvacet, Liv. Ve škole se jí daří – zaslouží si to.“ Pak se na mě podívá svýma tmavě modrýma očima a jeho pohled se zaleskne.

„To auto je ode mě, ale to soukromé parkování je laskavost od Nicholase.“

Přiskočím ke svému švagrovi a taky ho obejmu. Objetí pro všechny!

„Máš pořád ještě platný řidičák?“ zeptá se Olivia.

„To se vsaď, Liv.“ Poskakuju, jako kdyby se mi chtělo na záchod. „Takže se můžu svézt? Hned?“

„Samozřejmě,“ řekne táta a podá mi lesklý klíč. „Je tvoje, broučku.“ Políbí mě na tvář. „Miluju tě, Ellie.“

Znovu ho obejmu. „Taky tě miluju, tati.“

Když obejdu auto, abych do něj nastoupila, můj švagr navrhně: „Možná bys s sebou měla vzít jednoho z kluků? Jen pro případ. Logane – mohl bys jet s ní?“

Logan přikývne. „Jistě.“

Poskakuju i před ním. „To bude paráda.“

Vypadá, jako kdyby mu nebylo dobře.

„Jo. Fajn.“ Zvedne pěst a pateticky pronese. „Jupí.“

Obrátím oči v sloup a nastoupím na místo řidiče. Padne mi jako ulité.

Pak se Tommy před Loganem pokřižuje. A požehná mu. Latinsky.

Logan do něj laškovně strčí. „Vole.“

Nakonec nastoupí a za hlasitého zatroubení vyrazíme pryč.

Vyjedu z garáží do úzké jednosměrky. A projíždím centrem Manhattanu.

Pomalu.

Protože dopravní zácpa nezajímá, že máte narozeniny.

Jakmile vyjedeme tunelem na dálnici, provoz se zlepší. Prohrabu se v kabelce, vytáhnu čtvrták a podám ho Loganovi.

„Co to je?“ zeptá se.

Vítr mi fouká do vlasů. Nadzvednu bradu a užívám si teplý vánek na tváři. Vzduch voní sluncem a z reproduktorů

se line „Fast Car“ od Tracy Chapman. Bez aktivních memorizačních technik zapomene lidská bytost odhadem sedmdesát procent života. Jen velmi málo se toho dostane do úložných prostorů dlouhodobé paměti.

Ovšem tenhle den – tenhle moment tady – ten nikdy nezapomenu.

„To je naše GPS. Hod' si. Hlava – pojedeme doleva. Orel – pojedeme doprava.“

Zavrtí hlavou. „Ty jsi vážně podivná potvůrka.“

„Ne, jsem svobodná potvůrka. Byls tam, když jsem se nechala tetovat. A teď házej.“

Obrátí oči v sloup a pak hodí. Je to orel.

Prudce přejedu tři pruhy na dálnici – za rozčileného troubení aut za námi – abych stihla najet na nájezd napravo.

Dorazíme na venkovní paintballové hřiště v Jersey. Jedná se o zalesněnou venkovskou lokaci, která pravděpodobně oplývá komáry a lymfskou boreliózou. Když zjistím, že Logan nikdy nehrál paintball, oba nás přihlásím.

Jiná možnost neexistuje.

A naše načasování je perfektní – právě zahájili nový zápas. Obsluha seřadí všechny hráče na pole, rozdělí nás do dvou týmů a podá nám žluté a modré vesty, abychom se od sebe odlišili.

Vzhledem k tomu, že jsme s Loganem nejstarší hráči, stanou se z nás kapitáni týmu. Vykulené mladé tváře sledují Logana, jak pochoduje sem a tam a školí je jako moderní Winston Churchill.

„Budeme s nimi bojovat z kopců, budeme s nimi bojovat ze stromů. Budeme se plížit řekou a odstřelovat je jako odstřelovači. Šetřete municí – střílejte, jenom když uvidíte jejich bělmo. Používejte hlavu.“

Otočím se na vlastní bandu.

„Používejte svá srdce. Dáme tomu všechno, co máme – a necháme to na bojišti. Víte, kdo vyhrává bitvy? Vášeň! Odhodlání! Dneska z nás všech bude Rudy Bourák!“

Blond kluk se tiše zeptá svého kamaráda: „Kdo je to Rudy Bourák?“

Ten pokrčí rameny.

Další zvedne ruku. „Můžeme už začít? Mám narozky a chci si dát dort.“

„Taky mám narozky.“ Plácnu si s ním. „Dvojče.“

Zvednu zbraň. „Narozeninový dort bude naše válečná kořist! Uděláme to takhle.“ Ukážu na toho obra na druhé straně pole. „Vidíte toho velkého chlapa? Napřed se zaměříme na něj. Budeme spolupracovat a sejmem ho. Ufkneme mu hlavu,“ prstem předvedu, jako kdybych se podřezávala, „a ten starý pes zemře.“

Hubený kluk s brýlemi se zatváří znechuceně. „Proč byste zabíjela psa? Proč byste mu uřezávala hlavu?“

Holčička s copy začne pištět. „Mami! Mami? Já už nechci hrát.“

„Ne,“ zkusím to znovu, „tak jsem to nemyslela...“

Ale to už běží do náručí své matky. Ta ji zvedne a probodne mě pohledem jako nějakého démona – a pak ji odnese pryč.

„Sakra.“

Pak mi tichý hlas něco zašeptá do pravého ucha.

„To už ti zdrhají před bitvou? Tak to jsi v háji.“

Otočím se ke statečnému, silnému obyvateli Wessca... Je blízko. Z jeho těla sálá teplo a všimnu si jemného strniště na jeho nádherné čelisti. Zadrhne se mi mozek, ale přesto najdu způsob, jak si rýpnout.

„Proboha, Logane, ty se směješ? Opatrně – mohl by sis natáhnout sval v obličeji.“

A pak Logan udělá něco, z čeho se mi podlomí kolena.

Rozesměje se naplno.

A je to nádhra.

Je hřích, že to nedělá častěji. Nebo možná požehnání. Protože Logan St. James je sexy a nádherný každý den. Ovšem když se směje?

To se vám zastaví srdce.

Sebejistě se vypraví na svou stranu. Ušklíbnu se. Obsluha paintballu zapíská a vysvětlí nám pravidla. Napřed dostaneme sedm minut, abychom se schovali. Nosím svou pušku v jedné ruce – jako Charlize Theron v Šíleném Maxovi – a vedu svůj tým do divočiny.

„Jdeme, děcka. Budou z nás hrdinové.“

Byl to masakr.

Neměli jsme šanci.

Ke konci jsme se je snažili uhnat – přemocť – ale akorát jsme si naběhli do palby a nechali si srdce potřísnit modrou barvou.

Ale snažili jsme se – Rudy i Charlize by na nás byli hrdí.

Jedna z matek z narozeninové párty mně a Loganovi nechala zbytky pizzy, takže sedíme u piknikového stolu a jíme.

„Myslím, žeš podváděl,“ prohodím a našťavaně žvýkám sousto.

„To jsem ani nemusel.“ Znovu se usměje. Vypadá mladší, skoro chlapecky. Nedivila bych se, kdyby se mi nad hlavou vznášela komiksová srdíčka. „I když pokud je potřeba, nevádí mi hrát trochu špinavě.“

Slyšet Logana říkat slovo „špinavě“ jeho akcentem a plnými ústy mě omámí. Odložím zbytek pizzy na papírový tácek a odsunu ji.

„Rád vyhráváš.“

Přikývne. „Ano. Ale překvapila jsi mě, Ellie. Vedla sis dobře. Jsi bojovnice – to je dobře.“

Oždibuju popraskaný zelený nátěr stolu a cítím se podivně a rozpačitě.

„Díky.“

A Loganův hlas ztichne a zní zastřeně. Skoro... intimně.

„Bavila ses, Ellie? Byly to pěkný narozeniny?“

Zvednu hlavu a podívám se mu do očí. „Byly perfektní. Nikdy na ně nezapomenu.“

Pořád na sobě cítím jeho pohled.

„To jsem rád.“

Po chvíli mi ukáže na obličej. „Máš tady bláto.“

Přejedu si dlaní po tváři. „Je to pryč?“

„Ne.“

Zkusím to ještě několikrát, ale nejde mi to. Logan se natáhne a přejede mi rukou od spánku až k bradě. Přivřu oči. Je to stejný pocit jako pohlazení.

A samozřejmě že si to přibarvuju, ale – sakra, mám přece narozeniny. Můžu snít – a mít pocit, že se mě dotýká déle, než je potřeba.

Když otevřu oči, dívá se na mě zamyšleně a s intenzitou – s žářem – který si rozhodně jen nepředstavuju.

Nejlepší. Narozeniny. *V životě.*

KAPITOLA 10

Logan

O dva roky později

Jsem v prdeli. Naprosto.

Už jsem si to nějakou dobu myslel... ale teď jsem si jistý.

„Dvanáct centimetrů! Pitomý impulzivní rozhodnutí... Co mě to sakra napadlo?“

Ellie už není Ellie. Ne ta holka, kterou jsem znal – s jiskrou v oku a zvonivým smíchem. Ta, kterou jsem musel hlídat, aby nevlezla do silnice, protože něco vyprávěla a nedávala pozor.

„Co myslíš, Liv?“

Možná tou holkou nikdy nebyla. Možná jsem si to jen představoval, abych se udržel dál.

Olivia se usměje. „Myslím, že vypadáš krásně.“

Poslední dobou se špatně soustředím: ladné boky, oblá ňadra, nádherný zadeček a její vůně mě dohání k šílenství a rozptylují mě.

Ellie se zamračí. „Že vypadám krásně, jsi mi říkala, když mi bylo dvanáct a měla jsem pusu plnou rovnátek a v nich zbytky chleba.“

„To jsi taky byla krásná – nehledě na chleba.“

Ellie obrátí oči v sloup. „Nejsi důvěryhodná.“

Dokonce se mi o ní i zdá. Občas jsme u mě v pokoji, ona na mně a já uvnitř jejího těla. Někdy jsme na pobřeží, ve vlnách a ona je kolem mě ovinutá. Jednou jsme dokonce byli v trůnním sále. Ale nejčastěji sním o tom piknikovém stole, když slavila dvacetiny. V tom snu ji líbám tak, jak jsem vždycky toužil. Jak by ona chtěla. Pak ji na ten stůl vysadím, pomalu ji zbavím každého kousku oblečení a nezůstaneme jen u líbání.

„Nicholasi, co myslíš?“

Ale to se nesmí stát. Změnilo by to všechno. Všechno, co jsem si vybudoval. Moje kamarády, mou práci, celý život. Vždycky jsem chtěl být součástí něčeho většího – něčeho vznešeného a s trvalou hodnotou – a teď to mám. Kdybych se zapletl s Ellie, tohle by zmizelo.

A ta holka je přelétavá. Mladá. Jde od kluka ke klukovi, od zájmu k zájmu, jako žabka přeskakující mezi lekníny.

„Vypadáš parádně. Roztomile.“

Pokud by se mezi námi někdy něco stalo, netrvalo by to dlouho – ale ten chaos, který by to přineslo, by byl věčný.

„Roztomile? Proboha!“ Ellie si zakryje tvář rukama.

Intuice mi říká, že to nestojí za risk.

Nicholas zašeptá své ženě: „Roztomile je špatně?“

Takže jsem rozhodl, že tuhle bolestnou přitažlivost k ženě, která je mimo mou ligu, zadupu do země. K ženě, na kterou bych se ani neměl koukat – a rozhodně ne několikrát denně.

„Jasně že je to špatně!“ zaječí Ellie. „Myši jsou roztomilý.“ Ukáže na malého psa na Oliviiině klíně. „Bosco je roztomilý!“

Protože se vždycky řídím intuicí – a ta se nikdy nemýlí.

Nicholas se podívá na to temperamentní psisko. „Ne, není.“

Olivia zakryje Boscovi oči a loupne po manželovi pohledem. Ten jen mrkne.

Ten plán mi vycházel – až dosud. Do téhle chvíle. Dokud Ellie neprošla dveřmi a nemumlala si něco jako šílená ženská z parku, co krmí holuby.

Ellie se podívá na Tommyho. „No? Co myslíš?“

Mluví o svých vlasech. Nechala si je upravit jinak, protože dnes je její velký den – přeměna kvůli oslavě promoce.

Tommy mrkne. „Já bych do tebe šel.“

Asi ho dneska udusím ve spánku.

Zářivé barvy, které dřív zdobily její blond vlasy, jsou pryč. Vystřídala je medově nazlátlá blond – hustá a hebká. Takové vlasy, které prosí o dotek – o tahání.

Ellie mlaskne jazykem. „To o ničem nevypovídá. Ty bys šel i do mrtvoly.“

Má je těsně pod ramena – je jí víc vidět do tváře, má zvýrazněné rysy; žensky – krásně. Její kůže se zdá opálenější, ramena drobnější, prsa plnější a oči modřejší.

Tommy zamrská prstem. „Jenom kdyby byla hezká. Mám svý standardy.“

A pak se Ellie zaměří na mě. Tváří se nadějně, ale váhavě. Růžovým jazykem si olízne spodní ret. A cítím ho na penisu, ten jazyk – a taky její rty – jak se pohybují nahoru a dolů po mém ztopořeném penisu.

V mých snech to na tom piknikovém stole děláme často.

„Logane?“

Jsem tak zaměstnaný vlastními myšlenkami, že se chvíli nedokážu vymáčkout.

„No, narostou zpátky,“ řekne nakonec a zčervená. „Klidně budu nosit půl roku klobouk.“

Promluvím, navzdory štěrku v krku.

„Nádhera.“

Ellie po mně koukne.

„Co?“

Zadívám se jí do tváře a zvažním.

„Vypadáš nádherně, Ellie.“

Nepatrně a tázavě se usměje. „Vážně?“

Nespouštím z ní oči. Neudělal bych to – ani kdybych mohl.

„Nejkrásnější holka, co jsem kdy viděl.“

Jsem v prdeli. Strašně.

Oslava promoce se koná na střešní zahradě bytu – s číšníky, šampaňským a smyčcovým triem v rohu. Stojím u protější zdi, mám nasazené sluneční brýle a sleduju celou skupinu. Je malá – Elliiny spolužáci, její táta a pár rodinných přátel a taky několik obchodních partnerů z charity Nicholase a Olivie, které Ellie poznala během posledních let.

Marlow, její nezkrotná kamarádka ze střední, ke mně přijde, mezi třesňovými rty má brčko a pije koktejl

s pomerančovým džusem. Podívá se na Ellie a pak zpátky na mě.

Zamrská prstem. „Jsi dobrý, Costnere. Velmi dobrý. Ale já tě vidím.“

Poleje mě horký pot, ale jinak nehnu brvou.

„Jdi pryč, Marlow.“

Marlow není špatný člověk, ráda však působí rozruch – s princem Henrym by si rozuměli, kdyby byl svobodný.

Pomalů se usměje, jako kočka se štavnatou myší pod tlapkou, a postaví se blíž. „Musí tě to dohánět k šílenství.“

Pohledem následuju její, jako kdybych byl zhypnotizovaný nebo zakletý... přímo k Ellie.

Zrovna zaklání hlavu a něčemu se směje, oči rozzářené jako obloha nad námi. Sluneční svit jí líbá vlasy a zdá se, jako kdyby měla svatozář.

„Ale ne to, že ji nemůžeš mít,“ zašeptá mi Marlow přímo do ucha.

Ellie je oblečená do přiléhavé bílé minisukně – když se pohne určitým způsobem a někdo, někdo jako já, se zrovna kouká, je jí trochu vidět zadek. Její nádherná prsa se rýsují pod nařaseným černým topem – chtěl bych je líbat, přejíždět po nich jazykem, dokud by jí toužebně neztvrdly bradavky a nezasténala moje jméno.

„Že ji po všech těch letech,“ pokračuje Marlow, „konečně můžeš mít.“

Mám pocit, jako kdybych měl v krku písek, a proto skřehotám.

„Neříkej jí to.“

Je to rozkaz. Ne prosba.

Ta holka se zasměje, hluboce a svůdně. „Říct jí to? Ts, Costnere, vždyť by mi ani nevěřila.“

Zrovna se blíží konec večírku a slunce nad New Yorkem pomalu zapadá, když se Olivia rozhodne vypustit do světa novinku. Její táta jí podá sklenku šampaňského na přípitek, ovšem ona odmítne: „Nemůžu, tati.“

Olivia s Nicholasem to vědí dva měsíce. Protože je to součást jejich práce a protože jsem je vezl na první

lékařskou prohlídku. Ellie to ještě neví a těším se na její reakci. Určitě bude nadšená.

Snažili se to ututlat co nejdéle, aby se ta zpráva nekontrolovaně nerozšířila do celého světa.

„Jasně že můžeš.“ Ellie se usměje. „Den jako stvořený pro šampaňské – musíme přece oslavit dobré časy!“

Olivia si s Nicholasem vymění radostné pohledy. Pokud je pomsta jídlo servírované za studena, dobré zprávy je nejlepší sdílet. Prince nepatrně přikývne.

Olivia se podívá na mladší sestru, pak do tmavě modrých očí svého otce a položí si ruku na břicho. „Ne... vážně *nemůžu*.“

Přijde uvědomění. Pak radost. V očích starého muže se nahromadí slzy štěstí a svou dceru obejmě. A ani Ellie nezklame – piští a poskakuje tolik, až se musím smát. Pak roztáhne ruce a pokusí se obejmout svého švagra i sestru najednou.

Nádherná scéna. Rodinná.

O tři měsíce později nastane šílenství.

Chaos všude kolem. Venku před bytovým komplexem, před každou pobočkou kavárny Amelia – kdekoliv, kam Olivia s Nicholasem vkročili nebo by mohli vkročit – zástupy žurnalistů, fotografů a zarytých fanoušků. Američané nemají královskou rodinu, ale jsou přešťastní, že nám můžou dělat „náhradní rodiče“. Nakazili se královskou horečkou – šílí z ní.

Posílíme ochranu.

A když vyjde najevo, že Olivia čeká dvojčata, posílíme ochranu znovu. Ale pořád mám pocit, že to nejde ukočírovat. Že je to mimo kontrolu. Nebezpečné.

Pokud vám chtějí potřást rukou jeden nebo dva lidé, je to milé. Ovšem když to jsou desetitisíce – je to masa. A teď chce Nicholasovi a Olivii potřást rukou celý zatracený svět – a klidně se u toho nechá umačkat.

A proto se jednou v noci stavím za Nicholasem v knihovně.

„Dále.“

Posadím se naproti a chvíli se na sebe jen koukáme. Protože on tuší, co se chystám říct – nechce to slyšet, ale ví to.

„Tady lady Olivii v bezpečí neudržím. Ne tak, jak bych chtěl. Ne tak, jak potřebuje. Je to tu moc veřejné, moc otevřené. Můžu zařídit, aby s ní lidi nejezdili výtahem, ale nemůžu je udržet mimo recepci. Není tu žádný perimetr, nedovolí nám zablokovat ulici. A čím větší je její břicho, tím je to horší.“

Princ se opře a povzdechne si. „Co navrhuje?“

„Přemístit se mimo město. Do nemovitosti, kterou dokážeme zabezpečit. Lady Olivia zůstane tam – nikdo nevyjde dovnitř ani ven, aniž bychom o tom nevěděli. Novináři, fotografové a magoři se nedostanou blíž než na dva kilometry.“

Nicholas poklepe perem o stůl a zamyslí se nahlas: „Bude moc izolovaná.“

„Bude v bezpečí,“ opáčím.

„A naprosto zkroušená.“

„Může si na několik měsíců hodit nohy nahoru. Netflix a klídek – oba můžete.“

Nicholas se rozesměje. „Což by bylo úžasné, na pár dní... ale pak by nám přeskočilo. Navrhněte jinou možnost.“

Pokrčím rameny. „No... ta je jasná. Návrat do Wessca. Palác přece nebyl postavený jen proto, aby vypadal hezky, ale taky aby plnil funkci pevnosti. Je to váš domov – kde mají urození žít a množit se. Než jste na tu tradici začal zvysoka kašlat. Ochranka je vycvičená, a lidé u nás ve městě jsou na přítomnost královské rodiny zvyklí. Přivítají vás i Olivii a váš potěr s otevřenou náručí.“

„Palác není zrovna jejím oblíbeným místem. A kvůli tomu ‚potěru‘ je ještě emocionálnější. Nechci, aby byla rozrušená.“

Chápu ji. Palác je plný těch nejsnobštějších sráčů na planetě a Olivia o něm mluví jako o zlaté kleci.

„Nemusí to být navždy,“ podotknu, „ale musí to být teď.“

Nicholas pomalu přikývne. „Zvážím to. Děkuju, Logane.“

Ukloním se. „Dobrou noc, pane.“

Trvá mu dva týdny; dva týdny, než přesvědčí svou krásnou těhotnou ženu, že je to v jejím nejlepším zájmu.

A pak si začneme balit... a zamíříme domů.

KAPITOLA 11

Logan

Být zpátky v hlavním městě naší země, v paláci s princem Nicholasem, je jako zajet do starých kolejí. Dobrý pocit – povědomý, příjemný – stejné postupy, lidé a ulice.

„Ráda sněhuláky stavíš...”

S jednou změnou. Je tu s námi blond zpívající drobek, který u mě vyvolává nezkrotné myšlenky a nemravné fantazie – a jmenuje se Ellie Hammondová.

Když se Nicholas nakonec rozhodl vzít svou ženu po dobu jejího těhotenství domů, pan Hammond zůstal v New Yorku, aby dohlížel na řetězec bister. Co udělá Ellie, jsem netušil. Ale představa, že bychom odjeli bez ní, mi... vadila.

O nic se nepokusím – jen jsem strašně rád, že bude poblíž. Pro její vlastní bezpečí, samozřejmě.

Olivia, protože je brilantní žena, navrhl, že je vhodná doba, aby si Ellie vzala rok volna, než začne s magisterským studiem psychologie. Ellie souhlasila a další rok stráví taky ve Wesscu.

„Ráda sněhuláky stavíš...”

Den po příjezdu se nacházíme v jídelně privátních komnat prince Nicholase, kde on, Olivia a princ Henry zrovna snídají. Stojím u dveří a zvuk Elliina melodického hlasu vlétne dovnitř. Musím se přemáhat, abych se nezačal zubit.

*„Včera se dívala na **Ledové království**,“* podotkne Olivia a oždibuje suchý toast. *„Vždycky se identifikovala s Annou, což znamená, že já jsem Elsa.”* Svraští obočí. *„Ani nevím, jestli je to dobře, nebo špatně.”*

A v tu chvíli Anna vejde dveřmi jako vichřice. Prohlédnu si ji – blond vlasy stažené do culíku, lesklé rty a krásné tělo v zavinovacích tmavě modrých šatech, které má zavázané na straně u pasu.

Dneska se mi o tom bude zdát. Protože by stačilo jedno zatahání za ten uzel a celé šaty by skončily na podlaze. Ocitla by se úplně nahá. V mých snech o Ellie nejsou dovoleny žádné kalhotky.

„Dobré ráno, všichni!“ Políbí Olivii na tvář, pak se posadí ke stolu a nalije si čaj. „Jak jsme se na dnešek vyspali? Já se asi vyspala nejlíp za celý život!“

To se vsadím. Musela být vyčerpaná po tom, kolik včera večer nachodila po paláci kilometrů. Ellie tu nebyla od svatby, ale tenkrát byla moc zaneprázdněná a neměla čas na prohlídku. Teď chce být všude a chce vidět všechno najednou. „Vysát citron Wessca“, jak říká.

„Ty staré matrace jsou skvělé,“ podotkne Ellie a zakousne se do croissantu. „Takový už se teď nevyrábějí.“

V Henryho očích se podezřele a spiklenecky blýskne. Z toho nevzejde nic dobrého.

„Chceš něco zkusit?“

„Henry...,“ varuje ho Nicholas.

„Jasně!“ souhlasí Ellie.

Tohle je špatné. Nemám z toho dobrý pocit.

A ten pocit zesílí ve chvíli, kdy se zdá, že Nicholas ví, o čem jeho bratr mluví. „Nebylo to bezpečné, když nám bylo deset, a není to bezpečné ani teď. Mohla by si zlomit vaz.“

Henry pokrčí rameny. „Jenom když spadne.“ Podá Ellie ruku. „Pojď, tudy!“

Když odejdou, musím se přemáhat, abych nešel za nimi, protože musím počkat na Nicholase.

„Co se děje?“ zeptá se Olivia.

Chytne svou ženu za ruku. „Bude lepší, když se nebudeš koukat.“

Elliin pronikavý, ale šťastný křik se donese do jídelny – z hlavní chodby.

Kašlu na čekání. Vyrazím ven s Olivii a princem v závěsu.

Zastavíme se, zděšení, pod vysokým dvojitém schodištěm. Ellie sedí nahoře obkročmo na silném zábradlí z tmavého dřeva a je připravená ke startu.

„Proboha!“ zaječí Olivia.

Nicholas zavrtí hlavou. „Říkal jsem, že se nemáš koukat.“

Ellie se odstrčí, a než se k ní stihnu dostat – sjíždí dolů, jako kdyby klouzala po ledu. K mramorové podlaze je to čtyři a půl metru. Pokud by ztratila rovnováhu a naklonila se lehce doprava, přepadla by.

Mám pocit, že mám infarkt.

Když Ellie sklouzne na konec, vyletí a dopadne na nohy jako kočka. Chytnu ji a pomůžu jí vstát.

Směje se. „To bylo... skvělý!“

„Říkal jsem to!“ Henry se hrdě zazubí.

„Co bylo skvělý?“ zeptá se lady Sarah von Titebottumová, snoubenka prince Henryho, a vyjde z foyer.

Henry ji obejme kolem ramen a políbí ji. „Jen jsem Ellie ukazoval tu nejlepší jízdu v paláci.“

„Měla bys to zkusit,“ prohlásí Ellie.

„Ne.“ Henry se zamračí a skoro majetnický pohladí Sarah po dlouhých, tmavých vlasech. „Ne, nemůže. Ani náhodou.“

Sarah se na něj podívá přes brýle s černými obroučkami. „Proč ne?“

„Mohla by sis zlomit v...“

Henry zmlkne uprostřed věty a najednou si to uvědomí. Luskne prsty, ukáže na Nicholase a pak na svou hlavu.

„Aha... už to chápu. Měls pravdu.“

„Tu mám vždycky,“ odpoví Nicholas.

Henry zvedne bradu a učitelským tónem poví Ellie: „Neměl jsem ti to ukazovat. A už bys to nikdy neměla dělat.“

„Ale...“ Ellie se začne dohadovat.

„Ne, ne, jednou stačilo. Pokoušela jsi smrt a vyšlas v pořádku na druhé straně... Jenom blázni pokoušejí štěstí. Nebud' blázen.“ Zatahá Sarah za ruku. „Brzy máme pozdravit z balkonu. Jdeme. Jestli přijdeme pozdě, babička náš rozčtvrtí.“

„Nezvládnou to.“

Čekáme ve velkém červeno-béžovém sále, který je propojený s hlavním balkonem na severní straně paláce.

Vzhledem k tomu, že jsou v paláci po dlouhé době všichni členové královské rodiny – královna, princ Henry, princ Nicholas, princezna Olivia, PR oddělení navrhlo focení na balkoně. Všichni tam musí vyjít společně a zamávat davu venku.

A právě tenhle dav je důvodem, proč je lady Sarah bledá jako stěna. Někdo by řekl, že je trochu... ostýchavá.

Henry se posadí do starožitného křesla a otevře si noviny. „To nevadí.“ Otočí stránku a změní téma. „Chceš jít do kina na ten nový film s Vinem Dieselem? Dneska je premiéra a byl jsem pozvaný. Nevypadá to špatně.“

Lady Sarah si založí ruce. „*To nevadí?* To je všechno, co řekneš? Tohle je jedna z tvých povinností.“ Lady Sarah ukáže na sebe. „A až se vezmeme, bude to i jedna z mých povinností.“

Henry zavře noviny a vstane. „Bereme se až za čtyři měsíce. A dneska... ještě nejsi připravená... a to *nevadí*.“

Lady Sarah se kousne do rtu. „Co když nebudu nikdy připravená?“

„Berme to, jak to přijde.“ Henry jí položí ruce na ramena. „Vedla sis dobře při oznámení zasnub i při rozhovorech...“

„Byl to jen jeden rozhovor za hodně dlouhou dobu. Ani jsem netušila, jestli to zvládnou bez omdlení.“

Čím je Sarah úzkostnější, tím je Henry klidnější – má na něj takový účinek.

„Ale zvládla sis to. Každé interview – a byla jsi okouzlující a skvělá. Takže dneska to budeme my – babička, Nicholas, Olivia a já, kdo se bude venku předvádět jako zvířata v zoo. Zatímco ty zůstaneš tady... a budeš dělat společnost Ellie.“ Když se Henry na Ellie podívá, přihopsá k němu.

„Budu ráda, Sarah. Nechtěla bych tu být sama. Bylo by to divný.“

Kecá. Cítí se dobře, ať už je sama, nebo před stadionem plným lidí – taková prostě je. Ale je od ní milé, že se snaží pomoci.

Lady Sarah se zdrceně podívá na Henryho naleštěné boty. „Nenapadlo tě někdy... že bys měl možná být s někým...“

„Ani to nevyslovuj,“ varuje ji Henry.

„Proč ne?“ Zvedne bradu. „Je to pravda.“

„Pravda?“ Henry se ušklíbne. „Pravda je, že bez tebe bych tady ani nebyl. Ani nevím, kde bych byl a co bych dělal. Jen vím, že by to nebylo hezké.“

„Má pravdu, to přece víš, Sarah.“ Princ Nicholas přijde k nim. „Než tě Henry poznal, byl neřízená střela. Nezodpovědný, rozmazlený, sebedestruktivní...“

„Díky, Nicholasi,“ prohodí Henry. „Myslím, že Sarah tohle dávno ví.“

Nicholas poplácá svého bratra po zádech a zazubí se.

„Rád jsem pomohl.“

Henry si dá ruce do kapes, zhoupne se na patách a poví Sarah: „Mohl bych říct to samé, víš? Myslíš, že nevím, že by ti bylo líp s někým, jehož život by ti nezpůsoboval panické ataky?“

Sarah zavrtí hlavou. „Ne, to není pravda. Bez tebe by mi nebylo líp. Ani nemohlo. Jsi můj a nechám si tě.“

Kdyby nebyli tak zatraceně upřímní, nemohl bych se na to koukat.

Sarah si hraje s diamantovým prstenem na prstu. „Jen mám strach, že se ztrapním. Že vás všechny ztrapním.“

A princ Nicholas je zpátky. „Ty tomu pořád nerozumíš. Neexistuje nic – vážně nic – čím bys nás mohla ztrapnit. O to už se postaral Henry.“ Pokrčí rameny. „Jsme nesmrtelní, imunní.“

Henry se podívá na svého bratra. „Ty si tohle děsně užíváš.“

Nicholasovy zelené oči v podstatě tančí. „Jo, já vím. Chtěl jsem přestat, ale nejde to.“

„Fajn, hele,“ prohodí Ellie, odhrne těžký karmínový závěs a ukáže na okno u balkonu. „Vidíte ten květináč v rohu? Když ti bude špatně, Sarah, hod' to tam. A Liv tě zakryje svým obřím břichem – nikdo si toho nevšimne.“

„Nebo,“ Olivia si přizvedne okraj své dlouhé puntíkaté sukně a přijde k Ellie a Sarah, „tam budu zvracet s tebou. Ten, kdo tohle pojmenoval jako ranní nevolnost, asi neuměl

rozeznat loket od zadku, protože mně je zle celý den. V tisku by nám asi začali říkat princezny Poblíónky... Jak chytlavé. Ale mohlo by to být i horší.“

Sarah se zasměje s nimi a už nevypadá jako mrtvá ústřice.

Do místnosti vejde královna v béžové sukni a saku s rubínovou broží na klopě. Její blond vysoký tajemník Christopher stojí za ní s deskami v ruce. A všechno se zastaví. Přítomní muži, včetně mě, se ukloní a dámy udělají pukrle, jak je vyžadováno, pokud se přes den poprvé potkáte s královnou.

Ellie se ohne v kolenou a elegantně skloní hlavu. *Hodná holka*. Pořád ji štve, že si u královny pokazila první dojem na svatbě Nicholase a Olivie. Někteří z personálu o tom stále mluví – legenda o malé blondýnce, která málem sejmula královnu.

„Jsme připraveni?“ zeptá se královna obecně.

Henry vykročí dopředu. „Vaše Veličenstvo, Sarah se...“

„... bude snažit,“ dokončí Sarah za něj.

Henry jí věnuje tázavý pohled, ale lady Sarah sebejistě přikývne. „Chci to zkusit. Dopadne to dobře.“

„Samozřejmě že to dopadne dobře,“ přitaká královna, jako kdyby mohla zahnat nežádoucí okolnosti pouhou poznámkou. „Není třeba si dělat starosti – nikdo se na vás dívat nebude. Bude to, jako kdybychom tam my ostatní vůbec nebyli. Všichni se budou soustředit na Oliviino břicho.“

„Zájem veřejnosti je zuřivý,“ vysvětlí Christopher. „Lidé ve městě se sázejí, kolik Olivia každý den přibere.“

Olivia se koukne na své rostoucí břicho. „Skvělé.“

„Toho si nevšímejte, drahoušku.“ Královna si před ni stoupne a uznale se usměje. „Vypadáte nádherně. Zdravě. Jsem šťastná.“ Usměje se i na Nicholase. „Za vás oba.“

„Děkuju vám, královno Lenoro.“ Olivia vezme svého manžela za ruku. „Nemohli bychom být spokojenější.“

„Ačkoliv,“ pokračuje královna, „váš termín je příliš blízko Henryho svatbě se Sarah. Je důležité tyto události šířit

postupně, víte. Maximalizovat pozitivní dosah.“

Olivia si přejede po břicho. „Vynasnažím se.“

Královna ji pohladí po předloktí. „Vím, že ano.“

„A do budoucna,“ dodá Nicholas, „se ujistíme, abychom své manželské záležitosti naplánovali podle gusta Jejího Veličenstva.“

Sarkasmus. Buď to královna Lenora nepochopí, nebo mu to oplácí. Jako vejce vejci tihle dva.

„To bych ocenila.“ Přikývne. „A nyní, můžeme?“

Královna udělá několik kroků k balkonu a pak se najednou zastaví a otočí se – poprvé si všimne Ellie. S jedním zvednutým obočím si ji Její Veličenstvo prohlíží ze všech úhlů.

Ellie zvedne hlavu. „Jsem Ellie Hammondová, Vaše Veličenstvo. Je mi ctí, že se s vámi zase setkávám.“

„Ano, pamatuji si vás. Vyrostla jste, že ano? Pěkné.“

„Děkuju. Ano, právě jsem dokončila studium – bakaláře z psychologie.“

„Výborně.“ Královna se na chvíli zamyslí a podívá se k balkonu. „Můžete jít na balkon s námi a stát po boku své sestry. Nyní jste příbuzná, což vám zajišťuje jistá privilegia. Měli bychom to všem připomenout.“

Nicholas sraští obočí.

A Ellie vytřeští oči. „No ty vo...“

Ale včas se zarazí.

„Teda... ano, Vaše Veličenstvo.“ A znovu udělá pukrle.

Jakmile se k ní královna otočí zády, Ellie znovu vykulí oči a doslova jí spadne brada. Pak se na mě podívá, nadšeně poskočí a ukáže na mě oba palce.

Usměju se a přikývnu.

Po chvíli vyjdou všichni na balkon. Zatímco já zůstanu venku – a sleduju – jak Ellie zaujme místo vedle královské rodiny. Kam patří.

Druhý den se princ Nicholas a královna nacházejí v salonku a hrají šachy. Stojím na chodbě s rukama za zády. Dveře jsou natolik pootevřené, abych slyšel, o čem se baví.

A přestože obvykle neposlouchám, zmínka o jedné dívce ze mě udělá drbnu, která visí na každém slovu.

„Jaké jsou tvé plány s Eleanor?“ zeptá se královna.

„S jakou Eleanor?“ zeptá se Nicholas nepřítomně.

„S Oliviiinou sestrou přece.“

Následuje pauza. Představím si, jak Nicholas překvapeně zvedne oči.

„Nejmenuje se Eleanor.“

„Ne?“ diví se Její Veličenstvo. „Eloise? Elizabeth?“

„Ne. A ne. Jmenuje se prostě *jen* Ellie.“

Podle mě je to perfektní jméno. Sladké a veselé. Jako zrozené pro šeptání a uctívání.

Královna nesouhlasí.

„Hm. Jak nešťastné.“

Ozve se ťuknutí dřeva o mramor, když někdo přesune figurku.

„Nicméně,“ pokračuje královna Lenora, „jaké máš s Ellie plány?“

Nicholas si povzdechne. „Žádné. Teď bude mít rok volna a bude pomáhat Olivii, až se děti narodí.“

„Už jsme zaměstnali dvě zdravotní sestry a palác zrovna vede pohovor s chůvami. Kolik pomocnic bude ještě Olivia potřebovat?“

Zní to, jako kdyby si Nicholas něčeho usrkl – sklenka cinkne o stůl.

„Olivia žádné chůvy nechce.“

Následuje krátká pauza a pak královna jedním slovem řekne všechno.

„*Nicholasi.*“

„Já vím.“

„Chůva je první člověk, který dítě vzdělává. Je to první člověk, který dítěti ukazuje, kým je, jaké jsou jeho povinnosti a jak se má chovat.“

„Jsem si toho vědom.“

„Od tvých dětí se očekává, že už v raném věku budou navštěvovat veřejné události. Pobíhat jako divoch je možná přijatelné v Americe, ale tady rozhodně ne.“

Nicholas se rozesměje. „Napřed je necháme, aby se narodily – pak si můžeme dělat starosti s jejich výchovou.“

Královna se nezdá pobavená. „Musíš si s ní promluvit, Nicholasi.“

„My si s Olivií poradíme,“ odpoví princ neoblomně. „Měla by ses víc soustředit na hru. Šach.“

Následuje dusné ticho doprovázené rychlým odfrknutím. „Zpátky k... Ellie. V Averdeenu je nový starosta.“

Averdeen se nachází na jihu. Druhé největší město Wessca.

„George Fulton. Je mladý, pohledný a prý je fascinující řečník. Má před sebou zářnou budoucnost. Bylo by dobré získat jeho podporu, mít ho do budoucna na své straně. Napadlo mě, že bych ho pozvala do paláce na čaj. A představila ho Ellie.“

Sevře se mi žaludek – těsně a nepříjemně.

„Není šestnácté století, babi,“ utrousí Nicholas suše. „Už netvoříme politická spojení skrz sňatky. Šach.“

„Ano. Děkuju, Nicholasi – vím moc dobře, jaký je rok. Zatím jste mě s tvým bratrem nepřipravili o všechen rozum. *Zatím ne.*“

„Nicméně, podle toho, co vím, se jedná o příjemného mladého muže,“ pokračuje královna. „Z dobré rodiny. Vážené a úspěšné. Nikomu neublíží, když ty dva seznámíme.“

Starostův dům v Averdeenu je v podstatě palác – krásný a vznešený. Místo, kam Ellie patří; se služebnictvem, hodnověrnou armádou ochranky a inteligentním mužem, který by ji zbožňoval. Kdo by taky ne?

Nicholas si povzdechne. „Fajn.“

„Výborně.“

Ozve se další přesouvání šachových figurek a po chvíli královna vítězně prohlásí. „Šach mat.“

Následuje tichá, šokovaná pauza a Nicholas ze sebe vykoktá. „Jak... se ti to povedlo?“

„Když se blížíš k vítězství, začneš být moc agresivní – a přestaneš dávat pozor. Pak jsi zranitelný.“ Slyším šustot

šatů, když královna vstává. „Zapracuj na tom, chlapče.“

KAPITOLA 12

Ellie

O měsíc později

Na životě v paláci je spousta úžasných věcí. Pokoje – velké, historické, jeden luxusní vedle druhého, lepší než expozice v muzeu. Květiny – kilometry kvetoucích zahrad v barvách, o jejichž existenci jsem ani neměla tušení, obří vázy na chodbách a stolech plné čerstvě nařezaných pugetů. Služebnictvo – v mém obývacím pokoji na mě každé ráno čeká podnos s čajem, ustelou mi postel, bez požádání mi vyperou a vyžehlí a uklízí mi dvakrát denně.

Je to fajn život.

Ovšem existuje i odvrácená strana – ne bydlení v paláci, ale žít mezi elitou.

„Stalkera? Co to znamená, že mám stalkera?“ zeptá se Livvy.

Nacházíme se ve Winstonově pracovně. Winston je šéf ochranky a podle toho, co vím, je jako Cher a má jen jedno jméno.

Byli jsme sem svoláni na bezpečnostní poradu – já, Olivia, Nicholas, Henry a Sarah. Logan je tu taky. Opírá se o zeď za Winstonovým stolem. Hned se mi rozbuší srdce. Protože jsem Logana poslední dobou moc neviděla. Kdybych byla paranoidní, myslela bych si, že se mi vyhýbá.

„Slovo stalker bych zrovna nepoužil,“ podotkne Logan. „Spíš... cvok, který vás nemá moc v lásce.“

Nicholas sedí vedle Olivie a drží ji za ruku.

„Ale proč mě?“ zeptá se.

„Těhotenství urozených tyhle magory vždycky rozruší,“ prohodí Winston, prošedivělý, ale dobře vypadající muž.

„Kolik už poslal vzkazů?“ zeptá se Nicholas.

„Tohle je třetí,“ odpoví Winston.

„Z jaké pošty chodí?“ zeptá se můj švagr.

„Pokaždé z jiné – Západní Rothshire, Averdeen, Bailey Glen. Žádné otisky. Žádná DNA. Každý vzkaz je výhružka, která se zaměřuje na lady Olivii a děti.“

„Co se v těch vzkazech přesně píše?“ zeptám se a není mi z toho dobře.

Logan odpoví za Winstona.

„Na tom nezáleží. Každopádně situaci monitorujeme. Řekli jsme vám to, abyste o tom věděli, ale... nedělejte si starosti. Z tohohle nic nevzejde.“

„Nedělejte si starosti?“ zopakuju. „Tohle je jak z Her o trůny – jak si sakra nemáme dělat starosti?“

Henry začne vysvětlovat.

„To není první takový dopis. Nebo online výhružky – to se děje pořád. Když mi bylo šestnáct, už jsem měl pět stalkerů.“

Henry pokrčí rameny na mou sestru. „Dokud nemáš stalkera, nejsi v královské rodině – vítej do klubu, Olivo.“

Ne. Tohle mě ani trochu neuklidnilo.

Navzdory těmto zprávám show pokračuje. Takový je život urozených nebo veřejných osob. Do svatby Sarah a Henryho zbývá jen pár měsíců, které jsou plné brunchů, obědů a dalších povinností směřujících k té velké slávě.

A přesně proto sedím další večer v limuzíně s Nicholasem a Olivii, kteří vypadají jako pár z pohádky, a v těch překrásných, stříbrných koktejlkách se cítím jako filmová hvězda. Jsme na cestě do Starlight Hallu, kde přátelé Henryho a Sarah pořádají večírek na jejich počest.

Venku, za provazy a bodyguardy, čekají fotografové a fanoušci. Když si uvědomím, že by v davu mohl být ten muž posedlý mou sestrou, oklepu se. Ale pak se otevřou dveře a Logan mi podá ruku.

Jakmile se ho dotknu, jakmile vklouznu svou rukou do jeho a ucítím jeho prsty, zachvátí mě směsice vzrušení a hřejivé přívětivosti. Jeho dotek je moje droga, moje závislost – ale snažím se nechovat jako úchyl. Vědomí, že je tady a hlídá nás jako nepřemožitelný strážný anděl, mě uklidňuje a jako vždy ve mně vyvolává pocit, že jsem

v bezpečí a že je o mě postaráno. Protože Logan by nikdy nedovolil, aby se někomu z nás něco stalo.

A celým svým srdcem věřím, že neexistuje nic, co by nezvládl.

Starlight Hall dělá svému jménu čest. Dechberoucí sál s nástěnnými malbami, které zobrazují bujnou krajinu, a s klenutým stropem s tisíci skleněnými tabulkami. Hosté vypadají podobně jako při ostatních událostech – směsice mladých, sofistikovaných lidí s modrou krví a starších aristokratů s opulentními šperky a složitými klobouky.

Sedíme s Olivíí u stolu a povídáme si se Simonem Barristerem a jeho ženou Franny. Už jsem se s nimi potkala několikrát – protože Simon spolupracuje s mým otcem a je to Nicholasův nejbližší kamarád. Liv se s Franny seznámila při prvním pobytu ve Wesscu. A od té doby je Franny její dobrou kamarádkou, upřímnou a razantní. Franny je asi ta nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděla; bezchybná porcelánová pleť, jasné onyxové oči a ohnivě mahagonové vlasy.

Taky je jedna z nejvtipnějších. Protože je přímá. V podstatě drsná.

„Smrt,“ pronese Franny empaticky k mé sestře. „Porod je jako smrt. Myslíš, že umíráš, a bolí to tolik, že si přeješ, abys byla dávno mrtvá.“

Simon s Franny mají tříletého chlapce jménem Jack. Má jiskřivě modré oči a zrzavé vlasy po tátovi.

„Takže říkáš, že to.... není taková hrůza?“ zavtipkuje Liv.

Franny se rozesměje a Simon se na ni dívá, jako kdyby ze sebe vydala nějaký magický zvuk.

„Jen se tě snažím připravit,“ podotkne Franny. „Kéž by na to někdo připravil mě.“

Pak se zbožně podívá na svého manžela a pohladí ho po paži.

„Ale nakonec, když to přežiješ a dají ti do náruče ten uzlíček, cítíš se jako znovuzrozená. Jako kdybys dosáhla té nejdokonalejší, nejdůležitější věci svého života. A chceš to znovu a znovu.“

Později se téma přeneseme na chůvy.

Liv drží Nicholase za ruku a hraje si se snubním prstenem na jeho prstě.

„O chůvách nevím nic – a myslím, že žádnou nechci.“

„Žádnou? Ani jednu?“ vykřikne Franny. „Čekáš dvojčata, budeš potřebovat celou armádu chův.“

Moje sestra nepřesvědčeně nakloní hlavu.

„Nebud' taková Američanka. Chůvy jsou součástí naší kultury – a pro tebe a Nicholase to taky platí. Nedokážu si představit, jak bych dopadla, kdyby mě vychovávala jen matka. Byla by to pohroma.“

Simon přikývne na Nicholase. „Snad budete mít větší štěstí a vydrží u vás. Naše často končí – odpadají jako mouchy.“

Franny se zaculí, vypadá ďábelsky a zároveň krásně. „Nechápu proč.“

Simon se okouzleně zazubí. „Protože jim vyhrožuješ, drahoušku.“ Otočí se k nám. „Když berou Jacka do parku, Franny jim nikdy nezapomene připomenout, že pokud se mu něco stane, podržne jim krk.“

Franny se roztomile zachichotá. „Jsem upřímná. Aspoň je varuju předem.“

Později zůstanu sama a usrkávám vodku s brusinkovým džusem, zatímco moje sestra je s Nicholasem na tanečním parketu a hledí si navzájem do očí. Simon s Franny jsou tam taky a pohupují se do rytmu hudby. Na druhé straně místnosti stojí Henry, něco horlivě vypráví lidem, kteří se smějí a visí na každém jeho slovu. Sarah stojí opodál a povídá si se svou blond sestrou Penelope. Je herečka působící v L. A. a je tu jen na pár dní. Pak se vrátí, až bude svatba.

Kapela zahraje novou skladbu – instrumentální verzi „Play That Song“ od Train. Sleduju Henryho, jak přijde k Sarah a vyzvedne ji za boky nahoru – oba se láskyplně chechtají. Když donese Sarah k tanečnímu parketu a pomalu ji spustí dolů, vyloudí mi to úsměv na tváři.

Kéž bych našla někoho, kdo by se na mě koukal jako Henry Pembroke na Sarah von Titebottumovou. Byla bych šťastná po zbytek života.

Povzdechnu si. Protože láska je všude kolem, ale já jsem slečna Osamělá.

Cestuju pohledem... a po Loganovi nemusím dlouho pátrat. Vím přesně, kde je – jako kdybych měla v mozku GPS a on byl cíl.

A co je ta úžasná skutečnost, která mi rozbuší srdce, že ani neslyším hudbu? Když se podívám na Logana St. Jamese přes místnost, nepátrá po potenciálních hrozbách. Nedívá se kolem.

Dívá se přímo na mě a já se jeho civícím rituálu ráda oddám.

O hodinu později usrkávám druhý drink a povídám si se Sarah o její charitativní práci pro Modré kabáty. Před pár lety pro ně založila čtenářský program, a přestože s nimi nemůže cestovat, protože je s Henrym zasnoubená, pořád organizuje sbírky knih i dobročinné akce. Zvláštní, když si pomyslím, že jednou bude královna. Šílené. Protože ona je tak... normální. Ovšem taky je laskavá, inteligentní a opravdová; kvality, jež si u královny přeje každá země.

Hihňá se a vypráví mi historku o svém kamarádu Willardovi a jeho ženě Lauře, když se zničehonic uprostřed věty zarazí. A z tváře jí zmizí všechna barva – i její rty se zdají popelavé.

Položím jí ruku na paži. „Sarah? Děje se něco?“

Neodpovídá.

Netuším, co mám dělat. Vím, že je Sarah neskutečně plachá, a nechci ji ztrapnit. Takže se otočím a gestem přivolám Logana. Okamžitě přijde a začne se Sarah věnovat.

„Lady Sarah? Co se děje?“ Logan následuje její pohled směrem, kde postává vysoký prošedivělý muž. „On? Ten muž ve dveřích?“

Jakmile Logan udělá jeden krok, Sarah ho panicky zadrží. „Ne! Nechodte tam. Je... nebezpečný.“

Vezmu Sarah za ruku – je ledová. „To je v pořádku. Nemůže nám ublížit. Logan by to nikdy nedopustil. Jsme tady s tebou. Nic se neděje.“

Ani nemrkne a stále se na toho muže dívá. Ani nevím, jestli mě vnímá.

„Dojdi pro Henryho,“ řekne mi Logan. „Hned.“

Spěšně stisknu Sarah ruku a nechám ji s Loganem. Pak se proplétám mezi hosty, dokud nenajdu blond prince, který se u baru baví s malou skupinou lidí. Chytnu se jeho paže, falešně se zazubím a nasadím ten nejvýraznější akcent, jaký umím. „Račte nás omluvit, pánové. Na moment vám odvedu vladaře.“

Když ho táhnu pryč, Henry se tiše zeptá: „Co se děje?“

„Jde o Sarah. Pojd’.“

Nenápadně a v klidu projdeme davem lidí. Henry se cestou usmívá a přikyvuje, ale v jeho výrazu je znát napětí – dokud nepřijdeme k Sarah.

„Ten muž u dveří,“ řekne Logan. „Nevíte, kdo to je?“

Henry se otočí a celý ztuhne. „St. Jamesi, odvedte lady Sarah do zadního salonku.“

„Je menší, než si vzpomínám,“ vypraví ze sebe Sarah slabým hláskem.

„Sarah...“ Henry ji osloví.

„Je to tím, že jsem ho naposledy viděla jako malá?“ zeptá se. „Možná jsem si ho jen v hlavě představovala jako obří monstrum, přitom je to jen člověk. Ale hrozný člověk.“

Sarah si zakryje ústa rukou. „Moje mamka je tady... Penny taky... nesmí ho vidět, ony by...“

Henry jí prohrábne vlasy a uchopí její tvář do dlaní. „Běž za Loganem a Ellie. Já se o to postarám.“

Sarah zamrká a zhluboka se nadechne. Pak zavrtí hlavou. „Ne. Ne, to zvládnou. Potřebuju to... myslím. Jen... zůstaň se mnou.“

Henry jí odrhne vlasy. „Vždycky.“

Nakonec se budoucí král s královnou vypraví společně ke dveřím za tím mužem. S Loganem jdeme za nimi. Oba se

zastaví opodál. Muž se před Henrym ukloní a na Sarah se podívá netečným a odtahitým způsobem.

„Sarah. Vypadáš dobře.“

Sarah stiskne Henrymu ruku tak silně, až jí zbělají klouby.

„Nebyl jsi pozván,“ prohlásí s mírnou odvahou.

Muž si poupraví manžety. „Jsem otec nevěsty.

Nepotřebuju pozvání. A pořád mám ve městě své známé.

Jak by to vypadalo, kdybych nepřišel?“

Sarah se hořce zasměje. „Otec? Ne.“ Zavrtí hlavou. „Toho privilegia ses vzdal ve chvíli, když jsi vztáhl ruku na mou matku. A na mě.“

Při té informaci cuknu hlavou. Chudák Sarah. Logan se tváří nečitelně a Sařina otce nepřestává bedlivě sledovat.

„Nejsi pro mě nic,“ řekne Sarah. „Nejsi ani stín v tom nejzastrčenějším zákoutí mé mysli. Nechala jsem tě za sebou. A tam taky zůstaneš. Chci, abys teď odešel. Musíš jít.“

Ten chlap váhá. „Poslyš...“

Henry vykročí dopředu. Jeho tón je hrozivý a ostrý jako čepel.

„Nechodte – rovnou utíkejte. Dokud můžete. A pokud budete mluvit s tiskem nebo s kýmkoliv jiným – jestli jen jednou vyslovíte její jméno – dozvím se to. A přísahám na svou matku, že vás pak pohrbím zaživa pod palácem, aby se Sarah mohla po vašem hrobě procházet celý život.“

Ten chlap na Henryho chvíli jen civí a pak, aniž by se podíval na Sarah – odejde.

„Asi...“ Sarah skoro zasípe a lapá po dechu. „Asi bych šla zpátky.“

Henry přikývne a odvede ji pryč. Logan jde před nimi a razí nám cestu. Salonek je malý – nevelká sedací část s jedním stolkem, karafou vody a lenoškou. Říkalo se jí „omdlivací lenoška“, pokud jsme v místnosti, kde křísili dámy pomocí čichací soli, když jim korzety znemožnily dýchání.

Jakmile za námi Logan zavře, Sarah si zakryje obličej a začne vzlykat do dlaní. Henry se posadí vedle ní a přivine

si ji na klín. Naliju sklenku vody z karafy a přisunu ji k němu.

„Ani nevím, proč brečím,“ vypraví ze sebe. „Asi... toho na mě bylo moc.“

Henry ji pohladí po bradě a čele a pak zašeptá: „Vedla sis dobře, lásko. Jsi statečná. Jsem na tebe hrdý.“

„Tohle je naposledy, Henry.“ Sarah se mu zadívá do očí. „Tohle je naposledy, co kvůli němu brečím.“

Henry přikývne a pevně Sarah obejmě.

Po chvíli se s Loganem tiše vytratíme a necháme je o samotě. Zůstanu s ním i do okamžiku, kdy se postaví za dveře, aby se ujistil, že Sarah s Henrym nebudou rušeni. Protože i když večírek ještě neskončil, tohle je jediné místo, kde chci teď být.

KAPITOLA 13

Ellie

Během dalších dvou týdnů si mě královna Lenora vezme pod „své křídlo“. Prý mám potenciál a chce, abych ho dosáhla. Nebudu lhát; je vzrušující mít její pozornost, být v její přítomnosti a její cenné rady jsem si začala zapisovat do mobilu. Je tak vznešená a mocná – nikdy jsem nepotkala ženu s tak ohromujícím vystupováním a sebeovládáním. Umí se rozdělit na několik osobností. Královna, matka, diplomatka a ženská verze generála Pattona.

Nevím, jaká je její představa mého potenciálu, ale pokud o mně uvažuje jako o budoucí psycholožce pro palác, počítejte se mnou. Do problémů královské rodiny bych se pustila s vervou – konflikty ve vztazích, politické roztržky, pasivně agresivní odpor. To by byla moje vysněná práce – byla bych lepší než doktor Melfi, když analyzoval mafiánského bosse Tonyho Soprana.

Nic tohle neilustruje víc než minulé odpoledne, kdy jsme si dávali čaj ve východních zahradách – já, Lenora, Livvy a královnin známý, starosta George Fulton. Byli jsme obklopeni tulipány a zvonky, kolem stolku z bílého ratanu poletovali motýli a připadala jsem si jako v první kapitole *Alenky v říši divů*.

„Georgi, povězte nám o nové přepravní iniciativě, na které pracujete,“ prohlásí královna.

George Fulton se zdá na starostu moc mladý – možná sedmadvacet nebo osmadvacet let. Je vysoký, blond, štíhlý a roztomilý takovým tím JFK způsobem. Má příjemný akcent a usmívá se.

Poví nám o přelomové technologii, kterou instalují v podzemce a měla by vlaky pohánět magnetickou silou místo elektřiny.

„To je brilantní,“ podotkne královna. „Není to brilantní, Eleanor?“

Neopravím ji. Nejsem expert na etketu, ale mám pocit, že opravovat svého hostitele je hrubé a pokusit se opravit královnu Wessca je hodně velké ne.

Takže jen přikývnu a usměju se. „Velmi zajímavé.“

„První zrenovovanou stanici chceme přejmenovat na Margaret-Ana, po vaší matce, Vaše Veličenstvo.“

„To je milé,“ pronese královna Lenora. „Matka byla velmi progresivní.“ Pak se otočí na mou sestru a ukáže na její velké břicho. „A když jsme u těch jmen, Olivie, chtěla jsem s tebou prodiskutovat jména tvých dětí.“

Liv odloží šálek. „Mých dětí?“

„Ano. Přestože zatím nevíme, jestli to budou chlapci, děvčata, nebo od každého jedno, je zásadní jejich jména dobře promyslet. Měla by být symbolická a reprezentativní. V tomto ohledu byla rodina Nicholasova dědečka dlouho přehlížena, takže se od vás očekává, že to napravíte.“

„Aha. Ach... a co vás napadlo?“

„Ernstwhile.“

Následuje ticho – i včely přestanou bzučet – a to jméno visí ve vzduchu jako nelibá vůně.

Olivia si není jistá, jestli slyšela správně.

„Ernstwhile?“

Slyšela správně.

„Ano. Hezké, silné jméno s historií. A pro chlapce...“

„Ernstwhile je dívčí jméno?“ zeptá se Livvy zděšeně.

„Ano, samozřejmě. Nicholasova praprateta se tak jmenovala. Byla to velmi odolná žena.“

S takovým jménem nejspíš musela.

„A pro chlapce – Damien,“ pokračuje královna.

Okamžitě mi naskočí hudba z filmu *Přichází Satan*.

A z toho má Olivia opravdu strach. Jednou se na ten horor tajně dívala, když rodiče odešli spát, a vyděsil ji k smrti. Pořád si pamatuju, jak mi pročesávala vlasy a kontrolovala, jestli tam nemám vytetované tři šestky – pro jistotu.

„S Nicholasem jsme přemýšleli o... běžnějších jménech.“

Královna zavrtí hlavou. „Pokud jsi chtěla, aby se tvoje děti jmenovaly Bob nebo Tina, měla sis vzít instalatéra. Vzala sis prince. Vnuka královny a s tím se pojí jisté povinnosti.“

Moje sestra má obvykle dobrou náladu a je veselá – máme to v rodině. Ovšem těhotenství, stěhování, tlak z početí nové generace Pembrooků, idiotský tisk, který se stále nedostal přes to, že získala oblíbence Wessca – to vše jí dává zabrat. Takže teď Olivia chřadne... přímo přede mnou.

„Myslím, že si půjdu na moment lehnout.“

„Chceš, abych šla s tebou?“ zeptám se.

„Ne.“ Třeše se jí hlas. „Zvládnou to.“

Bez dalších slov se odebere do paláce.

Trvá asi deset minut, než se přiřítí můj švagr a z jeho zelených očí lítají jiskry.

George se ukloní. „Vaše Výsosti.“

„Fultone.“ Nicholas přikývne, ale dívá se na svou babičku. „Ellie, Georgi, omluvíte nás na moment, prosím?“

Začneme vstávat, královna však zvedne ruku.

„Ne. Jsme uprostřed čaje. Jsem si jistá, že to, co chceš říct, můžeš říct i před nimi.“

„Fajn – tak s tím přestaň.“

Královna je zaskočená.

„S čím?“

„Ty víš s čím. Nejsme šachové figurky a přestaň nás kontrolovat.“

Královna Lenora si založí ruce. „Jde o Olivii?“

Nicholas ukáže na palác. „Je v pokoji a brečí.“

Královna vyfoukne vzduch. „No, to je směšné. Je přecitlivělá.“

Nicholas rozhodí rukama. „Samozřejmě že je – je skoro v osmém měsíci a čeká dvojčata! Necítí se dobře. Nemůže spát – sotva se nadechne! Paparazzi nám tady lezou po zdech, tisk ji cupuje na kusy a já s tím nemůžu nic udělat, a navíc jí nějaký psychopat posílá sadistické vzkazy. A ty teď...“

Královnina slova protnou vzduch jako prásknutí bičem.

„Mírni svůj tón.“

Můj švagr se zastaví a zhluboka se nadechne. Promne si tvář a podívá se do dále. Když se otočí zpátky na babičku, je klidnější a taky chladnější.

„Vzal jsem ji sem, aby si odpočinula. Aby mohla relaxovat. Pokud to budeš kazit, odvezu ji jinam. A pokud chceš mít nějaký vztah se svými budoucími vnoučaty, doporučuju ti přestat, babičko.“ Odmlčí se, aby ta slova měla větší dopad, a pak dodá: „O tomhle už se nikdy bavit nebudeme. Doufám, že je ti to jasné.“

Královna neodpoví slovy, spíš dechem – jako drak, který chce princovi sežehnout zadek. Nicholas čeká, až přikývne, pak se ukloní a odejde.

„Nikdy neměj děti, Eleanor,“ sdělí mi příkře. „Jsou to nevděčníci. Většina z nich. Zapiš si to.“

Zodpovědně si to zapíšu do telefonu.

A pak tam já, George a královna Lenora jen mlčky sedíme. *Trapný okamžik.*

Snažím se to napravit. „Myslím, že jméno Ernstwhile je roztomilé. Možná bychom jí mohli říkat... Ernie.“

Její Veličenstvo se ani neusměje.

Najednou se ozve George. „Eh... Jebavý třeba.“

Zkrouťím obličej a otočím se na něj: „Zdravíčko! Asi...“

Zazubí se a ukáže na královnu. „Já s vámi souhlasím, Vaše Veličenstvo, jména bychom měli vybírat obezřetně. Mám rodinu z otcovy strany – Jebaví – a navíc se rozhodli svého nejstaršího syna pojmenovat Kašpar. Vůbec si to nepromysleli.“ Zavrtí hlavou. „Ani si to neřekli nahlas.“

Uchechtnu se. „Chodila jsem do školy s holčkou jménem Růženka. Růženka Zarostlá. Byla kapitánkou roztleskávaček. Zvláštní, ale je to pravda.“

George se zasměje, ale královna se do diskuse nezapojí. Všimnu si, že jí cukne koutek úst.

„První dívka, kterou můj bratr miloval, se jmenovala Konstance Ulrika Nataša Diana Antonie,“ pokračuje George. „Nakonec se ukázalo, že je to příznačný akronym.“

Tak teď se rozesměju naplno. „Panebože.“

Královna usrkává čaj a vrátí se k naší slušné konverzaci.

„Národní muzeum dnes večer zahajuje novou výstavu Moneta, Georgi. Zúčastníte se, když jste ve městě?“

George se zazubí. „Plánoval jsem to, Vaše Veličenstvo, ano.“

„Měl byste vzít Eleanor s sebou.“ Podívá se na mě. „V tom muzeu jsi ještě nebyla, že ne?“

„Ne, ještě ne.“

Královna Lenora přikývne. „Tak domluveno. Půjdete spolu a užijete si hezký večer.“

George se na mě podívá přes šálek a zrudne.

Protože cítí to samé co já – právě jsme byli královsky spojeni.

To není v pohodě, Lenoro... To tedy ne.

O chvílku později se vydám za Nicholasem a Olivíí, abych sestru zkontrolovala. Na druhé straně vidím Logana.

Myslela jsem si, že dnes nepracuje, protože jsem ho ještě nepotkala – a moje tělo zareaguje jako vždy. Zrychlí se mi tep i dech, naděje a touha mě zabrní v žaludku a zatočí se mi hlava, ale tím příjemným způsobem.

Jeho chůze se zdá účelná, jako kdyby měl namířeno přímo ke mně. Potkáme se před dveřmi Olivíiny ložnice. Jeho oči jsou tmavé, skoro intenzivně černé, a jsem zvědavá, co se chystá říct.

„Půjdeš večer ven s tím klukem?“

Doufala jsem v něco jiného.

Naklání se tak blízko, že mi přestane fungovat mozek. „S tím klukem?“

„S Georgem Fultonem. Tím starostou.“

„No... jo. Dneska jsem ho poznala u čaje. Královna navrhla, že máme jít... to víš... jako kamarádi.“

Ani nevím, proč jsem dodala to poslední slovo. Ne že by na tom Loganovi záleželo. Jen když zatne čelist a odvrátí oči, mám pocit, že by mohlo.

„Není důvod, proč bych neměla jít, ne?“ Naděje v mém hlase je až pateticky slyšet.

„Ne,“ poznamená tiše. „Není.“

Chvíli se nikdo z nás nehne a ani nepromluví.

„Hele, Lo?“ ozve se další bodyguard z chodby. „Dneska se jde ke Katy?“

Logan přikývne a mně se sevře žaludek.

„Ke Katy?“ zeptám se.

„To je hospoda. Vyšší třída chodí do Kozy, já s kluky chodíme ke Katy.“

„Aha, tak to máme oba plány.“

„Už to tak vypadá.“ Dotkne se mé paže a jemně ji stiskne. Zaplaví mě povědomý pocit. Když odchází, skoro mi zašeptá do ucha: „Hezky se bav, Ellie.“

Sleduju jeho dlouhé kroky a rovná záda – a ten jeho zadek – k nakousnutí.

A v ten okamžik poměrně lákavá představa návštěvy muzea vyšumí jako aspirin. Nechci jít nikam, kde nebude Logan.

Zahájení výstavy Monetových obrazů je velká událost – představte si Met Gala, ale bez tematických kostýmů. Stylista mě oblékne do nádherných koktejlů bez ramínek v námořnicky modré barvě. Vršek svůdně obepíná můj drobný hrudník, zatímco áčková sukně propůjčuje celému vzhledu laškovný nádech, a nikoliv laciný. S rozpuštěnými zvlněnými vlasy se cítím sebevědomě a krásně – dospěle. Žena, která se chystá na kultivovanou společenskou událost, ne holka, co jde na maturitní ples. To je pro mě nové.

U vchodu je tisk, fotografové – vykřikují otázky a perou se o přední pozice. Všichni chtějí zachytit slibného politika a princezninu sestru. To bude titulka. Zajímají se o mě od svatby – hlavně o moje prsa – ale nic z toho nemá valný význam. Je to legrace, výlet, divoká jízda – ukousnout si trochu slávy z Oliviina koláče.

Ovšem mezi záblesky fotoaparátů zažiju prozření, takhle by mohl vypadat i můj život.

Ted' mám konexe s bohatými, známými lidmi – kteří vládnou městům, píšou zákony a vedou zemi. Přesně to královna myslela mým potenciálem – mám potenciál mít život mé sestry.

Pokud budu chtít.

A o to přesně jde, ne? Kde se vidíte za pět let? Kým budete? Po čem toužíte?

George Fulton je nový doprovod – je zábavný, okouzlující, chytrý a pozorný. Když chodíme od jedné malby ke druhé, povídáme si o Monetově životě. George se mi líbí. Je snadné si ho oblíbit. Líbí se mi jako Tommy Sullivan, Marty nebo Henry.

Kamarádsky.

Ovšem z jeho pohledu se mi nitro nesvívá. Z jeho hlasu se mi nepodlamují kolena. A vůně jeho kůže mi v hlavě nespouští sled nemravných myšlenek.

To umí jen jeden.

Jeden jediný za celý můj život.

Takže jako při každém rande, na které jsem za posledních pět let šla – od jednoho brzkého rána, kdy jsem seskákala schody dolů do kavárny a narazila na dechberoucího bodyguarda s božskou kravatou – se moje myšlenky vrací k Loganovi.

Na malbě přede mnou je vyobrazená žena, který vyšívá a u jejíchž nohou sedí malá holčička. Na zdi vedle je citát – myslím, že je z bible: *„Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem učiněn mužem, opustil jsem dětinské věci...”*

Podívám se na svůj kotník, kde mám vytetovaný ten malý citron. A cítím pouzdro s nožem kolem stehna – které nosím jako zasnubní prsten, zbožně a každý den.

Úplná poetika.

Ale cítím se jako podvodnice. Žádný citron života jsem zatím nevysála – schovávám se za kůrou. Držím se zpátky. Odmítám udělat krok do neznáma.

Musím to děcko v sobě odložit. Odložit školní lásky a sny o bodygardech. Musím je nechat za sebou.

Ale jediný způsob, jak tohle vyřešit, je konfrontace – s ním. Otevřu se mu, položím své holé, bušící srdce na stůl. A pokud ho rozbije kladivem, no... hodně temná analogie...

ale jde o tohle: buďto mě Logan chce stejně jako já jeho, nebo ne.

A je načase to zjistit. Chci to slyšet přímo z jeho úst. Pak můžu jít dál. Bez něj. Ale doufám, vážně doufám, že to bude s ním. Že nejsem jediná, kdo se takhle cítí.

Stojíme s Georgem ve výklenku. Položím mu ruku na paži. „Musím ti něco říct.“

Usměje se. „Zrovna jsem myslel na to samé.“

A pak promluvíme ve stejný okamžik.

„Nemůžu se dočkat, až tě znovu uvidím.“

„Musím jít.“

Když jsou moje slova venku, zastrčí ruce do kapes a sraští čelo. „No... tohle je nepříjemné.“

„Omlouvám se. Jsi skvělý muž – úžasný... ale je tu někdo jiný. Už to nějakou dobu trvá a já ani nevím, jestli ke mně něco cítí. Potřebuju to zjistit. Musím to zkusit.“

George se na mě chvíli jen kouká. Pak se skloní a políbí mě na tvář.

„Ať už je to kdokoliv, je to šťastný muž.“

Poděkuju úsměvem.

„Nechám ti přistavit auto, aby tě odvezlo, kam potřebuješ.“

„Ne, to je v pořádku. To mám zařízené.“ Chytnu ho za ruku. „Dobrou noc, Georgi.“

Dva Georgovi bodyguardi, kteří nás celou noc hlídali, zůstanou s ním, zatímco já si jdu k zadnímu východu zavolat taxi. Přišel čas vzít osud do svých rukou, chytnout příležitost za pačesy, čapnout ten citron oběma rukama a vysát ho... a možná, když to dobře dopadne, to i spolknout.

KAPITOLA 14

Ellie

Filmů z osmdesátých let jsem viděla nespočet – *Kráska v růžovém, Důstojník a džentlmen, Šestnáct svíček* – abych věděla, kam to povede. Měla bych vystoupit z taxi, projít dvojitými dveřmi do baru, zatímco mi vánek čechrá vlasy, a rozhlédnout se po místnosti, dokud se naše pohledy nesetkají a pak – prask – hraje romantická hudba. Zvednu ruku, aby za mnou Logan přišel, vášnivě mě políbil a pak odnesl v náručí pryč. Titulky.

Ovšem ve skutečnosti... nejsem ve filmu z osmdesátých let.

Takže když vystoupím z taxi, šaty se mi zachytí ve dveřích a trochu si je natrhnu. Při cestě přes ulici šlápnu do louže, namočím si nohu a vytvořím tím vlastní čvachtavou hudební kulisu.

Ježíšku na křížku.

Skloním hlavu, abych se vyhnula očnímu kontaktu se skupinou mužů, kteří před hospůdkou kouří – pak si zastíním obličej rukama a nakouknu oknem dovnitř.

Uvnitř je malá místnost s dřevěným barem a několika kulatými stolky s židlemi. Vzadu vidím chodbu, ze které vychází muž ve flanelové košili a nese tágo. Logan sedí u baru, hnědé vlasy mu padají do čela a před sebou má vysokou sklenici s černým pivem. Nahne se k němu hezká barmanka s kaštanovými vlasy. Něco mu řekne a Logan se zasměje – rozzářený úsměv, veselé vrásky kolem očí.

Z pórů se mi začne vypařovat žárlivost – zelená a jedovatá. A přestože při tom pohledu dovnitř sebou cuknu, mám pocit, jako kdybych měla nohy zalité do betonu a ruce přilepené ke sklu.

A pak se to zhorší.

Zpoza baru přiběhne malá holčička s culíčky a dudlíkem v puse. Barmanka se ji snaží chytit, ale Logan je rychlejší a čapne tu malou do náručí. Nakloní hlavu, mluví na ni a láskovně vrtí prstem, aby ji rozesmál, což se povede. Žena obejde bar, zastaví se u Logana a sleduje je.

Vypadají, jako kdyby se dobře znali – šťastně. Vypadají jako rodina. Najednou mám pocit, že vykrvácím. Někdo projde kolem mě dovnitř, což přitáhne Loganovu pozornost ke dveřím.

Ke mně.

Když si mě všimne, vykulí oči a pak je přimhouří. Vysloví moje jméno, jako kdyby nevěřil tomu, co vidí.

Sakra.

Zdrhám. Jako blesk.

Zbaběle? Ano, ale taky instinktivně. Pospíchám ulicí, jako kdyby mi zase bylo sedmnáct. O třicet vteřin později za mnou zaburácí hlas.

„Ellie! Hej – stůj!“

Zastavím se, protože není důvod utíkat. Zhluboka se nadechnu a připravím si lež. Najednou nejsem odhodlaná, abych mu všechno řekla. Ne takhle, ne na ulici a vedle kontejneru, který páchne, jako kdyby uvnitř hnilo lidské tělo. Otočím se a nasadím široký úsměv.

„Logane! Čau! To je ale setkání – svět je opravdu malý.“

Civí na moje šaty a tváří se... zaraženě. Logan není nikdy zaražený. „Co to máš na sobě?“

„Šaty.“

„Vypadáš... neuvěřitelně.“

Zrovna když se chystám usmát, pokazí mi to. A zvláštní agent Osina je zpátky ve službě. „Co tady k sakru děláš, Ellie? Máš být venku s Fultonem.“

„Můj večer s Fultonem skončil dřív. Necítla jsem to. Takže jsem se rozhodla jít... si prohlídnout památky.“ Ukážu na řadu malých rozpadlých domků s přerostlými keři a propadlými střechami. „A ztratila jsem se. Znáš mě... praštěná Ellie.“

Položí si ruce na boky a zamračí se na mě tím sexy způsobem. „Nemůžeš se takhle potulovat – obzvlášť tady. Pojd', mám tady auto – vezmu tě domů.“

A opilec na rohu na mě nesrozumitelně zažvatlá. „Já tě vezmu domů, lásko. Čapneš mého ptáka a já ti ukážu, jak se to dělá.“

S Loganem zařveme ve stejnou chvíli.

„Vysmahni!“

„Táhni.“

Pak mlčky kráčíme. Logan se dívá dopředu a já se dívám na něj. Snažím se sebrat odvalu.

Místo toho ze mě jen vyleze: „Je tvoje?“

Logan svraští tázavě obočí.

„Ta holčička,“ vysvětlím a cítím se majetnický, přestože na to nemám právo. „Je tvoje?“

„Ne.“ Uleví se mi.

„Ne, je Kathleen – té barmanky. Je to rodinná hospoda jejího manžela. Connor – byl jsem s ním ve výcviku – pořád je naverbovaný, zrovna je ve službě. Když jsem poblíž, chodím je zkontrolovat.“

Aha. Kamarádova žena a malá holčička. To je lepší.
Mnohem lepší.

„To je od tebe hezké.“

Dojdeme na parkoviště a Logan mě dovede k šedému Nissanu Altima a otevře mi dveře. Pak odejde na své místo a nastartuje.

„Bydlíš někde blízko?“ zeptám se, protože vlastně nevím, kde Logan bydlí.

„Ne. Bydlím za městem – asi dvacet minut odsud.“

„Aha.“

Chvíli mlčíme. Dokud se Logan nezeptá: „Chceš vidět, kde bydlím?“

Chvilku hledám slova. To už se mě rovnou mohl zeptat, jestli chci do nebe. Nebo do Disneylandu, nebo na Mars.

„Jo! Moc ráda. Jedem.“

Zastavíme před velkým oploceným pozemkem na konci tiché ulice. Měsíc svítí na dvoupodlažní cihlový dům

s velkou verandou a houpací lavicí pro tři. Nad ní svítí jediné světlo. A na jedné straně je kruhová místnost opatřená špičatou střechou, jako věžička na hradě. Příjezdová cesta je krátká, jen hlína a stavební materiály, žebřík a kýble.

Stojím před autem a zírám. Ohromená.

„Páni.“

A Logan mě sleduje. Sleduje moji reakci.

„Kdy jsi ho koupil?“ zeptám se.

„Před pár lety. Táta mi nechal nějaké peníze, když zemřel – ukázalo se, že byly dokonce získané legálně. Překvapení.“

„Tvůj otec zemřel ve vězení?“ Logan mi o něm vyprávěl už dřív, když jsem po nocích studovala v knihovně Newyorské univerzity a on měl zrovna službu. „To mě mrzí.“

„To nemusí. Nebyla to zrovna ztráta. To nejlepší, co pro mě kdy udělal, je, že zemřel.“ Pokrčí rameny. „Každopádně vzpomínáš, jak jsem musel odjet na jeden týden do Wessca?“

Ano. Jako kdyby to trvalo měsíc.

„Abych se postaral o pohřeb. A jedno slunečné odpoledne jsem jezdil kolem, abych si vyčistil hlavu, a nevěděl jsem, kam mám jet... takže jsem si hodil mincí.“

Rozesměju se. „Mojí GPSkou! Tu jsi dostal ode mě.“

Podívá se mi do tváře. „Jo, dostal.“

V útrobách se mi rozhoří malé plamínky – radosti a pýchy – vzrušující pocit, že na mě Logan myslel, přestože jsem byla tak daleko.

„A dovedlo mě to sem. Dům byl na prodej a nedostavěný. Když jsem ho viděl poprvé, nebyla hotová ani polovina – jen základy a přízemí. Ale ty základy byly dobře postavené. Něco, na co se dalo navázat. Něco, co vytrvá.“

Logan se dívá na svůj budoucí domov a já sleduju jeho profil. Tu silnou, rovnou čelist a oblou křivku jeho úst.

„Najal jsem stavitele, aby dodělal střechu a to ostatní. Použily se původní plány – patřily k domu. A když jsem byl v New Yorku, měl jsem tu hlídače, aby sem nevlezli

squatterři a škůdci. Ale od té doby, co jsem zpátky ve Wesscu, pracuju na interiéru. Dokončuju ho, aby se tu dalo žít.“

Prohlížím si dům – vypadá stabilně a bezpečně. Okolí je tiché a klidné. Až bude hotový, bude z něj útulné místo... Příjemný a veselý dům, kam se rádi vracíte.

Domov.

A jako kdyby se pode mnou najednou otevřela propast.

„Zůstaneš ve Wesscu? Až se děti narodí, vracíme se do New Yorku, ty... nepojedeš s námi?“

Na okamžik přimhouří oči, jako kdyby té otázce nerozuměl. Pak zavrtí hlavou. „Samozřejmě že se vrátím s vámi. Jsi... Hlídat prince Nicholase je stále moje práce,“ podívá se mi do očí, „a znamená to pro mě všechno.“

Logan ukáže na dům. „Tohle si nechám na později. Až se budu chtít usadit. Nebo z toho bude nakonec investice.“

A znovu pod nohama cítím stabilitu.

„Chceš se podívat dovnitř?“

Přikývnu tak horlivě, až poskočím. „Jo, moc ráda!“

Jdeme po cestičce, bok po boku. Logan mi přiloží ruku na kříž. Mravenčí mě na kůži. „Opatrně, je tu suť. Nechci, abys do ní spadla.“

Ale on by mě chytil.

Interiér Loganova domu vypadá viktoriánsky – ve foyer se nachází velké schodiště se silným zábradlím; otevřený prostor s velkými pokoji, vysokými stropy a dřevěnou podlahou, která už je obroušená, ale ne nalakovaná. Logan zatáhne za šňůru a rozsvítí holou žárovku visící z kabelu, kde jednou bude lustr. Zdi nejsou dokončené a odhalují dřevěné trámy, cihly i elektrické kabely.

Opatrně našlapuju, protože mám pocit, že kráčím po posvátné zemi, a následuju Logana od pokoje k pokoji. V budoucím obýváku je zatím na zemi provizorní matrace, zakrytá čistým prostěradlem a složenou dekou. Tady Logan spí – tady skládá svou hlavu a tělo. Možná nahé tělo.

To místo mě volá – chce, abych si tam lehla, přitiskla se na stejnou látku, které se dotýkal, a koupala se v jeho vůni.

Je mi jedno, jak šíleně to zní.

Navzdory nedostatku spotřebičů – jen prázdná místa a dráty ze zdi tam, kde bude sporák a lednice – působí kuchyň příjemně. Deska z tlumeného, šedého mramoru, třeshňově červené skřínky, obklad z drobných dlaždiček z čirého a bílého skla. A nad dřezem z nerezů je okno s výhledem do zahrady, což bude při vaření příjemné.

„Potřebuješ závěsy,“ poznamenám.

„Ani nemám hotový zdi.“

Rozesměju se. „Závěsy dělají z domu domov, Logane. Jsou obočím domu. Už jsi někdy viděl, jak divně vypadají lidi bez obočí? Takhle to tady nechceš – ostatní domy by si z toho dělaly legraci.“

Zachechtá se – hrdelně; vibrace, kterou bych chtěla cítit na tváři.

Přejede mi prstem po paži. „Pojď, nahore je to nejlepší. Chci ti to ukázat.“

Vezme z linky baterku a svítí nám na cestu. Vyjdeme schody a pak zamíříme chodbou do pokoje ve věži. Jednou z něj bude hlavní ložnice. Je velký, jako celý náš byt nad kavárnou.

Ale to není ta nejlepší část.

Nejlepší je strop. Je prosklený – celý – odhaluje temný vesmír se stovkami hvězd.

„Jsou tam vestavěné rolety,“ podotkne Logan. „Stačí zmáchnout tlačítko a zatáhnou se. Abych se náhodou nespálil na sluníčku ve spánku.“

„Logane...,“ zalapám po dechu. „To je *magie*.“

Stojí těsně vedle mě, usmívá se a je uvolněný. „Jsem rád, že se ti tu líbí, Ellie.“

Slova padají z mých úst skoro bezděčně, bez obavy a myšlenky. „Zrovna když jsem si myslela, že už mě nemůžeš víc ohromit, ukážeš mi tohle.“

Otočí se na mě a trochu mu spadne brada. „Já tě ohromuju?“

„Pořád. Vždycky to tak bylo.“

A tady, za tlumeného světla, se cítím bezpečně a tajemně. Je to kouzelné a dokonalé. Jiný svět – další dimenze, kde existujeme jen my dva, spolu, v tuhle chvíli a pod hvězdami.

„Logane?“

„Jo?“

„Myslíš... na mě někdy?“

Ani nemrkne a ani se neotočí. Jeho temné oči svítí v šeru a upřeně se na mě dívají.

„Jestli na tebe...?“

Jeho slova přeruší pronikavé zazvonění mobilu. Vytáhne ho z kapsy a přiloží k uchu.

„Jo?“ Nakrčí čelo a volnou rukou si zakryje druhé ucho, aby líp slyšel. „Cože? Kde jsi? Fajn, fajn – už jedu.“

Skončí hovor.

„Musíme jet.“

Jedeme a mlčíme. Loganovo chování se od telefonátu změnilo. Dívá se na cestu s výrazem „nezahrávejte si se mnou“ a volant svírá doslova smrtelně. Jeho ramena jsou napjatá a předloktí šlachovitá. Po cestě si všimnu, že se scenerie kolem pomalu mění. Domy na předměstí ustupují zchátralým budovám s graffiti, pozemkům s ostnatým drátem a obydlím s černými mřížemi na oknech.

Zahneme do temné ulice a zaparkujeme před polorozpadlým domem. Logan sáhne pod sedadlo a vytáhne malou černou pistoli. Je mini, docela roztomilá – teda když pomínete, že dokáže někomu vystřelit mozek z hlavy. Logan mi zvedne ruku a do ní tu zbraň vloží.

„Odříkej mi pravidla,“ poví.

Okamžitě vím, co má na mysli. Pár týdnů po tom, co mě Logan učil, jak rozdávat rány, a dostala jsem nůž, mě taky vzal na střelnici. Abych uměla se zbraní zacházet, pokud bude třeba, a zároveň nezastřelila sebe. Tahle pravidla jsem musela zopakovat několikrát:

„Nedávej prst na spoušť, pokud se nechystáš vystřelit. Nemiř na nikoho, pokud ho nechceš zastřelit. Nestřílej na nikoho, pokud ho nemíníš zabít.“

„Dobře,“ přikývne.

„Zůstaneš v autě zamčená. Pokud se někdo pokusí rozbít okno a dostat se k tobě, nečekej, nevaruj, zamiř a stiskni – a střílej, dokud ti nedojde munice. Slyšíš, Ellie?“

Přikývnu a rozhlédnu se po ulici. Pak zašeptám. „Logane, jsme v kaši?“

Cukne mu koutek u úst. „Jo, jsme. Kdybych měl na výběr, nebral bych tě sem, ale nemohl jsme tě v domě nechat samotnou.“

Z domu se ozve rána a křik.

„Musím dovnitř.“ Podívá se mi do očí. „A ty zůstaň v autě, Ellie. Jasný?“

„Jo, zůstanu.“

Sevře mě tísnivé ticho. Je to děsivé – žádné troubení aut, žádní lidé a ani štěkající pes. To jsou zvuky města, zvuky života. Absence těch zvuků znamená, že se život odsud přestěhoval nebo se bojí vycházet ven. V každém případě je to místo, kde nechcete být.

Dveře s ochrannou sítí se prudce otevřou – odrazí se a pak vypadnou z pantů. Logan stojí na schodech a prakticky shodí nějakého chlapa na beton. Ten sebou flákně, ale podaří se mu rychle dostat zpátky na nohy. V ruce svírá řeznický nůž. Logan zavrtí hlavou a zakročí. Když se nůž mihne kolem Loganova břicha, srdce mi vylétne až do krku. Logan ale uskočí, čapne toho chlapa za paži a zkroutí mu ji do nepřírozeného úhlu. Chlap upustí nůž a s řevem padne na kolena.

Logan ho vytáhne nahoru a strčí ho obličejem na kapotu auta.

„To stačí, Logane. To stačí.“ Z domu vyjde žena – starší, malá, s dlouhými prošedivělými tmavými vlasy. Za ní se vynoří další lidi. A je tam jedna mladá žena, která mě zaujme.

Je hubená, je jí asi kolem třiceti, taky má tmavé vlasy, ale její obličej... vypadá úplně jako Logan.

A v tu chvíli si to uvědomím – ti lidé jsou Loganova rodina. Ta, o které nikdy nemluví. Ten chlap na kapotě je Loganovi taky podobný – možná bratranec nebo bratr.

Logan odkopne nůž a vytáhne z kapsy mobil.

„Co to děláš?“ zeptá se mladá žena.

„Volám na něj policii.“

„To nemůžeš,“ prohlásí starší žena. „Má podmínku, zavřou ho nadobro.“

„A koho to kurva zajímá?“

Ta žena píchne Logana do hrudníku prstem. „Mě to kurva zajímá! Je to můj syn.“

Logan ukáže na dům. „Šel po svém bratranci s nožem...“

Vloží se do toho i ta mladá žena. „Byls moc dlouho pryč, Logane. Ian je náš jedinej příjem.“

Kolem se ozve souhlasné mumlání.

„Co budeme asi s mámou dělat, když půjde sedět?“

„Najděte si práci, proboha! Pořádnou. Jdi do školy. Vybudujte si vlastní život!“

„Tohle je náš život!“

Logan znechuceně zavrtí hlavou.

A jeho sestra se ušklíbne.

„Myslíš si, že jsi na výši a úžasnej, co? Svatej Logan, co leze do prdele královský rodině. Jdi do hajzlu – nejsi lepší než my.“

„Ale jo, jsem,“ prohlásí Logan.

A ona mu vrazí facku; pořádnou, hlasitou. Když vidím, jak se mu hlava otočí do strany, zatemní se mi mozek. Vzteky.

Když se ta mrcha chystá Logana praštit znovu, vylezu z auta, namířím zbraň do vzduchu a vystřelím.

PRÁSK!

Pořádná rána na tak malou zbraň.

A teď mám jejich pozornost. A pravidla vyhodím oknem.

Namířím zbraň na Loganovu sestru. „Zavoláš mu o pomoc, on všeho nechá a hned přijede a ty ho za to praštíš? Tak. To. Ne.“

Nebudou se k němu takhle chovat. Ne, když jsem tu já.

„Ellie...,“ procedí Logan skrz zuby.

„Už na něj ani nesáhneš! *Nikdy!* Rozumíš?“

„Ellie,“ osloví mě Logan klidným hlasem – protože já řvu. A trochu se mi třese ruka.

„Chci, aby ses mu omluvila – a to sakra hned!“

Ta žena zatne čelist a vraždí mě pohledem.

Spustím paži a zamírím jí na nohu. A udělám to, přísahám – nezabiju ji, ale ublížím jí.

„A koukej mě přesvědčit, že to myslíš vážně, jinak přijdeš o prsty.“

„Ellie!“ vyštěkne po mně Logan.

Ignoruju ho.

Jeho idiotský bratr se chechtá a je vidět, že jeho matka by mi nejradši urvala hlavu. Ale já nespouštím oči z jeho sestry.

Pomalů se otočí na Logana a trochu klidnějším hlasem řekne: „Omlouvám se, Logane.“

A s tím se můj vztek rozplyne. Najednou jsem vyčerpaná... a smutná. Protože tohle by neměl zažívat – měl by být milovaný, podporovaný a obdivovaný. Tohle jsou hrozní lidé.

Zavrtím k nim hlavou.

„Nezasloužíte si ho. Ani jeden.“

A spustím zbraň dolů.

„Můžeme jet domů, Logane?“

Couvne z místa, kde držel svého bratra, a ten se odplíží do domu a při tom si drží ruku. Pak se Logan otočí na svou matku. Tiše a neoblomně prohlásí: „Už mi nevolej, mami. Nepřijedu.“

Když jsme oba zpátky v autě, předám mu opatrně zbraň. Vezme ji bez komentáře, zajistí ji a vrátí pod sedadlo.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se.

„Jsem v pohodě.“

Logan nastartuje a zamíří ulicí a pak na dálnici. Pryč z toho příšerného místa.

Dlouze vydechnu. „Takže tohle je tvoje rodina.“

„To jsou oni.“

Sleduju, jak řídí. Protože můžu; protože jsem ráda, že mu můžu být nablízku. „Měl bys být hrdý.“

„Hrdý?“ Nevěřicně se ušklíbne.

„Hrdý na sebe. Na to, jak ses vypracoval... pokud jsi začínal tam.“

„Díky, Ellie,“ ozve se o chvíli později. „A jsem vděčný za to, cos tam řekla. Že ses za mě tak postavila... Bylo to roztomilý.“

„Roztomilý?“ zopakuju nelibě.

„Velmi roztomilý?“ opraví se Logan.

„Bylo to hustý. Byla jsem děsivá – nebezpečná. *Grrr.*“

A ten bastard se mi směje. Kdyby u toho nevypadal tak úžasně, naštvála bych se. Vlastně možná ne.

„Slíbilas, že zůstaneš v autě,“ připomene mi.

„Jo. Ale vzhledem k tomu, že jsem zabránila tomu, abys dostal další facku,“ nasadím akcent a napodobím ho, „budu to považovat za vítězství.“

Znovu se rozesměje.

Když se Logan identifikuje na kontrolním stanovišti ochranky, projedeme zadní branou k paláci. Zatočí k západní části dvora, ke vchodu do komnat, kde bydlí Nicholas s Olivii. Před dveřmi stojí uniformovaný bodyguard, ale zastavíme opodál, pod stromem. Je to intimnější. Vzduch v autě je prosycený Loganovou vůní – dřevo, čerstvý vzduch a muž. Sleduju pulz na jeho krku, pravidelný a klidný. Nejradši bych se naklonila a políbila ho tam.

„Musím ti něco říct, Logane.“

„Je pozdě, Ellie. Měla bys...“

„Ale...“

„Měla bys jít dovnitř. Hned.“

Ta slova vyjdou z mých úst snadněji, než jsem myslela. Protože jsou pravdivá.

„Mám tě ráda, Logane.“

Zavře oči, ale v šoku není. „Ellie...“

„Vždycky jsem měla. Vždycky jsi to byl ty. *Vždycky.*“

„Nechceš...“

„A víc než to...“

„Ne...“

„Chci tě. Chci tě tak moc, že mám občas pocit, že mi v noci hoří kůže. A kosti taky.“

„Zatraceně...“

„Nedokážu myslet, nemůžu jíst... Když spím, vidím jen tebe.“ Promnu si krk a uvnitř cítím touhu. „Když se dotýkám sama sebe...“

„Kristepane, Ellie...“ Zní, jako kdyby se topil.

„... cítím jen tebe. Tebe, Logane.“

A pak přestane reagovat. Ale vím, že mě slyší.

„Cítíš to samé? Chceš mě, Logane?“

Ztěžka polkne. Nejradši bych mu olízla ohryzek. Přisála na něj své rty.

Když promluví, má zatnuté zuby.

„Ne, nechci. To je... Takhle to necítím.“

Jeho slova jsou pro mě zdrcující. Stáhnou se mi žebra i hrudník. Nemůžu se ani nadechnout. A bolí to... Strašně to bolí. Doufala jsem a toužila... a myslela jsem, že jsem z Logana něco cítila; že něco cítí ke mně...

Nakonec se nadechnu. Ne - není to jen nádech. Doslova zalapám po dechu.

Protože se na něj dívám... opravdu se na něj dívám - možná poprvé za celou dobu. Dívám se na něj novým pohledem. Dívám se do tváře muže, který mi právě předvedl ukázkovou lež.

Jeho výraz je prázdný a strnulý. Jeho hnědé oči jsou kalné. *Mrtvé.*

„Něco ti na nich bude připadat nepřirozené... mimo,“ říká. „Pokaždé, když někdo dává do svých slov moc velkou snahu, můžeš se vsadit, že to, co říká, je jen hromada sraček.“

Usměju se. Pomalu.

„Lžeš.“

KAPITOLA 15

Logan

Ona se mě snaží zabít.

Svémi slovy, svými pohledy, nevinnými doteky – třeba když kolem mě prochází a otře se o mě paží nebo bokem – a když má na sobě ten titěrný outfit jako dnes. Kristepane – mám v hlavě bordel. Mám ho tam od toho včerejšího večera v autě, kdy se na mě usmála. Usmála se sebejistě a pak mě nazvala lhářem. I když jsem všechno popřel, Ellie mi to nezbaštila.

„Ty tak strašně lžeš – proboha!“

Můj hlas je chladný a hrubý – kvůli nám oběma.

„Ellie, necítím...“

„Líbím se ti, Logane?“

Ztěžka polknu. „Ne.“

„To je taky lež!“ zapiští zálibně. „Teď mám tu zvláštní schopnost jako ty!“

Chystá se dotknout mého hrudníku, ale ucuknu, jako kdyby její ruka byla v plamenech. Špatný krok.

„Ty máš strach, Logane?“

Ano, bojím se. Dívky. Drobné, svůdné, nádherné dívky, která mě vlastní; která by mě mohla zničit.

„Nebojím.“

„Bojíš se mě. To mezi námi...“

„Nic mezi námi není.“

Odmítavě mávne rukou. „Zase lžeš. Samozřejmě že mezi námi něco je.“ Změní taktiku. Nakloní se blíž a ztlumí hlas.

„Chceš mě líbat, Logane?“

A jen ta slova, jen ta otázka, mi do mysli vsadí spalující představu – jaké by asi bylo líbat sladkou Ellie – sát její rty, zuby, proplést naše jazyky.

Zním jako mučený muž, protože jsem – v pravém slova smyslu.

„Ne.“

Ellie si olízne rty, její hrudník se nadme a přisune se blíž – stačilo by se sehnout, abych ji mohl ochutnat.

„Lháři,“ zašeptá.

A já zavrčím. „Ellie... do prdele.“

„Jo, k tomu se taky možná dostaneme.“ Usměje se tak roztomile, že bych ji nejradši ulíbal k smrti. Všude.

Přitisknu si pěsti na oči, jako kdybych si chtěl ty představy vytlačit z hlavy. Snažím se získat kontrolu nad situací. Ukážu k paláci.

„Ellie... běž do svého pokoje.“

Vysměje se mi.

„Chceš jít se mnou?“

Bože, pomoz mi. „Ne.“

Nějakým zázrakem nakonec vystoupí z auta, ale než za sebou zavře dveře, potrápí mě na rozloučenou.

„To je taky lež.“

Když se Ellie vrátila zpátky do paláce, já se vrátil do svého domu – ale klid jsem nenašel.

Protože byla i tam – cítil jsem ji, jako kdyby napustila zdi vůní květu pomerančovníku – viděl jsem ji v každé místnosti, jako kdyby tam zanechala svého ducha. Slyšel jsem její slova v hlavě – nejkrásnější slova, která jsem od ní slyšel.

Toužím po tobě...

Když se dotýkám sama sebe...

A pak jsem udělal to samé. Chytil jsem svůj penis a představoval si, že to je její ruka. Házel jsem sebou na matraci, vyhonil si ho rychle a pořádně, a když jsem se udělal a prohnul v zádech, bylo to její jméno, které mi uniklo z úst a odrazilo se od prázdných zdí.

A stejně jsem neusnul. Takže jsem si ho vyhonil znovu. Tentokrát pomaleji a představoval jsem si její drobné tělo na svém těle – co by všechno dělala, kdybych ji nechal. A co všechno bych dělal já. Dychtivě. Všechny ty nemravné, temné myšlenky – místa, kde bych ji ošukal; místa, kam

bych se na ni mohl udělat – do pusy, na prsa, do vlasů, na zadek nebo zabořený do její pevné horké frndičky.

Mám pocit, jako kdybych otevřel stavidla a všechna touha, kterou jsem nashromáždil, všechny myšlenky, které jsem držel na uzdě, se najednou ocitly mimo kontrolu. Bylo by tak snadné se tomu poddat. Fantastické – zneklidňuje mě, jak dobré by to bylo.

Ale taky mě zneklidňuje něco jiného.

O všechno bych přišel. O všechno, čeho jsem za ta léta dosáhl – o svou službu, o své vznešené poslání. Kluci z týmu a urození – jsou jediná rodina, kterou mám. A pokud tu hranici s Ellie překročím, o všechno přijdu. Vypaří se to do vzduchu. A už to nikdy nebude stejné.

Do hajzlu.

Zvažuju, že se pro dnešek hodím marod, abych se vyhnul pokušení. Ale připadá mi to zbabělé.

Takže se momentálně nacházím v Nadržené koze. Je pozdní odpoledne a já sleduju Ellie, jak tancuje a zpívá – dělá všechno pro to, aby mě zlomila. Pokouší mě, svádí a fascinuje.

A funguje to.

Radši jsem měl zůstat zbabělý.

„Ellie zpívá fakt dobře, co?“ prohodí Tommy.

To ano. Už prošla celý seznam písniček s určitým významem: „What About Love“, „Angel Of The Morning“, „Silver Springs“.

Nejsem idiot. Víím, co dělá. Ty písničky jsou určeny mně.

A najednou začne zpívat další song – „Piece Of My Heart“. Sleduju ji – ani se nemůžu dívat na nic jiného. Vážně jí to jde – zavírá oči a zpívá jako Janis Joplin. Tahá se za vlasy a třese zadkem.

A jsem tvrdý. Jako kámen.

A to všechno kvůli Ellie.

Kroutí pánví. Představuju si, že svírám ty štíhlé boky, zatímco na mě rajtuje. Jezdí svou frndičkou po mém ptákoví.

„Jako kdyby ty písničky byly pro někoho určený.“ Tommy do mě šťouchne.

Zabručím.

A tomu hajzlíkovi se blýskne v očích. „Nechceš se svěřit, Lo?“

„Ne, nechci.“

„*Vezmi si to...*“, zazpívá Ellie jako toužebnou prosbu.

Sakra. Představa, že žadoní, leží na zádech a dívá se na mě těma velkýma modrýma očima, mě dohání k šílenství. Dokonce instinktivně vykročím k pódiu – nejradši bych ji čapnul, hodil si ji přes rameno a jako jeskynní muž odsud odnesl ten její roztomilý zadek. Jako kdyby mi patřila.

Radši se otočím a zadívám se na lesklé lahve na baru. Nikdy jsem moc nepil, ale teď bych si pár panáků dal.

„Půjdu. Zkontroluju palác a vypadnu dřív,“ povím Tommymu.

Ani se kvůli tomu necítím provinile. Je to pud sebezáchovy.

Tommy přikývne, pomalu a chápavě. „Klidně. Mám Ellie na starost po zbytek večera. Utíkej, Forreste, utíkej.“

Ukážu mu prostředníček.

Když vycházím ze dveří, její hlas mě doprovází až na chodník.

Tommyho i s autem nechám u hospody a do paláce se vrátím pěšky. Abych Ellie vypudil u hlavy, informuju se o vývoji v pátrání po stalkerovi. Pořád jsme toho hajzla nechytli. Jako kdyby to byl duch, sem tam někde zanechal odporný vzkaz a pak se vypařil. A graduje to. Součástí posledního vzkazu byly i fotky. Momentky Olivie při pikniku v zahradách s její přítelkyní lady Francis, manželkou Simona Barristera, a jejich tříletým chlapcem Jackem.

Fotografie nebyly pořízené dálkovým objektivem – to znamená, že se ten sráč dostal na pozemek. A proto je poslal: chtěl, abychom věděli, že se mu podařilo proklouznout; že je blízko. Posílili jsme ochranu v perimetru, ale stejně mě to žere. Sžíravá obava. Jak řekl

Winston, se slávou přicházejí posedlí šílenci. Jsou součástí slavných a vlivných osob – na každých tisíc lidí, co zbožňují celebrity, existuje jeden, co by je chtěl vidět hořet na hranici.

Ovšem tenhle je nepříjemně neodbytný. A troufalý. Mám špatný pocit a zítra se musím poradit přímo s Winstonem.

Kolem večere odjedu z paláce, ale domů nezamírím. Nemůžu – číhá tam moc pokušení. Kněží vždycky tvrdili, že z masturbace můžete oslepnout – a já mám svůj zrak rád takový, jaký je.

Místo toho jedu do hospody U Katy. Když vejdu, všichni mě pozdraví. Uvolním si kravatu, na baru si vezmu pivo a zamírím dozadu zahrát si kulečnick. V místnosti nejsou okna a je tam trochu šero. Skvělé místo k tomu, abyste zablokovali svět a čas vám utíkal tak rychle, že o tom ani nevíte. Místo, kde zapomenete... a schováte se.

Zahraju si pár kol se štamgasty. Pak hraju sám a jednoduše se soustředím na to, abych se trefil do díry. Je to uklidňující – moje představa jógy. Po osmé trefě se narovná a protáhnu si krk. Pak se vrátím na bar pro další pivo.

Všimnu si, že štamgasti a Katy se svou dcerou v náručí stojí v hloučku. Mlčí, ani nedutají – bedlivě sledují malou televizi na zdi v rohu.

Tágo mi vypadne z ruky a bouchne o zem.

Najednou se nemůžu pohnout, nedokážu přemýšlet – nemůžu ani dýchat.

Kvůli těm záběrům v televizi.

Záběry černého kouře, který se valí z oken Nadržené kozy. Rudé plameny olizují vítr a šplhají po zdech. Uzavírají je – požírají – snaží se je vyhladit z povrchu zemského.

„Chudák Macalister,“ zašeptá někdo. „Doufám, že je v pořádku.“

Jako kdyby se moje duše proměnila v prach, jako kdybych byl socha z písku rozfoukaná vánkem. Protože vím – že je tam Ellie.

Během okamžiku jsem venku. Běžím, svaly se natahují a křičí – takhle rychle jsem v životě nesprintoval. Jako kdybych běžel o život... a přesně tak to je.

Pomáhám si rukama a zatočím za roh. Moje boty dusají o chodník, mám však pocit, jako kdybych běžel nějakou tekutinou; želatinou. Jako ta noční můra, kterou každý zná – běžíte, snažíte se, ale pořád máte pocit, že stojíte na místě.

Pohni se, tak už se kurva pohni!

V mysli mi probleskne její tvář. Usměvavá. Její veselé oči a energická chuze.

Slíbil jsem jí to. Přisahal jsem, že ji ochráním. Že budu její strážce, její opora, aby si mohla užívat svobody. A nezklamu ji.

Už cítím kouř. Kdybych zvedl hlavu, uviděl bych našedlou mlhu a popel, ale nezvednu ji. Pořád se soustředím na zem a na svůj běh. Kroky, které mě dovedou blíž. K ní.

Běžím. Už tam budu.

Není čas na žal nebo obviňování. Ještě ne.

Představuju si to – jak to bude probíhat. Jak se k ní dostanu, najdu ji, vezmu ji do náručí – ochráním před žárem. Odnesu pryč. Budu tam pro ni.

Zachráním ji.

Protože to jsem já. To je moje práce. Důvod, proč tady jsem – ten jediný. A ona mi patří.

Ellie je moje. Abych ji držel, chránil a choval. Navždy a neustále.

Konečně před sebou uvidím Nadrženou kozu. Očima vyhledám dveře. Jsou pohlčené plameny. Prodírám se davem. Žár mi olizuje kůži – dusí a pálí. Plíce mám stažené štíplavým kouřem, který nasýtil vzduch. Ale na tom nesejde – je uvnitř, takže musím za ní.

Když se proderu lidmi a jsem jen pár kroků od dveří – něco mě praští; někdo mě zezadu sejme k zemi.

Moje srdce zařve, přestože krk nemůže. Bojuju, odhodlaný zničit cokoli, co se mi postaví do cesty.

Jenže to na sobě ucítím další váhu, co mě přikove k zemi.

Později zjistím, že to jsou hasiči, kdo mě drží. Křičí na mě,
ale neslyším je. Vidím jen ty dveře.

A pak řvu já. Z plných plic.

Pro ni. Křičím její jméno.

Ale neslyším se.

Můj hlas je utopený v infernu a ohlušujícím praskání
dřeva. Když se střecha hospody propadne, vyšle do vzduchu
erupci rudých jisker.

A cokoliv a kohokoliv – všechno pohltí plameny.

KAPITOLA 16

Logan

„Kde jste byl?“

Olivia, vévodkyně z Fairstonu, mylady a ještě mnohem víc, se na mě podívá se zsinanou tváří, její oči jako dva safíry vyhozené na déšť – tvrdé a mokré.

Netuším, jestli to má jako obvinění znít záměrně, ale v jejím hlase to slyším.

Kde jste byl? Proč jste tam nebyl? Co jste dělal, vy budižkničemu?!

Nebo se možná... ozývá můj pocit viny a spaluje mě zaživa.

Otevřu ústa, abych odpověděl, ale slova se mi zaseknou v krku jako knedlík. Musím si odkašlat.

„Byla s Tommym. Odešel jsem dřív.“

Stojíme v hlavním salonku Guthrie House. Sešli jsme se tu – já, Olivia, Nicholas, Henry a Sarah – abychom čekali na zprávy, zatímco velitelé zásahu vyšetřují a Winston se svou armádou hledají vodítka. Evan Macalister, majitel Kozy, je v nemocnici, protože se nadýchal kouře. Tommy leží jedno patro pod ním, v bezvědomí a s otřesem mozku, protože na něj spadl trám. Oba museli z hořící budovy vytáhnout; hosté se odtamtud dostali sami.

Kromě Ellie.

„Proč?“ zeptá se Olivia.

Promnu si oči. „Já...“ *Drž se. Ted' se sakra nemůžeš zhroutit.* „Nepamatuju si...“

Když mi bylo sedmnáct a byl jsem v armádě, viděl jsem vedle sebe umírat muže. Odstřelovač ho trefil přímo do srdce. Vzpomínám si, jak jsem v jeho uniformě viděl díru, látku roztrhanou kolem okrajů. Nekrvácel. Ne hned. Ani hned nespádl. Chvilí stál.

Mrtvý muž, co stojí – a dívá se na svůj hrudník. Čeká, až vykrvácí.

A přesně to jsem teď já.

Ta bolest tu je – intenzivní agonie. Takovou jsem ještě nezažil. Ale necítím ji. Jen ji tuším – jako kdyby byla nahromaděná na druhé straně zdi a vyčkávala jako příliv.

Musím ji tam ještě chvíli udržet.

Nemůžu na ni myslet. Nemůžu si představovat její tvář. Ty její nezapomenutelné modré oči – nejkrásnější, co jsem kdy viděl. Zvuk jejího hlasu – její smích. Jedno slovo, jedna myšlenka a ta zed' se proboří. Srazí mě na kolena... a nevím, jestli ještě někdy vstanu.

Do místnosti vejde princ Nicholas. Jeho výraz je váhavý a ztuhlý. Olivia si toho všimne.

„O co jde?“ Podívá se mu přes rameno, jestli za ním někdo nejde. „Něco ti řekli – vidím to na tobě. Co se děje, Nicholasi?“ Oliviiin tón se přiostrí, hraničí s hysterií a rve mi žíly. „Musíš mi to říct!“

Sevře jí paži, pohladí po vlasech a přiloží jí dlaň na břicho. „Klid, lásko. Klid.“

Pak Nicholas sklopí oči k zemi. „Něco našli – mobil – myslí si, že by mohl patřit Ellie. Chtějí vědět, jestli bys ho mohla identifikovat.“

Olivia přikývne a její manžel pokyne na muže ve dveřích. Ten vejde dovnitř a nese igelitový sáček. Uvnitř je zničená, spálená hrouda. Když ten sáček otočí, vidím zbytky bledě růžového krytu na mobil – taky pozůstatky písmene E ze zirkonů.

Ten kryt si koupila jednu neděli na jarním trhu jen pár dní po tom, co jsme přijeli do Wessca. Připadal mi jako cetka – ale pro Ellie to byl poklad. Ručně dělaný – jediný na světě, jak by řekla. A tenkrát se usmála. Rozzářeně.

Olivia se na něj chvíli dívá a pak se jí sraští tvář. Zakryje si ústa a ten zvuk, který unikne z jejího hrdla – ošklivý, pronikavý, sípavý zvuk, jako když fence odeberete štěnata.

Nicholas se ji pokusí obejmout, ale ona se nenechá. Místo toho ho chytne za košili a po tváři jí tečou slzy. „Věděla bych

to, Nicholasi. Poslouchej. Cítila bych to. Poznala bych, kdyby...”

Olivia pevně zavře oči a zavrtí hlavou.

Moje zdi se začínají viklat.

„Nevěřím tomu,” zašeptá jako modlitbu nebo přání.

„Nevěřím tomu.”

„Ššš...” Nicholas uchopí její tvář do dlaní a otře jí palcem slzy. „Pak tomu taky nevěřím.”

Chvíli si navzájem hledí do očí, pak se Olivia zhluboka nadechne a snaží se vzpamatovat. Jednou rukou si otře vlhké tváře a druhou se chytne za břicho. „Můj táta... Zavolám mu. Nechci, aby se o tom dozvěděl ze zpráv...”

Henry vstane, ale dál drží lady Sarah za ruku, zatímco ona sedí u krbu. „Babička už s tvým otcem mluvila. Letadlo je na cestě do New Yorku, aby ho sem dopravilo.”

Ta skutečnost mě začne drásat – že královna sama nevěří, že se Ellie nakonec ozve a vysvětlí se to nějakým nedorozuměním.

Myslí si, že to neskončí dobře. Že to vyžaduje přítomnost Erica Hammonda, aby tady byl se svou prvorozenou dcerou, protože ho bude potřebovat. Budou se potřebovat navzájem.

Sotva se držím pohromadě.

Rychle vstanu, ztuhlý jako voják.

„Musím jít.”

Musím odsud vypadnout.

„Pojeď se podívat do nemocnice, jestli se Tommy už probudil. Dám vědět, pokud mi něco řekne.”

Jakmile na mě princ Nicholas přikývne, jsem pryč. Skoro běžím.

Ale na chodbě mě zastaví hlas.

„Logane.”

Je to lady Sarah. Pomalu se na ni otočím. Její velké hnědé oči jsou plné soucitu.

„Jen... jsem chtěla, abyste věděl, že ať se stalo cokoliv, není to vaše vina. Vím, že to tak můžete cítit,” zavrtí hlavou, „ale není to tak.”

Je to vlídná žena. Dobrosrdečná. Vyzařuje vřelost a máte pocit, že vás přikryla konejšivou dekou. Proto ji Henry tak chrání – střeží ji jako oko v hlavě.

Ovšem v tuhle chvíli by mě tahle útěcha mohla zlomit.

Takže mlčky a neoblomně přikývnu – možná i našťavaně. Pak se ukloním a vypadnu odsud.

Teprve ve sterilní, studené nemocnici před Tommyho pokojem si uvědomím, že vypadám příšerně. Moje tváře a ruce jsou rozdrápané do krve, jak mě hasiči drželi na šterku. Jsem celý od sazí a páchnu jako pekelné ohniště. Kolemjdoucí si mě prohlíží se směsicí šoku, starosti a ostražitosti.

A mně je to fuk. Nic necítím.

Někde běží televize – zprávy o požáru. Zablokuju je.

Přes okno do nemocničního pokoje se pohledem setkám se zářivě zelenýma očima Janey Sullivanové – Tommyho ostré rusovlasé starší sestry. Janey bez váhání vyjde a obejmě mě svými dlouhými pažemi.

„Ahoj, Lo.“

Zvednu bradu směrem k Tommymu, který má zavřené oči a na lůžku působí nezvykle klidně.

„Jak mu je?“

Janey nakloní hlavu. „Můj brácha byl vždycky tvrdohlavý – tentokrát se to hodilo. Podle doktorů se z toho prý dostane...“

Vedle Tommyho postele sedí i pan a paní Sullivanovi a povídají si se synem, ale on je nevnímá.

„... pokud ho máma s tátou neumluví k smrti.“

Odfrknu si, úsměv ze sebe však nedostanu. Janey se vzpomátuje a zašeptá: „Prý se pohřešuje sestra vévodkyně...“

Pálí mě v hrdle.

Přikývnu.

„Tommy říkal, že jste si blízcí?“

Najednou mě zaplaví tisíce vzpomínek. Zavřu oči a snažím se je zahnat.

„Ach, Logane. To mě hrozně mrzí.“

Zavrtím hlavou a otřu si štípající oči. „Pořád hledají. Ještě není nic oficiální.“

Janey mi stiskne rameno. „Když budeš něco potřebovat, jsme tu pro tebe. Taky patříš do rodiny. Občas tě máme radši než Tommyho.“

To mi vyloudí nepatrný úsměv na tváři – ne rozzářený, ale nemračím se. Jak Tommy říkal – Janey je hustá.

Ukážu na dveře. „Můžu ho vidět?“

„Jasně. Pojd'. Odtáhnu rodiče dolů, aby se najedli a tys s ním mohl být o samotě. Aspoň si jeho uši odpočinou.“

Když Sullivanovi odejdou, posadím se k Tommymu na židli a všimnu si jeho hrozné barvy – je bledý jako prostěradlo. Hlavu má zavázanou a tržnou ránu zašitou.

Upírám na něj oči, aby otevřel ty svoje.

„Sílim z toho, Tommy. Potřebuju, aby ses probudil, kamaráde.“ Nakloním se blíž a opřu si lokty o kolena.

„Potřebuju, abys mi řekl, že víš, kde je. Žes ji někde vysadil... nebo s někým odešla – bylo by mi to jedno. Pokud by byla v pořádku, pokud by byla v bezpečí.“

Za očima ucítím tlak, který mi rozostří pohled. Zadrhne se mi hlas. „Potřebuju, abys to udělal. Jsi moje jediná naděje.“

Lítost má nejostřejší čepel. Bodá a seká moje útroby na kousky, zatímco jdu domů. Už je tma a prší. Studený, neměnný liják, který vám promočí oblečení a otupí kůži.

Ale já nejsem otupělý.

Protože ty zdi už se zhroutily. Sesuly se na velkou hromadu. S bolestí, která mě zaplaví, ani nebojuju. Pohltí mě. Sedím v autě před svým domem a mám pocit, že jsem rozřezáván zaživa. Poddám se tomu.

Když vystoupím, déšť mě okamžitě promočí. Opřu se rukou o kapotu auta a zařvu žalem; agonii.

Líbí se mi tvoje kravata.

Muži by neměli váhat. Ne muži jako já. A ne vůči ženám, jako je ona. Ona nikdy nebyla jen tak nějaká holka. Nikdy. Ani od první chvíle.

Myslíš na mě někdy?

Slyším její slova v hlavě jako vábivou píseň, zatímco
kráčím ke schodům do domu.

Vždycky jsi to byl ty. Vždycky.

Tolik chyb a tolik promarněných příležitostí.

Cítíš to samé?

Je mi to líto. Příšerně líto.

Dřepnu si, protože moje nohy vypoví službu. Pak zvednu
tvář do nebe a nechám kapky deště splynout s lítostí
a smutkem, které mi prýští z očí.

Protože jsem jí to měl říct. A dal bych cokoliv... dal bych
život za to, abych se mohl vrátit v čase a být k ní upřímný.
Povědět jí pravdu.

Cítím to samé, Ellie. Vždycky to tak bylo.

KAPITOLA 17

Ellie

Bílé světlo.

To je první věc, kterou vidím, když otevřu oči. Přimhouřím je a zamžikám. Uši mi zaplní zvuk valící se vody. Ne... deště. Kapky na střeše. *Kde mají kočky vousky?*

Cituju *Za zvuků hudby*, nejspíš jsem fakt mimo – moc skleniček tekuté kuráže v Koze. Trvá mi asi minutu, než se proberu a uvědomím si, kde jsem. Na čí střechu to ty kapky bubnují a jak jsem se sem sakra dostala.

A pak si vzpomenu. Zakryju si oči rukou, abych zaclonila světlo z verandy.

V Loganově domě.

Chtěla jsem ho vidět, chtěla jsem s ním mluvit a věděla jsem, že to pod Tommyho dohledem nepůjde. Takže jsem po Loganově odchodu z Kozy vylezla okýnkem na toaletách – díky bohu, že mě stvořil takovou, jaká jsem, protože to okýnko je pořádně těsné. Pak jsem se rozeběhla uličkou a vzala si taxi.

Ale samozřejmě – Logan není doma. A já jsem si, blbka, nechala mobil na baru a ani mu nemůžu zavolat. Aspoň ta jeho houpačka na verandě vypadala hodně pohodlně a teď můžu potvrdit, že je skvělá.

Posadím se, promnu si oči a uhladím vlasy v případě, že bych měla vrabčí hnízdo. A pak se ze schodů něco ozve. Zní to jako kvílení – zvuk raněného zvířete. Pomalu přijdu blíž a najednou ho spatřím.

Logan je venku na dešti. Klečí na cestě a hlavu má opřenou o poslední schod. Mumlá slova, kterým nerozumím. Mám pocit, že se muselo stát něco hrozného.

„Logane?“

Posadí se na lýtka a vytřeští oči. Takhle jsem ho ještě neviděla. Mimo kontrolu. Na tváři má šrám a na oblečení

černé šmouhy. Otevře ústa a zase je zavře. Cíví na mě a těžce oddechuje.

„Ty jsi... skutečná?“

Natáhne ke mně ruku. Třese se mu.

Sejdu schody do deště. „Samozřejmě, Logane.“

Oči se mi zaplní slzami. Protože Logan vypadá tak zničeně. „Jsi v pořádku? Jsi raněný? Co se stalo?“

Kleknu si k němu na mokrou cestu, vezmu ho za ruku a přiložím si ji na tvář. Jakmile se mě dotkne, zhluboka se nadechne a horlivě mě obejmě. Doslova mě pohltí svými pažemi. Zcela. Jako kdyby mě chtěl absorbovat. Ani se nemůžu nadechnout.

A není to jen jeho ruka, co se třese – třese se celý.

Pohladím ho po zádech a zašeptám: „Nic se neděje, Logane – nic se neděje. Jsem tady. Ššš... mám tě.“

Silně se zatřese. „Nebylas tam.“ Zaúpí mi do krku.

„Nebylas tam a nikdo nevěděl... Nemohl jsem tě najít.“

Pak se odtáhne. Jeho výraz je srdcervoucí a rozčilený. Chytne mě za paže a lehce se mnou zaklepe. „Tohle už nikdy nedělej. Nikdy!“

„Dobře,“ uklidním ho a pohladím ho po mokré tváři. „Už to nikdy neudělám. Odted' mě vždycky najdeš – přísahám.“

„Vždycky,“ zopakuje a znovu mě pevně obejmě.

„Ano. Vždycky.“

Sotva ta slova dostanu ven, protože mě Logan horečně políbí. Zoufale mi rukama zajede do vlasů. Když mě líbá, ochutnává a vášnivě u toho sténá, nemůžu se v jeho objetí ani hnout.

Není to jemný, radostný polibek – je naléhavý a nenasytný. Ať se přihodilo cokoli, muselo to s ním příšerně otřást a někde uvnitř vím, že tohle potřebuje – potřebuje mě cítit. Loganovy rty se postupně přesouvají od koutku mých úst, na tvář, na mé zavřené oči a směrem k čelu. Chvěje se mu i pusa.

A pořád na nás prší. Naše oblečení je promočené, z vlasů nám kape voda a po rukou nám tečou malé potůčky. Logan se stále tiskne na moje čelo a má u toho zavřené oči.

Jeho slova zní otupěle. Prázdně. „V Koze hořelo. Je pryč.“ Pak sebou trhne. „Myslel jsem, že jsi taky pryč. Že jsem o tebe přišel.“

Obejmu ho kolem krku. Zděšení z té informace se mi vplíží do hlavy a zablokuje mi hrdlo. „Ale to ne! Je mi to strašně líto, Logane. Šla jsem sem. Za tebou – nevěděla jsem to. Nepřišels o mě. Jsem tady – jsem přímo tady.“

A teď pláču i já. Slzy mi stékají po tvářích stejně jako ten déšť.

Logan otevře své nádherné hnědé oči a lesklé kapky vody mu ulpívají na tmavých řasách. Najednou je jeho tón jasný a odhodlaný.

„Myslím na tebe.“

Zadrhne se mi dech. „Vážně?“

Odrhne mi mokré vlasy a pořád na mě tiskne své čelo.

„Celou dobu.“

Pak mě pohladí po tváři. „Mám tě rád.“

Rozbrečím se a zároveň se směju. „Doufala jsem, že tohle řekneš.“

Přejede mi palcem po dolním rtu a zadívá se mi do očí.

„Cítím to samý, moje milá Ellie.“

„Fakt?“

Přikývne. „Vždycky to tak bylo. Od první chvíle.“

Přejedu prsty po jeho strništi a krku – chci se ho dotýkat.

Logan uchopí mou tvář do dlaní a něžně mě políbí.

Polibek lehoučký jako dotek pířka. Natáhnu se a polibek mu oplatím. Odevzdám se jeho plným rtům. Když se mě dotkne jazykem, zhluboka vydechnu. Je pomalý a pátravý, ovšem odhodlaný. Pak mi přiloží ústa na horní ret, lehce saje a nakonec se frustrovaně odtáhne.

„Musíme jet do paláce. Tvoje sestra...“

„Proboha – Liv. Musela se zhroutit.“

Jsem ten nejhorší sourozenec na světě.

„Musím jí zavolat.“

Logan vstane, chytne mě za ruku a odvede deštěm k autu na zablácené příjezdové cestě. „Mám mobil – zavoláme jí po cestě.“

Logan

Když Ellie dovezu do paláce, objetí se střídají se slzami. Odebereme se do žlutého salonku, protože královna chce na vlastní oči vidět, že je Ellie v pořádku. Henry se Sarah tam jsou taky, stejně tak princ Nicholas s Olivií. Ta na Ellie skočí, jakmile se objevíme. Obě vzlykají. A omlouvají se. Ellie řekne, že odešla z Kozy, aby se prošla a nadýchala čerstvého vzduchu, a nakonec zabloudila. Pak na mě náhodou narazila, když jsem šel z nemocnice.

Je to ta největší kravina, jakou jsem kdy slyšel. Ani to nedává smysl... ale všichni jsou tak šťastní, že se v tom nerýpou.

Její verzi nepotvrdím; tvářím se neutrálně. Nebudu Nicholasovi lhát – nikdy. Ale jsou věci, o nichž si musíme promluvit – akorát ne teď v noci.

Mám jiné plány – důležitější – a nemůžu se dočkat, až se do nich pustím.

Ty plány ovšem musím odložit, když královna poručí víno. Albert, sluha, podá sklenku i mně, abych si mohl připít – připadá mi to naprosto bizarní; popíjet s touhle skupinou mocných lidí, jako kdybych byl jedním z nich. Jako kdybych patřil dovnitř místo před dveře.

Zaženu tu myšlenku a sleduju, jak Ellie volá otci do New Yorku z Oliviina mobilu. Další slzy. Eric Hammond přijede brzy na návštěvu a vzhledem k tomu, že se Ellie našla, nemusí se poddávat žalu a spěchu.

Když Ellie zavěsí a sklenice jsou prázdné, zdá se, že přišel čas na plnění plánů.

Ale znovu jsou odloženy.

A tohle nečekám. Nejspíš nikdo to nečeká.

„Chceme se vzít,“ oznámí Henry královně a drží Sarah za ruku.

Její Veličenstvo přikývne. „Ano, samozřejmě že chcete. Ale ještě před sebou máme hodně práce. Uteče to.“

„Ne.“ Světlovlasý princ zavrtí hlavou. „Chceme se vzít dnes. Tady a teď.“

Nemyslím, že jsem někdy viděl královnu zmatenou. Myslím, že nikdo – nebo překvapenou. Ale v tuhle chvíli je obojí.

„Cože?“

„Ellie mohla umřít,“ prohlásí Henry jasným, klidným tónem. Promyslel si to, ví, co chce a je odhodlaný získat to. „Máma s tátou zemřeli mladí a jedinou útěchou byla jejich společná léta. Život je krátký, babi. Rychle uteče.“ Henry si k sobě Sarah přivine. „Nechci strávit ani jednu další minutu tím, že nebudu Sařin manžel.“

„Nikdo jiný to nemusí vědět. Bude to jen pro nás. Uchováme to v tajnosti,“ podotkne lady Sarah. „Obřad a recepce pak samozřejmě proběhnou podle plánu.“

„Ten den pro ni bude už tak dost těžký,“ dodá Henry. „Udělá to pro to, že se to od ní očekává, ale bude cítit starosti a úzkost. Ale tady a teď. To pro ni bude jen radost.“

Sarah se nakloní a věnuje královně prosebný pohled. „Pochopte to, prosím, Vaše Veličenstvo.“

A Henry dodá: „Prosím, řekni ano.“

Klidně by mohla říct ne. Členové královské rodiny potřebují ke svatbě královnino svolení – je to zákon. Zastaralý, nicméně stále platí.

Ovšem já sám už dlouho královnu podezírám z něčeho, čeho si ostatní nevšimli; navzdory svému ocelovému charakteru má Její Veličenstvo, královna Lenora, slabé místočko. Možná je malé a moc ho neukazuje... ale existuje.

Těká pohledem mezi Henrym a Sarah a pak jim oběma položí ruku na ramena. „Je to hezký nápad. Velmi romantické.“

Nakonec si založí ruce. „Christophere, vyřidte arcibiskupovi, že potřebujeme jeho služby. Ale neříkejte proč.“

Christopher se ukloní a odběhne splnit rozkaz. Královna se podívá na lady Sarah. „Potřebuješ šaty.“

„Jedny mám,“ ujistí ji Sarah nadšeně. „Jsou bílé a dokonalé. Ještě jsem je na sobě neměla.“

„Dobře.“ Královna Lenora přikývne. „Pak už stačí jen korunka. Naštěstí jich mám několik.“

A tak se budoucí král a královna Wessca vezmou v zahradě o půlnoci, pod nebem rozjasněným bouřkou.

Starý Fergus, ten nevrlý komorník, který dřív sloužil Nicholasovi, hraje na housle, zatímco lady Sarah kráčí uličkou osvětlenou lucernami. Drží kytici z lučního kvítí, vlasy rovné a rozpuštěné, šaty bez rukávů, přiléhavé v pase, s krátkou, nadýchanou sukní.

Vypadá jako víla, která vystoupila z pohádky.

A když se jí arcibiskup zeptá, jestli si Henryho vezme, její odpověď zní jako výbuch přímo ze srdce.

„Ano... Ano!“

Později, když je Henrymu dovoleno, aby nevěstu políbil, vezme Sarah do náručí... Nikdy jsem u muže neviděl takový výraz. Jako kdyby držel hvězdu nebo posvátný kousek nebe.

V tu chvíli si něco uvědomím – až ke mně půjde Ellie uličkou a vyměníme si sliby i prsteny... budu se na ni dívat stejně.

Dívám se na ni tak už teď.

Nechápu, co jsem si předtím myslel – proč jsem proti tomu tak silně bojoval. Ale už to skončilo. Dnes v noci.

Ellie stojí a sleduje obřad. Postavím se za ni, dost blízko na to, abych ji cítil, a zároveň tak, aby to nebylo podezřelé.

„Dneska za tebou přijdu,“ zašeptám jí do ucha. „Jestli to nechceš, pověz mi to hned. Jinak nedokážu přestat, Ellie.“

„Nechci, abys přestal, Logane. Nikdy.“ Otočí se na mě a její modré oči se zalesknou v měsíčním svitu. „Přijď za mnou... Budu čekat.“

KAPITOLA 18

Ellie

Zapálím svíčky, ty dlouhé slonovinové na krbové římse a taky vonné čajové na nočním stolku. Ztlumím světla, vyčistím si zuby, prohrábnu vlasy rukou a jednu stranu si zastrčím za ucho. Své modré šaty už jsem předtím kvůli svatbě vyměnila za šifonovou róbu se skládanou sukní tělové barvy, ale tu už jsem taky odložila a teď mám na sobě jen hedvábné kombiné v barvě champagne. A pod ním jsem nahá.

Dívám se na svůj odraz v zrcadle. Můj pohled je rozzářený a tváře mám lehce narůžovělé. Každý nerv ožil a čeká.

Chvěju se.

Ne nervozitou – s Loganem nikdy nejsem nervózní; je opatrný a starostlivý. Třesu se nedočkavostí; touhou. Rozbuší se mi srdce a rozproudí krev.

Po tomhle jsem toužila neskutečně dlouho.

A konečně se to stane.

Bože, prosím, ať si pospíší.

Po obřadu jsme si připili šampaňským. Tentokrát se Logan nepřipojil. Stál u dveří, čekal a sledoval nás. Olivia se na mě celou dobu lepila a držela mě za ruku, jako kdyby se chtěla ujistit, že jsem opravdu naživu. Ani se jí nedivím; cítím se hrozně, že jsem ji i tátu vyděsila k smrti – vlastně všechny.

Mezitím jsem cítila silnou potřebu odtrhnout se od skupiny a odejít do pokoje čekat na Logana. To nutkání se ve mně táhlo jako struna před prasknutím. A pak jsme si *konečně* všichni popřáli dobrou noc. To už byl Logan pryč, jako kdyby zmizel do stínů – kromě mě si toho nikdo jiný nevšiml. Než jsem uprchla do svého pokoje, doprovodila jsem Nicholase a Olivii do jejich komnat a oba je objala.

A teď čekám. Málem bych si na všechno to čekání zvykla. Ale ta touha uvnitř mě je silnější než dřív – jasná, ostřejší a horečná. Každý sval v mém těle je napjatý a moje kůže je na dotek citlivější. Zatínám zuby, pulz mi hučí v uších a šeptá *brzy. Brzy přijde.*

Ozve se klepání na dveře.

Moje duše ožije.

Letím ke dveřím a prudce otevřu.

Než se stihnu nadechnout nebo rozkoukat, Logan vejde dovnitř, čapne mě a dveře zavře kopnutím – pak nás otočí a mě přitiskne na zeď. Hned se začneme líbat. Horlivě, lačně a zoufale.

Chutná jako červené víno – jako dub a ostružiny – dotek jeho úst mě opíjí. Zvedne mě, jako kdybych nic nevážila, a sevře mě prsty kolem stehén. Tlačí mě na zeď svou pánví a otírá se o mě, až zvlhnu vzrušením.

Někdo mi jednou řekl, že doutnající touha je nejžhavější – a musí to být pravda. Protože s Loganem tvoříme doslova inferno.

Trhne za ramínko mého kombiné a to praskne. Stáhne látku dolů, a jakmile odhalí moje prsa, pohltní je ústy. Saje je a horlivě líže, jako kdyby je chtěl rty obejmout celé. Jako kdyby chtěl najednou ochutnat každý kousek mé kůže.

Pak se vrátí k mé tváři a dlouze mě líbá, dokud se v jeho náručí neroztřesu.

„Dám ti to všechno, Ellie.“ Těžce oddychuje. „Přísahám, že ti to udělám tak, až z toho zešílíš... ale teď jen... teď potřebuju...“

„Já vím. Já vím, Logane. Vezmi si všechno... prosím.“

Chci ho uvnitř. A hluboko.

Svírám mu ramena a naškrobenou košili. V mých dlaních mi připadá mužná. Jeho vůně, jeho rozedrané dechy a horký jazyk – všechno na Loganovi je silné a dominantní.

Sundá jednu ruku z mé nohy a cítím, že si rozepíná kalhoty a pásek.

Ano, ano...

Moje tužby spolu kolidují – protože ho chci vidět, chci vidět všechno. Chci ho držet ve své ruce a slyšet jeho sténání. Ovšem tahle touha zmizí, když ucítím dotek jeho horkého, jemného penisu na své prcince. Celá jeho šíře se o mě tře. Jsem mokrá, kluzká a připravená, ovšem on je tak velký, že se musí skrz moje zatnuté svaly probíjet. Trochu změním polohu, abych mu pomohla.

Pohybuje se pomalu, stabilně a neoblomně. A noří se do mě. Hlouběji a hlouběji, nekonečně dlouhý. Ucítím tupé štípání a najednou je ve mně úplně celý – a lehký dotek jeho ochlupení mě lechtá na vnitřních stehnech.

Cítím se naplněná. Kompletní. Zatnu svaly, abych ho cítila ještě víc.

Podpírá mě pažemi, jeho dech mě hladí na rtech a opírá si o mě čelo. „Ellie,“ zašeptá a žádné slovo by neznělo sladčeji. „Ellie... Ellie...”

Líbáme se drsně, můj jazyk mu vniká do úst a pobízí ho. Logan lehce odtáhne boky, a když do mě vklouzne zpátky, oba horlivě zasténáme. Pak se odtáhne znovu a dál – a zase přirazí. Toužebněji a silněji.

Přejdeme do pravidelného rytmu. Kluzký penis, sevření a hluboké proniknutí.

Tohle. Vždycky to bylo tohle. A je to mnohem víc, než o čem jsem kdy snila. Je to omamné a dokonalé a nejradši bych prožila celý život s Loganovým penisem uvnitř sebe.

Aby mě neustále šukal, potřeboval a miloval mě.

Krouť mi boky mezi nohama a přejíždí svou pánví po mém klitorisu. A ten tlak, ta tenze, která se ve mně hromadí...

„Nepřestávej! Ach, bože... víc... víc...sakra...”

Kousnu ho do krku a do ušního lalůčku – opravdu, ne jemně. Protože je to dobrý pocit, a kdybych to neudělala, řvala bych na celý palác.

Cítím, jak mi jeho velké ruce hladově mačkají prsa. Je to divoké, nespoutané a syrové. Bezmyšlenkovitě po sobě jezdíme. Vypadá to jako šukání, zní to jako říje... ale je to milování.

Chytnu jeho tvář do dlaní, otevřu mu polibkem ústa a vdechnu vzduch, který vypouští.

„Udělej se do mě, Logane.“

Moje žádost z něj vytáhne hlasité zasténání, a když tvrdě přirazí, cukne mi hlava dozadu.

„Udělej se do mě.“ Zajedu mu rukama do vlasů a pak pod košili, kde ho hladím a tisknu se na něj. „Chci to cítit, chci cítit tebe.“ A žadoním: „Prosím... prosím... prosím... prosím.“

Jsem tady, jsem přímo na hraně – nastavím své boky a v nitru se mi hromadí slast čekající na explozi.

„Prosím... prosím... *Logane...*“

Sténám jeho jméno, opírám se hlavou o zed' a za očními víčky mi jiskří hvězdy. Uzamknu Logana svými koleny a sevru je... Už to bude... už to bude...

Logan naposledy přirazí a zasténá mi do kůže. Cítím pulzování jeho penisu a horký příval tekutiny, což mě přivede k ještě omamnějšímu vyvrcholení.

O několik minut později, když se sevření orgasmu rozplyne do uvolněného zenu, zvedne Logan hlavu a políbí mě. Je to něžný polibek. Opatrně mi přejede klouby po tváři, jako kdybych byla křehká. Jako z porcelánu. Nakonec ze mě opatrně vyklouzne.

Držím se ho svými oslabenými koleny a beze slov mu rozepnu košili. Pak mu ji stáhnu z ramen, protože si ho chci prohlédnout. Chci si prohlédnout každý kousek jeho nádherného těla. A on chce, abych ho viděla. Poznám to na jeho nepatrném úsměvu a pobaveném výrazu.

Jakmile ho svléknu, klekne si. Líbá mě mezi prsy, rty putuje k mému břichu a poničené prádlo shodí na podlahu.

Pak se rozzářeně usměje, vezme mě do náručí a odnese k posteli.

A tam... mi dá všechno. Udělá mi to, jak slíbil.

Logan

Po našem řádění u zdi a v posteli se s Ellie společně sprchujeme.

Je tak nádherná, když je mokrá.

Myju jí vlasy, a když jí zakloním hlavu, abych spláchl šampon, její krásné kozičky se nadzvednou skoro k mým nedočkavým ústům. A ty krásky chutnají přesně tak dobře, jak vypadají.

Pak Ellie myju a masíruju jí nohy i záda, aby zítra nebyla tak rozbolavělá. Políbím ji na čelo a ona se na mě usměje, jako kdybych byl král světa. Jejího světa.

Toužil jsem po ní tak dlouho, až jsem mezitím přišel trochu o rozum. Po uklidňující sprše se jí konečně zeptám na to, na co jsem se měl zeptat předtím – na ochranu. Mou prací je chránit Ellie všemi způsoby a teď se cítím jako idiot, že jsem se zachoval nezodpovědně.

Ellie mi poví, že už roky bere antikoncepci. *Dívčí problémy*, poví s neobvyklým studem.

Jsem za to rád – jsem rád, že se přede mnou dokáže odhalit a že mezi námi nic nestojí; tělo na tělo.

A kdyby otěhotněla, postaral bych se o ni a poskytl jí všechno, co by potřebovala; byl *vším*, co by potřebovala.

Mám jisté dovednosti – jsem v nich dobrý – boj a sex, bitvy a zbraně, vycítit nebezpečí a ochránit ty, které chránit mám.

Ale láska... tu neumím. To slovo ani nikdy neprošlo kolem mých rtů a ten pocit je pro mě velmi cizí.

Jsem si jistý jedinou věcí, a sice tou, že bych pro Ellie zemřel. Zabil pro ni, žil pro ni. Ten slib se rozezní s každým úderem mého srdce. Je to ta nejdůležitější osoba v mém životě. Byla hned od začátku a bude navždy. Nikdo další už nebude.

Ani nevím, jestli lásku umím. Ani nevím, jak se to dělá. Ale pro ni se to naučím.

A budu se snažit, abych to dělal co nejlíp.

Ležíme na boku, odpočíváme, hladíme se a usmíváme se na sebe. Vždycky jsem frázi „hledět si navzájem do očí“

považoval za stupidní. Falešnou. Totiž, který chlap by tohle dělal?

A teď to evidentně... dělám já.

A vůbec mi to nepřipadá hloupé nebo umělé. Protože Ellie je okouzující. Její tvář je jako proměnlivá krajina výrazů – každý je roztomilejší, víc sexy, působivější než ten předtím. Její rty umí tisíc nejrůznějších úsměvů a její oči se třpytí nekonečnými odstíny modré.

Kdyby se mi podařilo umřít a zároveň se u toho dívat na Ellie, bych byl šťastný muž.

„Kdy ti to došlo? Poprvé?“ zeptá se.

Hraju si s pramenem jejích vlasů, užívám si jejich jemnost na prstech a zavzpomínám.

„Bylo to v tom muzeu, myslím. Když jsi se mnou flirtovala... a já si pomyslel, kdyby tahle holka byla starší, byl bych z ní úplně paf.“

Vytáhne obočí až ke stropu. „Už tenkrát? To by mě nenapadlo.“

„Nechtěl jsem, abys to věděla. Myslel jsem, že když to zaženu a budu to ignorovat, časem to odejde.“ Políbím ji na nos a konspiračním tónem zašeptám: „Nestalo se.“

„Poznal jsi, že ses mi líbil?“

Uchechtnu se. „Jo. Tvoje pokerová tvář... No, žádnou nemáš.“

Ellie vyplázne jazyk – ten roztomilý jazyk, kterým mě dráždila léta. Chytnu ho do svých úst. Pak se rozesměju a povím jí: „Ale myslel jsem, že ses jen zakoukala. Holčičí fantazie, která časem přejde.“

Ellie se nade mě nakloní a políbí mě na nos. Pak zašeptá tajemným tónem: „Nestalo se.“

„Ne.“ Prohrábnu jí navlhle vlasy. Úlevně – jsem neuvěřitelně klidný a spokojený.

„Takže, co bude teď?“

Otevřu ústa, abych odpověděl, ale ozve se klepání na dveře.

„Ellie? To jsem já. Jsi vzhůru?“

Je to Olivia. Klikla se pohne. A díkybohu, že je zamčeno, protože tahle návštěva by vévodkyni rozhodně otevřela oči. Ukážu hlavou směrem k toaletě a Ellie přikývne.

O minutu později si už povídá se svou sestrou.

„Je všechno v pořádku?“ zeptá se Ellie.

„Jo, jen... jsem tě chtěla vidět. Měla jsem špatný sen. Nicholas už spí a nechtěla jsem ho budit – a musela jsem se ujistit, že jsi v pořádku.“

Poznám, že Ellie vyjde na chodbu a nejspíš sestru obejmě. „Jsem v pohodě, Livvy. Tamto mě moc mrzí. Už tě takhle nevydělám. Slibuju.“

„Mám tě moc ráda, Ellie.“

„Taky tě mám moc ráda.“

Pak zavtipkuje. „Mám vás ráda všechny... i když se ukáže, že budete malí antikristi.“

Obě se rozesmějí.

Když uslyším, že Ellie zavře dveře, vylezu ven.

„Čisto.“ Zazubí se a zamkne.

Padnu do postele, prohrábnu si vlasy a sleduju Ellie, jak ke mně přichází.

„Musím to říct princi Nicholasovi,“ vydechnu.

Ellie si svlékne župan a vlez za mnou.

Pak našpulí rty.

„Ty nechceš, abych mu to řekl?“ zeptám se.

Vyšplhá si na mě a vystrčí zadek. „Ne, já to chápu.“

Jde o to, že to nechápe. Neuvědomuje si ty komplikace – nebo změny, které to přinese.

Ale já jsem s tím smířený – udělám to, co musím, pokud chci s Ellie zůstat.

Ellie mi zasypává hrudník letnými polibky. „Možná bys s tím mohl chvíli počkat... dokud ze mě třeba nevyteče tvoje semeno?“

Málem se zadusím smíchy. „Teda... to koukám, co ti to leze z pusy.“

Lišácky se usměje a začne mě líbat níž – na břicho, kolem pupíku – a pak ještě níž.

„V tuhle chvíli bych byla radši, kdyby ses soustředil na to, co mi leze *do* pusy.“

To mi vyrazí dech.

„Fakt?“ zeptám se a zajedu jí do vlasů a lehce je sevřu v pěst.

„Jo.“ Ellie si olízne rty. „Velký, tvrdý věci.“

Přejedu si zuby po spodním rtu, tak jak bych jí chtěl přejet přes ta její měkká bledá prsa – což bude velmi brzy.

„Opravdu?“

Přikývne. A pak se ta moje holka zazubí – laškovně.

Usměju se, jak to má ráda.

„Představuješ si tohle někdy?“ zeptá se. „Že ti tohle dělám?“

„Je to moje nejoblíbenější představa.“

Chytnu se za svůj ztopořený penis a přejedu špičkou po jejích rtech. „Takhle, lásko? Tohle je to, co chceš?“

A ona zasténá. „Jo, to chci, a moc.“ Nepřestává se mi dívat do očí a vystrčí jazyk – a olízne mě, jen špičku. Držím si ho a přejíždím s ním po jejích rtech.

Je to vlhké a teplé. Úžasný pocit a vypadá to nádherně.

A pak je to ještě fantastičtější.

Ellie otevře ta svá růžová, našpulená ústa – ale drží se zpátky. Vyčkává – vyčkává, abych ji vedl. A klidně jí vyhovím. Takže prostrčím špičku jejími rty a přirazím do příjemného tepla její pusy.

Slastně obrátí oči v sloup, jako kdyby to byla ta nejlepší věc, kterou kdy ochutnala.

Kriste, jednou mě zabije.

Když se penisem dotknu jejího hrdla, zastavím se. A Ellie dychtivě převezme vedení. Ovine kolem mě ruku, jezdí ústy nahoru a dolů a snaží se pojmout celou délku.

Je to mokré, neslušné a nádherné.

Ctí ho. Pohlcuje. Líbá ho a zbožňuje každým pohybem svých nádherných rtů.

Ellie líže můj penis jako lízátko a drží mě za koule, jako svou nejoblíbenější hračku. Zrychlí se mi tep i dech.

„Ellie...“ varuju ji, protože cítím, že je ten tekutý žár připraven na příval. „Ellie...“

Začne se hýbat rychleji, saje silněji a doslova ze mě ždímá slast. Nadzvednu boky a Ellie sténá. Jsem naprosto zničený.

„... sakra... sakra...“

Se zlomeným zasténáním se jí udělám do pusy, do krku. Mám pocit, jako kdybych lítal, a znám, jako kdybych umíral.

Když je konec, když mi mlha slasti přestane rozostřovat zrak, chytnu svou nádhernou holku a obejmů ji. S jednou myšlenkou v hlavě – tou samou, kterou jsem měl tenkrát v muzeu: rád rozdávám, jak dostávám.

Slunce vykukuje přes horizont, zlatým paprskem protíná podlahu až na Elliinu tvář. Objímám ji zezadu a nakloním se nad ní. Sleduju, jak se jí sraští nos i oči. Pomalu se probouzí a mžiká do světla. Zabořím se jí tváří do vlasů a krku. Voní po sexu a potu.

Pak se Ellie otočí, překulí mě na záda a svým drobným sexy tělem zablokuje okno. Zasype mě polibky – na tváře, víčka – dychtivými a něžnými.

„Je to sen. Běž spát. Ještě není ráno.“ Přitiskne se mi na hrudník – drží mě a objímá. „Neopouštěj mě.“

Vysloví to způsobem, který mě dojde – protože to není jen obyčejné škádlení.

Natočím se, abych jí viděl do očí. „O co jde?“

„Řekni, že budeme spolu. Takhle,“ žadoní.

A já neváhám. „Budeme spolu každý den a každou noc.“ Políbím ji, abych ta slova potvrdil.

A pak dodám: „Ale musím si promluvit s princem Nicholasem, než se na tohle přijde. Dokonce dřív, než to povíš své sestře.“

„Ale...“

„Je pro mě jako starší bratr, Ellie – záleží mi na jeho názoru. Nechci, aby si myslel, že jsem tě zneužil. Chci vyjasnit své záměry a chci, aby to slyšel ode mě. Důvěřuje mi – nechci, aby si myslel, že jsem jako ti ostatní, co ho zklamali nebo podvedli.“

Chvilku o tom přemýšlí a její oči vypadají skoro stříbrně.
„Myslíš, že bude naštvaný?“

„Spíš myslím, že nikdo z nich nebude zrovna nadšený.“
Pohladím ji klouby po tváři. „Měli s tebou velké plány.“

„Budeš z toho mít problémy?“

„Zaleží na tom, co si pod tím představíš,“ pokrčím rameny
a vtipkuju. „Možná mě vhodí do žaláře za to, že jsem spal
s někým mimo svou ligu.“ Zmáčknu jí ten její krásný zadek.

„Ale stálo to za to.“

Ellie mě kousne do paže.

„Neboj.“ Chytnu ji za ruku a propletu naše prsty.

„Všechno bude v pohodě, slibuju.“

Ukáže se, že občas lžu – a ani o tom nevím.

KAPITOLA 19

Logan

Chystám se si s Nicholasem promluvit hned ten den, ale má v harmonogramu projev pro dětskou charitu, kam poletí helikoptérou, tudíž nemám možnost s ním zůstat o samotě. Druhý den se Olivia necítí dobře, takže jsou s princem celý den zalezlí v ložnici.

A takhle je to každý den – snažím se ho odtáhnout stranou, najít chvíli o samotě, ale jak to tak bývá, pořád do toho něco leze.

Ovšem mezi nás s Ellie nic nezasahuje. A ať to ani nikdo nezkouší. Když jsou kolem ostatní, udržujeme si vzdálenost a chováme se přátelsky – normálně.

V noci chodím za ní – a když to nejde, navštěvuje ona mě. Sestře třeba řekne, že se chystá do kina a já ji hlídám. Ovšem místo toho jede ke mně domů, kde si nemusíme dávat pozor a tlumit naše nadšení. Nedokážeme se jeden druhého nasytit. A všechno je to tak dobré... tak jednoduché.

Čtvrtý den se všichni sejdou u snídaně – Ellie, Olivia, Nicholas, Henry a lady Sarah. Ellie mi věnuje milý, nenápadný úsměv. Dnes jsem odhodlaný oznámit to princí.

Odkášlu si. „Princi Nicholasi...”

„Přišel vám dárek, lady Olivie. Zdá, že je pro děti.“ Sylvie, nová služebná, položí před Olivii na stůl krabici zabalenou do růžovo-modrého papíru a ovázanou bílou stuhou.

„Děkuju vám, Sylvie.“

Olivia se na ten dárek chvíli dívá a pak ho začne rozbalovat. Když odhalí použitou hnědou krabici s poznámkou přilepenou ke straně, začnu z toho mít divný pocit. Nevypadá jako krabice, kterou by poslal někdo spřízněný s královskou rodinou.

Vykročím kupředu a zadržím Olivii rukou.

„Prošlo to kontrolou?“ zeptám se služebné.

Vykulí oči. „Ne, bylo to doručeno přímo k zadnímu vchodu. Myslela jsem, že to donesu rovnou sem.“

Krabici převezmu. Něco málo váží. Položím ji na sekretář, dál od stolu, vezmu svůj nůž a lehce ji na okraji nadzvednu. Jen abych zjistil, co je uvnitř.

A když to zjistím – zakleju.

„Co to je?“ zeptá se Ellie s vytřeštěným pohledem – vypadá tak mladě a nevinně – nechci, aby to viděla.

„Co je v té krabici, Logane?“ zeptá se Olivia.

Zavrtím hlavou. „Postarám se o to – nemějte starost.“

„Logane.“ Její tón je ostřejší a zní jako naléhavě.

„Řekněte mi, co tam je.“

„Jo, co tam je, *Sedm*?“ zašeptá Ellie. „No tak, Morgane Freemane – co je v té krabici?“

Nicholas přivře rezignovaně oči. Pak na mě stroze přikývne.

„Štěňata,“ povím. Nesnáším, že ta slova musím vypustit z úst. „Dvě malá.“

Lady Sarah si zakryje ústa a Henry ji obejmě.

Olivia se chytne za břicho. „Jsou mrtvá?“

Ztuhle přikývnu – a vaří se ve mně krev.

„Co se píše v tom vzkazu?“ zeptá se Olivia a v jejím hlasu je slyšet strach.

Znovu se podívám na Nicholase. Obejmě svou ženu.

„Přečtěte to, Logane.“

Vzkaz opatrně otevřu látkovým ubrouskem, abych neponičil otisky prstů.

Můj pohled směřuje přímo k Ellie, jako kdybych ji chtěl obejmout a ujistit, že se nestane nic jí – a ani její sestře. Ne, dokud jsem naživu.

A pak jim povím: „Píše se tam... *Brzy*.“

Židle se roztříští o zeď. Dřevěné úlomky vyletí do vzduchu a spadnou na podlahu. Princ Nicholas umí udržet nervy na uzdě, je na to expert. Nosí masku lhostejnosti, aby zakryl své pocity. Nervy mu rupnou jen zřídka. Ale když se to stane, je to docela podívaná.

Odkládací stůl je další na řadě a potká ho stejný osud jako tu židli. A navíc to odnese porcelánová váza.

„Zkurvysyn!“

Jsme ve Winstonově pracovně a právě si pouštíme záznam z bezpečnostních kamer nad zadním vchodem. Tam byl balík doručen. A nic tam nevidíme – nic, čeho bychom se mohli chytit.

V jednu chvíli je vchod úplně prázdný a v další jím projde sled lidí, když se střídají směny – když odejde poslední z nich, krabice už tam je, ale nikde není vidět, že by ji tam někdo položil. Budeme muset všechny vyslechnout.

Ať už to dělá kdokoli, pohybuje se jako duch – duch, který se dobře vyzná v paláci. Je uvnitř, nebo býval, což je mnohem horší.

Je to zrada – velezrada.

Nicholas zamíří ke dveřím, ale jeho bratr mu zablokuje cestu.

„Kam jdeš?“

„Jdu toho hajzla najít.“

„Právě proto to dělá. Aby vás vylákal,“ připomenu mu.

„Abyste uklouzl a on se dostal blíž.“

„Tak mu to usnadním!“ Nicholas mě probodne pohledem.

„A až se ke mně přiblíží, vyrvu mu tepnu.“

Henry zvedne ruce a promluví konejšivým tónem, jako kdyby mluvil s mužem, co se chystá skočit z mostu. „Já tě chápu, věř mi – kdyby šlo o Sarah, chtěl bych zapálit celý svět. Jenže, Nicholasi, když do toho půjdeš nepřipravený, akorát to zhoršíš. Může tě to štvát... ale pravdu znáš.“

Nicholasova tvář se zkroutí frustrací. Pak si zblízka stoupne k Winstonovi. „Najděte ho!“ zaburácí svým hlasem. Jako král. „Je mi jedno, co budete muset udělat – vypustíte ty nejostřejší psy, hledejte v každé skříni, v každém rohu a obraťte každý dům v tomhle zatraceném městě vzhůru nohama. Najděte ho.“

Winston se ukloní. Je to zabiják v důchodu – nájemný – takový, co je schopný střílet člověka do obličeje a u toho usrkávat čaj. A navíc je naprosto oddaný koruně.

„Postaráme se o to, Vaše Výsosti.“

Klidnější, nebo možná vyčerpanější Nicholas přikývne.

„Budu se svou ženou.“

Dneska rozhodně není vhodný den.

Další den strávím ve Winstonově pracovně, kde sestavujeme plán pro svatbu prince Henryho s lady Sarah, která se koná už za pět týdnů. Zkoumáme každý úhel, hledáme skuliny a způsoby, jak je zajistit tváří tvář současné hrozbě.

Ellie nevidím celý den a její absence mě ničí a vysává. Chci, aby byla poblíž a na dohled celou dobu. A protože už je to hodiny, co jsem ji ani nezahlídl, jsem napjatý jako struna.

Když mi skončí směna, dostanu od ní zprávu. Chce, abych se s ní sešel.

Trůnní sál už se k vydávání dekretů nepoužívá. Je to část paláce přístupná veřejnosti při prohlídkách a v tuhle hodinu, v půl jedenácté, je zavřený a prázdný. Vstoupím do tlumeně osvětlené místnosti, kde svítí jen elektrické svíčky na zdech. Ellie stojí na vyvýšeném pódiu vedle zdobného trůnu a přejíždí rukou po zlatém opěradle.

Když si mě všimne, rozeběhne se. Jak rád tohle vidím. Když na mě vyskočí a ovine kolem mě všechny končetiny jako břečtan, přidržím ji.

Povzdechne si. „Chyběls mi.“

Taky to cítí. To napětí, tu neutuchající chuť, která je uspokojená, jen když jsme spolu.

„Chyběla jsem ti?“ zeptá se.

Zaskuhrám jí do rtů. „Hořím pro tebe, holčičko. Sním o tobě, i když jsem vzhůru.“

Sladce se usměje a lehce zčervená. Pak mi začne rozepínat košili a líbat mě na holou kůži.

„A o čem sníš? Řekni mi to.“

Odnesu ji na medvědí kožešinu před zhasnutým krbem. „Před hodinou jsem si tě představoval v kuchyni jen v titěrných kalhotkách a přiléhavé košili kolem tvých úžasných koziček.“

Zahihňá se a přejede mi jazykem po vytetovaném válečném sokolovi na rameni a paži.

„A jak tancuješ,“ podotknu a dráždím jí lalůček. „Krouťíš tím svým pevným zadkem, jako když jsi v kavárně pekla koláče.“

Ellie nakloní hlavu a podívá se mi do očí. „Myslela jsem, že sis toho nevšiml.“

Vezmu její spodní ret lehce do zubů a přejedu po něm jazykem.

„Bylo to to jediný, čeho jsem si všímal.“

Sundám si její nohy z boků, ale když se její chodila dotknou kožešiny, nelehne si na zem, jak jsem předpokládal. Místo toho mě s mazaným pohledem chytne za ruku a odvede k trůnu.

„Taky se mi něco zdálo. Proto jsem chtěla, abychom se sešli tady.“

Posadí se na ten trůn a jedno chodidlo zvedne záměrně na sedátko. Její růžové šaty se nadzvednou a odhalí přede mnou svou holou, lesklou kundičku.

Mazaná holka.

Pak si Ellie přejede jedním prstem po klitorisu. Zrychlí se mi pulz a cukne mi v penisu.

„Snila jsem o tom, že mě ochutnáváš přímo tady.“

Olíznu si rty. „Fakt?“

„Jo.“ Laškovně se usměje a napodobí můj tón. „A pak se posadíš a já tě přímo tady ojedu.“

Nacházíme se na posvátném místě, ten trůn je církevní památka – jako oltář v kostele nebo jedna z těch děsivých soch, které vás bedlivě sledují a čekají, až zhřešíte. Jenže v tuhle chvíli je mi to úplně fuk.

„Za tohle půjdu do pekla,“ zamumlám.

Ellie se zazubí. „Pak bys toho měl stihnout co nejvíc, než shoříš.“

Dobrá rada.

A protože jsem hříšník, kleknu si před ní. Netrpělivě jí roztáhnu nohy a zachytnu jí kotník o své rameno. A začnu ji

líbat otevřenými ústy. Je tak hebká, horká a kluzká. A je sladká – jako hustý, rozpuštěný cukr.

„Sak...“ Ellie promluví, ale nedokončí to. To slovo se ztratí v hlasitém vzdechu.

Saju ji a lížu, pojídám jako zralou broskev. Tohle bych mohl dělat pořád; žít se jen z ní. Ellie se posune níž a nadzvedne boky. Když jí vrazím jazyk dovnitř, zavzdychá a sevře se kolem mě. Přidržím ji, šukám svou pusou a strništěm ji jemně škrábu do kůže na stehnech.

Pak se rty přesunu ke klitorisu – plnému a nateklému. Líbám ten drobný, tvrdý a toužebný pupen a kroužím jazykem kolem, dokud se jí neroztřesou kolena.

Ellie se mi úplně odevzdá – divoce a beze studu – rukou mi svírá vlasy a boky se mi otírá o ústa. Když s ní zmítají poslední záchvěvy slasti, zjemním styl. Otřu si pusou rukávem a políbím ji na hebkou pánev.

Ke konci vstanu a svléknu si košili. Vyhrnu jí šaty nahoru, protože chci cítit její tělo – kůži na kůži. Pak si stáhnou kalhoty, akorát tak nízko, abych osvobodil svého nedočkavého ptáka, a zaujmu její místo na trůnu. Sedne si na mě obkročmo a její prcinka – mokrá a horká – se o mě otře.

Jedním pohybem ji stlačím dolů a zabořím se do ní. Oba zasténáme.

Ellie mě hladí po tváři a dívá se na mě svůdným pohledem.

Plácnu ji do stehna, aby to štíplo.

„No tak, holka,“ syкну. „Dělej. Splň si svůj sen.“

Můj nemravný rozkaz ji pobídne. Drandí svou pávní sem a tam, nahoru a dolů. Její dech je hlubší a hrudník se jí vzdouvá vzrušením.

Zrychlí a najde si svůj rytmus.

A vypadá nádherně.

„Miluju tvůj penis,“ zalapá Ellie po dechu. „Je tak velký, úplně mě zaplnil... Skvělý pocit.“

„Můj pták si taky myslí, že jsi skvělá.“

Rozverně se rozesmějeme, jak to umí jen milenci.

Ale už žádné žerty. Čapnu ji za zadek, prsty se jí zaryju do kůže a pomáhám jí. Divoce na mě rajtuje a žár ve mně graduje; moje koule jsou jako před výbuchem a penis se nemůže dočkat, až Ellie naplní.

„Udělej se se mnou, Ellie,“ zavrčím. „Udělej se se mnou.“
Bez váhání jí začnu sát bradavku.

„Ách... ach... ach,“ sténá.

Sevře se kolem mě a vysaje ze mě všechno včetně duše.

Nakonec spolu laškujeme. Nejsme unavení a ani vyčerpaní, spíš splašení. Stojíme, líbáme se, lechtáme se a usmíváme se na sebe.

Když se Ellie ohne, aby zvedla své šaty ze země, jsem natolik ohromen pohledem na její zadek, že si ani nevšimnu, že se otvírají dveře sálu. Dokud dovnitř nevejdou tři lidé.

Bez košile, s kalhotami nahoře, ovšem rozepnutými, se rychle otočím – a Ellie strčím za sebe, aby na ni nebylo vidět.

„Logane?“ osloví mě princ Nicholas a mhouří oči, jako kdyby viděl ducha.

Lady Olivia a princ Henry se tváří totožně.

Než stihnu zformulovat odpověď, Ellie vykoukne ven.

„Ahoj, lidi... co se děje?“

„Co jste si vůbec *mysleli*?“

Já jsem nemyslel. Takhle to vypadá, když za sebe necháte jednat penis – on totiž nemyslí. A pokud ano, tak jen na jednu věc. Hajzl.

„Uvědomujete si, jak je tohle nezodpovědné?“

Jistě. *Až potom.*

Když Olivia vyhnala Ellie z trůnního sálu, aby si s ní promluvila o samotě, já jsem byl povolán sem do Nicholasovy pracovny.

Přikývnu. „Bylo to hloupé.“

Naprostá pitomost.

Henry chodí za Nicholasem sem a tam s otevřenou bichlí v ruce.

„Nemívali jsme dole kobky?“ zeptá se princ svého staršího bratra. „Přisahám, že jsem na ně někdy v šesti nebo sedmi letech narazil. Pak jsem z toho měl týden noční můry. Tahle věc vypadá, že bude bolet – objednáme dvě.“

Uf. Myslel jsem, že jsme s Ellie o tom žaláři jen žertovali.

Nicholas svého bratra ignoruje, ale přikove mě pohledem k zemi. „Mohl vás načapat kdokoliv. Personál, návštěvníci... fotografové.“

Sevře se mi žaludek, když si představím, že by Elliiny přednosti někdo vyfotil bez jejího svolení – a objevily se na všech titulkách. *Proboha.*

„Věšíme pořád ještě lidi?“ zeptá se Henry filozofickým tónem. Když se mu nedostane odpovědi, dodá: „Jestli ne, tak to zase zavedu.“

Takže takhle by zněl, kdyby se z něj stal sériový vrah.

Nicholas si povzdechne a promne si čelo. „Jak dlouho to trvá?“

Zvednu bradu. „Záleží na tom, jak to myslíte, pane.“

Henry zaklapne knihu. „Nelíbilo se mi, jak na ni koukal už na té svatbě.“ Opře se rukama o Nicholasův stůl – probodne mě pohledem. „Nicholas se ptá, jak dlouho ho strkáte do holky, která je pro nás jako mladší sestra?“

Neuhnu před jeho nazlobeným výrazem. „To je... spíš vývoj posledních dní.“

Zesílím hlas, protože se za to nestydím.

„Ale už ji miluju dlouho, hodně dlouho.“

Vlastně jsem to nechtěl říct, ani jsem na to nemyslel... ale je to pravda. Jasná.

A to vezme Henrymu vítr z plachet.

Ozve se klepání na dveře.

„Dále,“ zavrčí Nicholas.

Dovnitř vejde lady Sarah v chlupatém slonovinovém županu a nasadí káravý výraz. Přimhouří na Henryho oči.

„Takže takhle to odteď bude? Jsme svoji jen pár dnů a už musím svého manžela hledat po celém paláci, abych ho odtáhla do postele?“

Henry k Sarah přijde, jako kdyby ho namotala na neviditelný vlasec. „To nebudeš muset, lásko. Klidně mě k ní můžeš přivázat, budu spolupracovat.“

Políbí ho na ústa a začervená se.

Pak se odtáhne. „Tak proč jsi tady, a ne se mnou?“

„Naléhavá událost.“

„Jaká?“

„Tomu nebudeš věřit.“

„Zkus to.“

„Logan s Ellie spolu šukají.“

Automaticky se na mě podívá a celá zrudne. „Jsem si jistá, že se to dá říct i slušněji, Henry.“

Henry přikývne. „Máš pravdu. Omlouvám se. Zkusím to znovu. Logan s Ellie po sobě skáčou jako dva malí nadržení králíci. Po celém paláci.“

Sarah zavrtí hlavou. „Ty se nikdy nezměníš.“

Princ se hrdě zazubí. „To je součást mého šarmu.“

„Co s tebou mám dělat?“

Henry ji znovu políbí. „Odvést mě do postele, nejspíš.“

Kývne na svého bratra. „Zvládneš to?“

„Ano. Dobrou noc, Henry, Sarah.“

A šťastní novomanželé odejdou. Zůstaneme s princem Nicholasem sami. Dívá se na mě přes stůl s nečitelným výrazem. Tenhle muž, kterého obdivuju a respektuju. Který mi byl vždycky víc mentorem a bratrem než moje vlastní rodina.

„Princi Nicholasi...“

„Nejsem blbec, Logane.“

Měl jsem mu to říct hned na začátku. Najít si chvíli, udělat si čas. Než jsem na ni vůbec sáhl.

„Ne, to nejste.“

„Měl jsem podezření... že mezi vámi a Ellie přeskočila jiskra. Možná jsem si to dokonce uvědomil dřív než vy.“

„Ano. Je mi jasné, že...“

„Představujete všechno, v co jsem doufal. Co jsem si pro ni přál.“

Zadrhne se mi mozek. A můj hlas je oslabený šokem.

„Vážně?“

„Jistě.“ Přikývne a věnuje mi vřelý úsměv. „Jste dobrý člověk – oddaný, loajální a dříč. Vím, že její štěstí budete stavět nade všechno a že ji udržíte v bezpečí. Olivia to vidí stejně.“

Zní to jako požehnání. Ten nejlepší druh.

Pak Nicholas zvažní.

„Ale... Logane...“

Zvednu ruku, protože vím, co se chystá říct.

„Nemusíte nic říkat. Já to chápu. Hned zítra ráno promluví s Winstonem.“

KAPITOLA 20

Ellie

„Ty nafoukanej, arogantní hajzle!“

Přesně tahle slova ječím, když napochoduju do privátní jídelny Nicholase a Olivie – jako Johanka z Arku na francouzské bojiště. Zamířila jsem sem, jakmile jsem si promluvila s Loganem, když přišel ze schůzky s Winstonem. Hned potom, co odevzdal odznak a ten sexy oblek, nebo co to vlastně bodyguardi odevzdávají, když odchází ze služby.

Nicholase mám ráda, je to skvělý chlap – a přesně proto mi jeho chování najednou připadá mnohem znepokojivější.

„Ellie!“ Moje sestra vstane.

„Vyhodil Logana,“ oznámím jí. Pak jejího manžela probodnu pohledem. „Jak jsi mu to mohl udělat? Tohle je práce jeho života a znamená pro něj všechno.“

„Všechno ne.“ Nicholasovy oči jsou chladně zelené a nepřekvapené. Odhodí ubrousek na stůl. „Pro pořádek. Nevyhodil jsem ho. Odešel sám.“

„Ale kdyby neodešel sám, tak bys ho vyhodil.“

„Ano, vyhodil.“

Moje sestra se pomalu otočí. „Nicholasi?“

„Rozhodně bych nedovolil, aby Logan hlídal tebe nebo Ellie stejně, jako bych chirurgovi nedovolil operovat jeho vlastní ženu. Už jsem v jeho situaci byl. Taky jsem si musel vybrat mezi láskou a povinností. Vím, jak to končí.“

„To nedává žádný smysl. Logan klidně může dál pracovat jako bodyguard a být se mnou.“

„Vážně?“ zeptá se můj švagr. „A jak by to přesně vypadalo? Třeba během toho plesu, který odstartuje přípravy na svatbu Henryho a Sarah – chtěla bys, aby šel Logan s tebou? A jako bodyguard, host nebo jako rande?“

Už jsem si to představovala. Držet Logana za rámě, tancovat s ním, smát se – zatímco bude oblečený

do dokonale padnoucího smokingu jako James Bond.

Maminky to schvalují. „No... ano. To bych chtěla.“

Nicholas přikývne. „A jak by si ten večírek užil, věnoval se ti... a mezitím by stál u dveří?“

Frustrovaně dupnu nohou, protože vím, kam Nicholas míří – a nechci to slyšet.

„V tu chvíli by nemusel být ve službě.“

„Fajn. A tak si představme, jak by to vypadalo, kdyby zrovna ve službě byl. Všichni jsme tam spolu, potřásáme si rukama a přebíráme květiny. Najednou se ozve výstřel. Co Logan udělá? Koho bude krýt jako prvního?“

„Nevím.“

„Ano, víš. Nemysli, jen odpověz – koho?“

Řeknu první odpověď, která mě napadne.

„Mě. Logan bude krýt mě.“

Nicholas se nakloní blíž a jeho výraz se zjemní.

„Samozřejmě. Tak, jak by měl – ani bych od něj nic jiného nečekal.“ Podívá se na mou sestru. „Ale faktem zůstává, že musím myslet na Olivii a na naše děti. A pro muže, kteří ji hlídají, musí být na prvním místě ona – je prioritou. Mám Logana moc rád, vždycky jsem měl. Důvěřuju mu a klidně bych mu svěřil svůj život. Jsem rád, že jste spolu, Ellie. Ale jeho city by ho kompromitovaly a nebyl by schopen plnit své povinnosti. Takhle jednoduché to je.“

Cítím na hrudníku drtící tíhu.

„Není to fér.“

„Život občas nebývá fér,“ podotkne Nicholas tiše. „Logan měl na výběr. A moc dobře věděl, co dělá. Věděl, že nemůže mít obojí. A vybral si tebe.“

Logan

„Stejně si myslím, že je to naprd.“

Ležím na matraci ve svém nedokončeném obývacím pokoji a poslouchám Ellie, jak láteří nad neférovostí života, a větší světle žluté závěsy na konzole, které jsem dneska ráno přidělal.

Má na sobě jednu z mých košil a jinak nic. Je jí dlouhá – ale když se natáhne, vykoukne na mě laškovně její zadek.

Když jsme u toho...

Má opravdu nádherný zadeček. Chci ho líbat, lízat a poslouchat její stenání, zatímco ji tam budu šukat. Můj penis sebou cukne, tvrdý a připravený.

Už by měla dodělat ty zatracené závěsy. Rychle.

„Takhle to prostě je, Ellie. Věděl jsem to, když jsem se přihlásil do služby, a věděl jsem to, když jsem se rozhodl jít za tebou poprvé do pokoje.“

Podívá se na mě přes rameno. Její blond vlasy se lesknou na slunci a košile jí odhaluje krémová stehna.

„Proto ses celou tu dobu v New Yorku držel zpátky? I po tom, co sis uvědomil... že se ti líbím? Protože by ses musel vzdát práce?“

„Držel jsem se zpátky, protože jsi byla mladá. A nebyl jsem si jistý, jestli bys chtěla být s někým, jako jsem já.“

Ellie zavrtí hlavou. „Trubko.“

Pak si prohlíží závěsy. Nakloní hlavu a couvne... mně přímo do náručí.

Chytnu ji za drobný pas a překulím pod sebe. Pak ji rovnou svléknu z košile a odhalím její krásná prsa, která nemůžu přestat laskat.

Prohrábne mi vlasy. „Ale co teď budeš dělat, Logane?“

„Ted? Ted' ti vyšukám mozek z hlavy.“

Ellie se ten nápad zamlouvá. Usměje se.

„A pak?“

Zamyšleně se podívám ke stropu. „Pak vytáhnu tuhle matraci nahoru a pomalu tě ošukám pod hvězdami.“

Zahihňá se.

„A zítra?“

Přirazím boky mezi její stehna a přejeďu jí po tom vlhkém teplém místečku.

„Zopakuj to.“ Vzrušením se mi zadrhne dech. „Ale vyzkoušíme jiný polohy. Dá se s tebou snadno manipulovat – takže můžu být kreativní.“

„Logane...“ zasténá Ellie a nadzvedne se, aby mi naznačila, že ho do ní mám vrazit. Že se jí mám zmocnit.

Sáhne mezi nás a chytne mě za boky. „Takhle to mám ráda. Když se na mě natlačíš celou vahou.“

Páteří mi probije záblesk vášně. Začnu ji vášnivě a horlivě líbat – jsem k nezastavení.

„Nemůžu se tě nabažit, Ellie... nikdy se tě nenabažím...“

Ellie

Probudím se za pocitu, že mě Logan líbá na krku.

Pokaždé se vzbudí přede mnou, ale občas se mi podaří otevřít oči dřív a můžu sledovat jeho pěknou a klidnou tvář. Přemýšlím, jestli se usmívá, když sní, nebo se mračí, jako když je ve službě. Jednou se to dozvím.

Jeho dech mě lechtá na kůži a jeho rty jsou příjemně teplé. Otevřu oči do obývacího pokoje osvětleného sluncem, ale díky novým závěsům není světlo tolik ostré. Nakonec jsme se nahoru ani nedostali – vyčerpala jsem ho – vyčerpali jsme se navzájem. Prostěradlo pod mým nahým tělem je hebké a příjemné a matrace je dokonale pohodlná.

Mám pocit, že mám hrudník něčím vyplněný, jako kdyby mi narostlo srdce.

Otočím se na záda a zahledím se Loganovi do těch hluboce hnědých očí, které zbožňuju od prvního okamžiku, co mě spatřily. Najednou mu zmizí úsměv z tváře a zamračí se na mě. Pak uchopí mou tvář do dlaní a otře slzu, jež mi unikla z koutku oka.

„Co se děje, lásko?“

Ani jsem si neuvědomila, že pláču. Nejspíš brečím, protože si vybral mě, přestože věděl, čeho se bude muset vzdát. Možná je to tím, že jsem v jeho domě, který voní po čerstvě nařezaném dřevu... jako domov. Nebo tím, že jsem se probudila v jeho objetí a za jeho polibků – za polibků muže, který se pro mě stal vším.

Pro kterého bych udělala všechno. Dřív jsem takovým slovům nerozuměla. Ne zcela. Teď už jim rozumím. Už vím,

co můj táta cítil k mamce a co Liv cítí ke svému manželovi.

Chci ho opatrovat. Zbožňovat ho. Svým srdcem, tělem i duší – už dávno mu patřím.

Zbývá jen věnovat slova.

„Miluju tě, Logane.“ Nabobtná mi srdce. „Miluju tě. Miluju tě. Miluju tě...“

Nadzvedne koutek úst a nakloní se ke mně.

„Ellie, já...“

Před dveřmi se ozve rána. Taky troubení a někdo se hádá a křičí.

Logan se našťavaně ohlédne. „Co to má k sakru...“

Vstane, natáhne si džíny a polonahý se vypraví ven.

„Zůstaň tady.“

Neposlechnu. Zapnu si na sobě jeho košili, natáhnou legíny a jdu za ním do předsíně. Přes okno bez závěsů si všimnu lidí – je jich hodně. Jsou tam auta i dodávky.

Co to má znamenat?

Když Logan otevře dveře, ozve se cvakot stovek fotoaparátů – jako když pálíte z kulometu. Jsou to reportéři, fotografové... a stojí na Loganově pozemku.

Najednou se dav rozestoupí a objeví se James, který přijde k nám a hned za sebou zabouchne dveře. James je Loganův dobrý kamarád a bývalý člen Nicholasovy osobní ochranky. Nyní hlídá v paláci královskou rodinu.

„Ránko, Lo.“ Přikývne. „Slečno Ellie.“

„Co se to děje, Jamesi?“ zeptá se Logan.

James nakloní omluvně hlavu. „Vy dva se dějete.“ Těká mezi námi očima a blond vlasy mu padnou do čela.

„Zatímco se čeká na narození dvojčat a na svatbu, tisk se snaží zaplnit stránky nějakým skandálem. A tím jste vy dva.“

Logan mě obejmě.

„A taky,“ pokračuje James, „jsem přistavil auto. Královna vás chce vidět. Hned.“

To nezní dobře.

Čekáme s Loganem v královnině přijímacím salonku – je to nádherný pokoj z tmavého dřeva doladěný hořčicově žlutou

barvou – a máme na sobě zmačkané oblečení ze včera. Královna Lenora napochoduje dovnitř jako rozčilený generál – pokud by se uniforma skládala z růžového kostýmku a kloboučku.

Logan se ukloní a já udělám pukrle.

Královna flákne několika novinami o stůl – bulvárními plátky. Z titulních stránek křičí nadpisy – Slibná příbuzná královské rodiny se zapletla s drsným bodyguardem pochybného původu. *Výborně.*

„Velmi jsem se v tobě zklamala, Eleanor.“ Zavrtí hlavou. „Nebohý George. Ten mladý starosta v tobě viděl naději. Nedokážu si představit, co na to řekne.“

Zvednu ruku. „Vlastně mi dneska ráno psal. A poděkoval mi. Už dávno je zakoukaný do jedné služebné a konečně se odvážil pozvat ji na rande.“

Královna nadzvedne nos. „Mohla jsi mířit mnohem výš. K muži velkého významu a důležitosti.“

Otočí se na Logana a ohrne nad ním nos. „A vy – vy jste měl povinnost ji chránit...“

Vykročím dopředu a přeruším ji – vím, že je to neslušné a nevhodné, ale je mi to úplně fuk.

„*Chránil* mě. Od prvního dne, co jsem ho potkala – a všemi způsoby. Ani se neopovažujte zpochybňovat jeho oddanost královské rodině.“

„Ellie!“ Logan na mě tiše sykne. I teď mě chrání.

Královna Lenora zavrtí hlavou. „Mohla jsi být madam Eleanor, lady Eleanor nebo vévodkyně Eleanor... a tuhle příležitost ses rozhodla zahodit.“

Narovnám se. „Nejmenuju se Eleanor. Jmenuju se Ellie. A Logan St. James je muž velkého významu a důležitosti. Pokud to nevidíte, vaše škoda. Nepotřebuju titul.“ Podívám se na Logana. „Potřebuju jen jeho.“

Královna se ušklíbne, královsky, samozřejmě. „Ach, dobrý bože.“

Pak se otočí na malbu za zády – na portrét svého manžela Edwarda – a zavrtí na něj hlavou, jako kdyby jí nikdo jiný nerozuměl.

Pak se nadechne a otočí se na Logana.

„Nechte nás o samotě.“

Logan chvíli váhá – dívá se na mě – přikývnu. Pak se ukloní a opustí salonek.

Královna Lenora ke mně přistoupí blíž. „Také jsem byla ve tvém věku. A přestože si to mí vnuci nedokážou představit, je to pravda. Jsi mladá, plná naděje, krásy a naivní víry. Věříš, že láska všechno spraví. Že vše vyléčí.“ Zavrtí hlavou a podívá se mi do očí. „Ovšem to nedokáže. Měla jsem s tebou jiné plány, ale vybrala sis. Přiju ti hodně štěstí, upřímně – doufám, že ty i tvůj bodyguard naleznete společné štěstí.“

Pak se odejde posadit za stůl.

„Ovšem, Ellie, pokud si myslíš, že bude všechno snadné a jednoduše oba odjedete do západu slunce, aniž by vás zasáhla realita vaší situace – měla by ses připravit na to, že se mylíš.“

KAPITOLA 21

Logan

Sedím ve starožitném křesle před královninou pracovním a čekám na Ellie. Naproti mně sedí za stolem Christopher, královnin osobní tajemník. Je to velký muž – pořádný. Přivede mě to k jedné myšlence.

„Hele, Christophe, provozoval jste někdy nějaký bojový sport? Box? Nebo něco takového?“

Narovná si brýle na nose. „Šerm.“

Šerm. S tím by se dalo pracovat.

Telefon na jeho stole zazvoní.

„Ano? Jistě.“ Podívá se na mě. „Winston by si s vámi rád promluvil.“

Ukážu palcem na dveře. „Vyřidte pak Ellie, že za ní přijdu.“ Když procházím kolem jeho stolu, dodám: „Mohli bychom si někdy popovídat – o tréninku. Jste královnin tajemník; jste s ní pořád, poslední linie obrany. Bylo by dobré, kdybyste se uměl bránit. Mohl bych vás něco naučit.“

Chvilí o tom přemýšlí a pak přikývne.

U Winstona v pracovních jsou shromážděni ostatní členové ochranky a sestavují bezpečnostní plán svatby. Vzhledem k tomu, že už se mě tajné informace netýkají, přestanou hovořit, jakmile projdu dveřmi.

„Chtěl jste se mnou mluvit?“

Winstonovy mrtvé oči a prázdný výraz se otočí mým směrem. „Chtěl jsem vás informovat, že jsem vám přidělil muže k domu a taky auto s řidičem pro vás a slečnu Hammondovou.“

Mám pocit, že špatně slyším.

„Proč?“

„Zprvu, bodyguardi udrží tisk opodál. A z dlouhodobého hlediska vás oba ochrání. Auto s řidičem taky.“

„Nechci kolem domu ochranku.“

„Mě nezajímá, co chcete, St. Jamesi. Je to součást protokolu – to moc dobře víte.“

Skoro se rozesměju. Protože ten protokol je pro aristokraty – ne pro mě.

„Tisk zvládnou. A Ellie taky zvládnou ochránit.“

To je na Winstonovi nejděsivější – nemá v hlase žádný cit. Žádné emoce. Nenaštve se, nehádá se. Připomíná mi Terminátora – je jedno, co řeknete nebo uděláte; pokračuje dál po svém.

„Ne, nedokážete. A o to jde.“

Jeden z novějších členů – nabouchaný, chvástavý blbec – se ozve z pohovky. „Hlídaní nech na nás, St. Jamesi. Soustřeď se jen na to, abys tu svou vstupenku do lepšího světa udržel šťastnou.“

Přimhouřím na něj oči a udělám dva kroky dopředu – všimnu si, že se mi Winston radši drží u boku.

„Prosím?“

Ten vůl pokrčí rameny. „Chceš mi říct, že se snad na sebe nechystáš hodit smoking a popíjet šampaňské s princem Henrym a lady Sarah, až bude ples? Totiž, dobře pro tebe, kamaráde – každý by se takové šance chopil. A tys vyhrál jackpot. Užij si to, dokud to trvá.“

Nejradši bych mu dal do huby – sundal ho. Ale všimnu si, že jeho výraz je stupidně upřímný. Přející. Nesnaží se být nepříjemný... a to mi vlastně připadá horší.

Dveře k Ellie jsou otevřené. Zavřu za sebou a zamknu. Stojí před otevřeným balkonem a sleduje déšť. Nebe je zlostně šedé, chladný vzduch fouká do závěsů a nadzvedává Ellie medově blond vlasy.

Zdá se podivně klidná. Zahloubaná. Nad čím asi přemýšlí?

Přijdu k ní, obejmu ji zezadu kolem pasu a přitisknu si ji na hrudník. Políbím ji na spánek a cítím z její kůže déšť – čerstvý a čistý.

„Copak to děláš?“ zeptám se.

„Sleduju bouřku. Není to krása, Logane?“

Natočím hlavu a podívám se jí do tváře. „Dechberoucí.“
Usměje se.

„Jsi v pořádku? Po tom rozhovoru s královnou?“

Ellie se podívá k nebi. „Jsem v pohodě. Je vidět, že jí Nicholas nepřezdívá ‚Válečná sekera‘ jen tak pro nic za nic.“

„To ne.“ Uchechtnu se. „Je to zasloužená přezdívka.“

Políbím ji na krk a ucho. Jsou věci, o kterých bychom si měli promluvit, ale teď to nejde. Chci ji držet, cítit, pod sebou a všude.

„Jsem do tebe blázen, Ellie. Jsem z tebe pryč. Hrozně tě chci.“

Otočí se na mě a obejmě mě kolem krku. A pohled jejích modrých očí je stejně žhavý jako touha, která probíjí mým tělem.

„Máš mě, Logane. Jsem přímo tady,“ řekne něžně. „Jsem tvoje.“

Hluboce ji políbím. A nepřestanu, ani když ji odnesu na postel a svléknu ji ze svetru a legín.

Ellie sleduje, jak si přetahuju košili přes hlavu. Pozoruje moje ruce a hladí mě. Rozepnu si kalhoty a pak si k ní lehnu nahý na postel.

A za řádění větru a deště venku si s Ellie utvoříme vlastní ráj, vlastní úkryt. Sténá moje jméno a drží se mě zuby nehty. Pomalu se s ní miluju, šeptám jí něžná slova a posvátné sliby.

Je to opravdové a syrové – není to pouze spojení těl, ale i spojení duší.

Když mi dnes ráno řekla, že mě miluje, bylo to poprvé, co mi to někdo řekl. Poprvé. A tolik si toho vážím, vážím si jí, až mě to přemáhá.

Proplétáme se rozkoší až ke společnému orgasmu. Nádherný pocit, jako láska. To, co mám s Ellie, jsem chtěl celý život – něco trvalého a vznešeného. Čistého, správného a opravdového.

Ellie

Následující dny jsou šílené, náročné. Měla jsem dojem, že jsem si na tisk už zvykla, i na ty jejich pitomé historky, které si cucají z prstu. Ovšem tohle je jiná úroveň. Kempují před Loganovým domem – na chodníku – a čekají, až se objevíme. Jeho soukromé útočiště se proměnilo v cirkus, přehlídku zrůd.

Následují nás všude. Logan se dokonce málem popere na bleším trhu, když paparazzi utrousí nevhodnou poznámku o mých prsou. Jen naše ochranka zabrání tomu, aby tomu kreténovi rozbil ciferník.

Logan se pustí do dokončení domu a dopadne to nádherně. Jednou zavtipkuju, že by se měl rekonstrukcím věnovat profesionálně. Jenže mi neodpoví. Myslím, že se pořád trochu vyrovnává s odchodem z práce, a je to těžší, než si myslel. Kdykoliv jsme venku, je napjatý a mlčí – ne že by dřív mlel jako kolovrátek. Ovšem v noci, v paláci, kde spíme a milujeme se – tam je jeho skutečné já. Dívá se na mě pohledem, který znám, a usmívá se, šeptá a líbá mě jako muž, kterého miluju.

Během těchto okamžiků, když jsme sami a okolní svět neexistuje, jsme dokonalí. A šťastní. Hlavou mi běží záblesky naší společné budoucnosti, pokud ten povyk zvládneme.

O týden později se koná slavnostní ples na počest Henryho a Sarah. O jejich tajném svatebním obřadu v zahradě se kupodivu nikdo nedozví. Jsem ráda. Patří jen jim. Nemusí to sdílet se světem.

Ples bude první příležitostí, kde se s Loganem ukážeme oficiálně spolu. Nemůžu se dočkat. Nemůžu se dočkat, až uvidí moje šaty – dlouhou, splývavou róbu v barvě mořského skla, která zvýrazňuje dekolt i zadek. Kdepak @Elliinyhezkykozicky – až Twitter spatří tyhle šaty, stane se trendem @Elliinasexyzadnice. Ne že by mi na tom záleželo. Jediné místo, kde chci být „trendem“, jsou Loganovy nemravné fantazie.

Den strávím s Livvy a Sarah a necháváme se zkrášlit. Výhoda života v paláci. Můžeme povolat tým vizážistů

přímo sem. Umyjí nám a vyfoukají vlasy, nalakují nehty, provedou depilaci voskem a vytrhají obočí. Pak se přesně v sedm sejdem na hlavním schodišti, abychom se nechali všichni vyfotografovat.

Sarah má na sobě červenou róbu bez ramínek a lesklé vlny má sepnuté nahoru. Henrymu to neskutečně sluší ve fraku s šosy a nemůže z ní spustit oči.

Olivia a její velké kulaté břicho vypadají nádherně v šifonové róbě na jedno rameno ve smaragdové barvě a jednoduchých tělových balerínách. Nicholas na nich trval, protože nechtěl, aby Olivii bolely nohy.

Palác si najal světoznámou fotografku Jillian Sabalovou, aby královské rodině pořídila momentky i oficiální fotografie. Logan má zpoždění, tak se mu zkouším dovolat, ale jsem přesměrovaná do hlasové schránky. Pošlu mu zprávu, avšak neodpoví. Když se začneme na schodišti fotit bez něj, zachvátí mě úzkost. Moje zklamání je drtivé. Přestože Logan nemůže být na oficiálních portrétech, myslela jsem, že se vyfotíme spolu – byla by to nádhera.

Kde je?

Následuje přivítání hostů a ples začne bez něj.

A já dostanu ten hrozný, svíravý pocit. Protože Logan se poslední dobou zdál trochu na hraně a nešťastný. Začnu se obávat, jestli se mu něco nepříhodilo – nehoda nebo zranění – ale hluboko uvnitř vím, že to není pravda.

Pošlu mu další zprávu. Ještě pětkrát mu zavolám. Je mi jedno, že budu vypadat zoufale, protože jde o Logana – nehrajeme nějaké hry. Aspoň si to myslím.

Sleduju vchod a doufám, že se objeví, protože jsem člověk plný naděje.

Teprve po hodině tanců, když číšníci začnou roznášet elegantně naservírovanou večeři, se moje naděje rozplyne a ovládne mě zklamání – a začne se ve mně vařit vztek.

Protože Logan nepřijde.

Když zastavíme u domu, zdá se opuštěný. Je tu ticho a tma, přestože elektrina už funguje. Na příjezdové cestě stojí černé SUV, které patří ochrance. Uvnitř sedí dva muži,

které neznám. James za mnou zavře dveře od auta a přikývne na ně. Před vchodem ho zastavím, protože chci jít dovnitř sama a nechci, aby u toho někdo byl.

Najdu ho v kuchyni. Sedí tam potmě u stolu, který jsme před dvěma dny koupili na bleším trhu. Logan má rozepnutou košili a kravata mu volně visí kolem krku.

A ani nevím, co přesně cítím, protože toho cítím moc najednou. Můj hrdina vypadá poprvé ztraceně, poprvé jako anděl se zlámaným křídlem. A chci ho zachránit. Jako on zachránil mě. Chci ho milovat, dokud se mi nevrátí zpátky.

Ale jsou tu i jiné pocity – bolest, ponížení a zlost.

„Co se děje, Logane?“

Ani se na mě nepodívá a nespustí pohled z nedopité lahve alkoholu před sebou.

„Jsem pitomec. *Vypadám* jako pitomec.“

Přijdu blíž. Dost na to, abych ze vzduchu cítila aroma whisky. „To není pravda. Nikdy to nebyla pravda.“

Zvedne prst a opraví mě. „Cítil bych se tak, kdybych se dneska ukázal na tom plese.“

„Proč?“

Ukáže rukou ke dveřím. „Je to ve všech novinách. Jsem jen bodyguard z východní Amboye, který píchá princeznu sestru, aby se vloudil do královské rodiny. A mám tady kolem ochranku, protože se neumím ochránit. A ani tebe.“

„Je mi úplně fuk, co říkají. A tobě by to taky mělo být jedno. Lžou. Lžou pořád. I o Nicholasovi, Olivii nebo Henrym. O mně taky lhali – to přece víš.“

Zavrtí hlavou. „Jenže je to jiný, když jsi ta osoba, o které zrovna lžou. Vždycky jsem chtěl být součástí něčeho většího, něčeho, co má smysl – a teď jsem nula.“

Snažím se nereagovat. Mrzí mě, že nevidí, že je součástí nás.

„Říkals, že ti to nevadí,“ připomenu mu.

„Vím, co jsem říkal!“

„Říkals, že jsi věděl, do čeho jdeš, když jsi za mnou tenkrát přišel do pokoje.“

Nesnáším, jak zním – nedospěle a otravně.

„Nejde jen o tohle. Jde i o tebe. Královna měla pravdu, Ellie.“

„Pravdu v čem?“

„V tom, čeho všeho se vzdáváš.“

„Čeho všeho se vzdávám?“

„Zámek a kočárů. Pohádky, kterou má tvoje sestra. To já ti nikdy nedám. A je důležitý to pochopit teď, a ne za pět let, až mnou začneš pohrdat.“

Cívím do zdi, protože kdybych se podívala na něj, rozbřečela bych se. A já chci být silná. Naštvaná. Zkusím to, přestože jsem v tom nikdy nebyla dobrá.

„Trhni si, Logane. Vážně si myslíš, že tohle jsem já? Že tohle je pro mě důležitý?“

„Jen se na to snažím podívat ze všech úhlů. Připravit se. Pro tebe je to snazší. Být spřízněná s královskou rodinou je dobrá věc. Nikdo se na tebe kvůli tomu nebude dívat špatně.“

„Může to být dobré pro oba.“

Ztuhne a zlost pronikne i do jeho oduševnělých očí.

„Jsem zvyklý starat se sám o sebe. O sebe a o druhé. Vždycky to tak bylo. Když si pomyslím, že se na mě budou lidi koukat jako na nějakýho sraba, co jde po penězích, jako na někoho, kdo tě využívá, je mi z toho nanic. Je mi z toho tak zle – že bych nejradši někoho zabil.“

Přesvědčivost v jeho hlase mě zarazí. Vždycky se mnou mluví opatrně a mile. Když slyším, s jakým odporem hovoří teď... s jakým znechucením... bolí mě to.

„Chtěl jsi vůbec dneska přijít? Nebo zavolat? Nebo jsi plánoval, že už se neozveš?“

Po mé otázce následuje nesnesitelné ticho. To ticho je i odpověď.

„To je sviňárna, Logane.“

Zírá na lahev na stole. „Mrzí mě to. Chtěl jsem jít a pak jsem se oblékl a koukl se na sebe do zrcadla... a najednou jsem nemohl.“ Vydechne. „Potřebuju čas, abych přišel na to, co se životem. Kam budu odted' směřovat.“

„Přijdeme na to spolu,“ navrhnou.

Jenže nic neřekne. Mám pocit, jako kdyby mi do hrudníku někdo vybagroval jámu.

Protože potřebuje „čas“. Každý ví, co to znamená.

„Ty... se se mnou rozcházíš?“

Následuje nepatrná pauza – a během ní se můj smutek natolik znásobí, že ani nemůžu dýchat. Mám pocit, že se topím.

Pak mi Logan hodí záchranné lano.

„Ne, Ellie.“ Vstane, trochu zavravorá a přijde ke mně blíž.
„Ne, to ne. Jen...“

Vzpomenu si na ten bodavý pocit, který jsem mívala kvůli tátovi. Pociť, že nejsem chtěná. Ten pocit se mi zažere do kostí a sevře mi útroby. Vím, jaké je milovat někoho, kdo si přeje, aby se na vás nemusel dívat nebo s vámi mluvit.

A přesně tohle teď zažívám.

„Fajn, Batmane – sed' si tady ve své jeskyni. Já půjdu.“

„Takhle to ne...“

Ale to už jsem na cestě ke dveřím.

Když je otvírám, Logan se objeví za mnou – a zastaví mě.

„Takhle to není.“ Cítím jeho ruku na svém rameni a jeho teplý hrudník na svých zádech. Zašeptá mi do ucha – ochraptěle a lítostivě. „Někoho jako ty by si přál každý muž, Ellie – jsi všechno, co si přeju já. Tohle je jen můj problém. Jen... si to potřebuju přebrat v hlavě.“

Stroze přikývnu. „Jo, jak jsi říkal. Dej mi vědět, až si to přebereš.“

Znovu chci otevřít dveře, ale ani se nehnou, protože je Logan drží přibouchnuté. Je moc silný. Vytáčí mě to.

„Ellie, já...“

„Pusť mě ven! Když chci odejít, měl bys mi to umožnit.“
Zvednu hlas. „Nebudeš mě tady držet jen proto, že můžeš!“

Když znovu vezmu za dveře, jeho ruka zmizí. Rozeběhnu se přes verandu po schodech dolů.

„Počkej.“ Logan mě dohoní a chytne mě za paži. Ne silně, ale rozhodně.

Najednou se ozve strohý hlas Jamese, který postává u auta.

„Nech ji jít.“

Logan zvedne hlavu a jeho pohled zledovatí.

„Cos to říkal?“

James přijde k nám. „Řekl jsem, nech ji jít, Logane. Hned.“

Logan neposlechne. Najednou se cítím jako gazela mezi dvěma rozdivočelými lvy, kteří si chtějí navzájem rozdrásat hrdla.

„To myslíš vážně, kamaráde? Vážně si myslíš, že bych jí ublížil?“

Jamesův tón je klidný, ale neústupný – žádný prostor na dohadování. „Myslím, žes popíjel a jsi naštvaný. A držíš ji za paži. Kdybys byl někdo jiný, už bys ležel na zemi a já bych ti šlapal na krk. Znam tě, Lo. Víím, že bys jí neublížil. Ale říkám ti to jasně. Potřebuješ se uklidnit. Takže ji koukej *pustit*.“

Logan na svého kamaráda chvíli civí – na svého bratra ve zbroji. Pak zavrtí hlavou a bez dalších slov nebo pohledu mě pustí. Otočí se, vrátí se do domu – a zabouchne za sebou dveře.

KAPITOLA 22

Logan

Pulzuje mi v hlavě. Duní mi v ní, jako když posloucháte rány kladivem. Na tváři cítím hřejivé sluneční paprsky, a když konečně pootevřu oči, mám pocit, že mě do nich trefil laser a usmažil mi mozek.

Ležím na podlaze. A světlo si mě našlo z okna nad dřezem. Měl jsem pověsit ten kuchyňský závěs od Ellie.

Když včera odešla, opil jsem se... opil jsem se do němoty... v kuchyni. Evidentně jsem tu i spal. Promnu si bolavý obličej a vzpomenu si na to, jak jsem se pohádal s Ellie a málem popral s Jamesem a jak odešla kvůli tomu, co jsem udělal – nebo neudělal.

Kristepane, jak se ze mě mohl stát takový kretén? Hotová magie.

Ten tlukot v hlavě se ozve znovu... spíš bušení... a pak si uvědomím, že to není moje hlava – někdo klepe na dveře.

Kdo by sem chodil? Teď – podívám se na mobil – v šest ráno? S jazykem jako smirkový papír se vytáhnu na nohy a vypravím se na pomalou a bolestnou cestu ke dveřím.

Proč jsem si koupil tak velký dům? Přesně tak – protože jsem idiot. Rozhodně.

Otevřu a mám pocit, že sním. Nebo jsem pořád ještě opilý?

Protože na verandě stojí princ.

„Dobré ráno, Logane,“ pozdraví mě Nicholas.

Zvažuju, že se ukloním, protože bych měl – ale ne, to se nestane. Přepadl bych dopředu nebo bych prince pozvracel.

„Dobré ráno, Vaše Výsosti.“ Podívám se za něj a všimnu si, že James postává u auta. Žoviálně na mě zamává. Zvednu bradu na pozdrav a jsem vděčný, že mezi námi po včerejšku není zlá krev.

„Proč jste přišel?“ zeptám se.

„Přinesl jsem čaj.“ Podá mi jeden ze dvou papírových kelímků. „Jamese napadlo, že byste si možná rád dal.“

James měl pravdu.

„Děkuju.“ Přejedu prstem po víčku. „Jestli jste přišel mluvit o Ellie...“

„Vlastně ne. Ale... být vámi, vyhýbal bych se Olivii. Přivezla si sem z New Yorku svou pátku, a to její obří břicho její rozmach zatím nijak neovlivnilo.“

„Díky za varování.“

Princ se rozhlédne po verandě a pak dál do domu. „Chtěl jsem vidět, jak to vypadá s rekonstrukcí.“

„S rekonstrukcí?“

Přikývne. „Ano. Ellie se zmínila, že děláte celý interiér sám.“

„Jo.“

„Myslel jsem, že bych vám mohl být k ruce.“

Tohle je na mě moc brzy. Můj mozek vůbec nic nechápe.

„K ruce?“

Nicholas se zdá uražený. „Už jsem pár domů postavil, Logane. Na třech kontinentech. Nejsem úplně neschopný.“

Zavrtím hlavou. „Ne, já vím... Jen...“

„A zrovna zdi jsou práce pro dva. Ledaže by přijel někdo z kluků...“

„Ne.“ Zavrtím hlavou a snažím se rozehnat mlhu v mozku. „Ne... Tommyho mamka ho pořád nepouští z pokoje. Ostatní pracují. Takže to dělám sám.“

A pak Nicholas řekne něco, o čem se nemůžu dohadovat. „Ale dneska ne.“

Pustíme se do práce, jakmile provedu prince po domě. Stěrkovat a tmelit není zrovna nejlehčí cvičení – a vzhledem k tomu, že je teplé počasí, jsem už v poledne celý propocený a do večera ze sebe vypotím všechen alkoholový jed. Po práci si objednáme sendviče z nedalekého obchodu, a když si dopřeju horkou sprchu, už se tolik necítím jako hromada sraček.

Znám jednu hlášku z filmu – teď si přesně nevzpomenu, jak zní – ale mluví se v ní o tom, že je fajn zakončit náročný

den pivem. Ten, kdo to napsal, moc dobře věděl, o co jde. Protože později sedíme s Nicholasem vzadu na zahradě s lahvemi vyhlazeného piva a sledujeme západ slunce.

Nebe je temně růžové a ostře oranžové – jako kdyby Bůh škrtl zápalkou. A vzpomenu si na Ellie... kéž by to byla ona, s kým bych tady teď seděl, objímal ji; každý večer.

„Řeknu vám něco, co jsem ještě nikomu neřekl,“ pronese Nicholas a dívá se k nebi. „Po abdikaci, když jsem přišel poprvé domů po návštěvě jedné události, to bylo... nepříjemné.“

Opře se lokty o kolena, prohlíží si lahev a štourá do etikety. „Lidé se na mě dívali najednou jinak. Cítil jsem to. Myslím, že jsem předtím úplně nechápal, jaký jsem měl respekt a moc – až do té chvíle. Dokud jsem se najednou necítil jako něco míň. Najednou jsem se cítil... vykastrovaný.“

Přikývnu, protože to je přesné – *míň*.

Ani navzdory rodině, ze které pocházím, jsem nikdy nezažil, že by se na mě někdo díval svrchu, ne od patnácti. Dřel jsem, jsem ve své práci dobrý a na tom mi záleží. Vědomí, že si lidé myslí, že se snažím někam vloudit, vzít si něco – někoho – koho si nezasloužím... je nepříjemné. Leží mi to v žaludku jako zkažené jídlo – které bych měl vydávat.

„Jak dlouho to trvalo?“ zeptá se Nicholas.

„Jak dlouho trvalo co?“

„Pět minut. Trvalo mi pět minut, než jsem si Olivie všimnul. A okamžitě mi došlo – *musím ji získat*. A nechat si ji. Milovat ji a nechat se milovat jí... navždy. Nádherná, skvělá žena. Pak jsem se sám sebe zeptal: *Proč mi záleží na názorech lidí, kteří mi byli u zadku a vždycky budou?*“ Luskne prsty. „A v tu chvíli ta úzkost odešla. A zase jsem se cítil jako já.“

Cucnu si piva. „Takže je to takhle jednoduchý?“

Nicholas mi věnuje zamyšlený pohled. „Když se na ni díváte, nemáte pocit, že celý svět... tak trochu zmizel? A že je ona to jediné, co vidíte? Jediná věc, kterou *chcete* vidět?“

Stupidně se usměju. „Jo... nějak takhle to je.“

„Pak ano, je to přesně takhle jednoduché.“

Nicholas se napije piva. „Kromě toho, ať už je to teď jakkoliv... já jsem pořád princ a vy dokážete zabít holýma rukama. Takže...“ Přitukneme si. „Na zdraví.“

KAPITOLA 23

Ellie

Po odchodu z Loganova domu jsem se na ples už nevrátila. Nemohla jsem. Nedokázala jsem si představit, že nasadím úsměv a budu předstírat, že se nic nestalo. Že necítím, jako kdyby mi někdo vyhloubil do hrudníku jámu a následně ji zabetoval. Ale přestože jsem byla smutná, nebrečela jsem. Nemám totiž pocit, že to skončilo – že bych měla truchlit za konec. Spíš mi připadá, že jsme jen zaseknutí, ovinutí břechtanem, který nás drží na místě.

Olivia se za mnou přišla podívat. Odešla z plesu dřív, protože byla unavená, a přestože měla baleríny, natekly jí kotníky. Její palce vypadaly jako dvě naducané klobásy – takové, kterých by Bosco sežral tunu. Příští týden přijede náš táta na návštěvu a bude tu až do narození dvojčat. Bosca bere s sebou – toho malého démona. Těším se, až je oba uvidím a až si s tátou popovídám. Stýská se mi po něm. Vždycky mi připomene, že existuje řešení, přestože je život těžký.

S Liv jsme si povídaly o mužích. Jak zabezení dokážou být, jak paličatí. Řekla, že změna je těžká pro každého – a pro typy, jako je Logan s Nicholasem, je těžká obzvlášť. To, co Olivia řekla, dává smysl – rada moudré, provdané ženy.

Pak mi nabídla svou pátku.

Zbožňuju svou sestru.

Momentálně jsem zalezlá u sebe v pokoji, ležím na posteli, zírám nahoru a telefon mi hraje na přeskáčku různé písničky. „Collide“ od Howie Day třeba – tenhle song jsem vždycky milovala. Připomíná mi *nás*. Jak se naše životy během těch let propojovaly. Tolik vzpomínek a okamžiků. Kroužili jsme kolem sebe, sledovali se, snažili se bojovat

proti svým citům... ale nakonec nás něco zase svedlo dohromady. Střetnutí. Propojení.

Pro mě nikdo jiný než Logan St. James existovat nebude.

A navzdory tomu, jak to včera večer dopadlo, věřím, že Logan cítí to samé. Vzpomenu si na jeho pohazení po tváři, jak se na mě dívá – jako kdybych byla jediná na světě. Slyším jeho šepot, slova obdivu. Vím to, cítím tu pravdu hluboko uvnitř.

Text písně mi připomene, jak se cítí on. Že by chtěl být součástí něčeho velkého a má pocit, že je nula.

Logan se ztratil. Ztratil zem pod nohama.

Pro takové, jako je on, to musí být hrozné. A protože ho miluju, měla bych být trpělivá a podporující. Ale měla jsem právo se ozvat – to, co udělal, není správné – ovšem měla jsem ho vyslechnout. Měla jsem mu pomoci najít nové místo na Zemi.

Vzhledem k tomu, že se chci stát psycholožkou, měla by moje empatie být ku prospěchu.

Zvednu mobil a Loganovi napíšu.

Miluju tě.

Jenže než stihnu zprávu odeslat, někdo zaklepe na dveře. Na moment mě napadne, jestli to není Olivia, aby mě zkontrolovala. Když si představím, že by to mohl být Logan, usměju se – že by mě vyhledal ve chvíli, kdy se mu chystám napsat? Nebylo by to romantické?

Slezu z postele a nadšeně vyrazím ke dveřím.

Ale když otevřu, nadšení mě opustí.

Protože to není Logan.

Poví mi, že se jmenuje Cain Gallagher. A je evidentní, že je rozčilený.

Je to slyšet v jeho slovech a v silném sevření zbraně, kterou na mě míří. Je mu lehce po třicítce, je střední výšky, hubený, ale vypracovaný. Má malé oči, ale pohled ostrý jako dva jedovaté šípy. Ovládá se, je soustředěný a zlostný.

Řekne mi, že jeho matka dřív pracovala v paláci, že tu vyrůstal, a dokonce pracoval jako pomocný zahradník, když

byl mladší. Pak se odstěhoval, našel si práci, oženil se, jenže jeho život nebyl nikdy takový, jaký si přál.

Jaký si zasloužil.

Jeho matka před pár lety zemřela a on se přestěhoval zpátky do Wessca.

A pak to s ním šlo z kopce. Přišel o dům, o kariéru a rozpadlo se mu manželství – a nic z toho nebyla jeho vina. Prostě se mu to stalo.

A z nějakého podivného důvodu, v tom pokrouceném pohledu... to všechno zavinil Nicholas Pembroke.

Protože Nicholas měl všechno, ale nezasloužil si nic.

Takže se Cain Gallagher rozhodl vše napravit. Dát do pořádku.

A byl to Cain, kdo založil požár v Nadržené koze. Byl to Cain, kdo poslal ty dopisy a ten zvrácený balíček. A bude to Cain, kdo sebere Nicholasovi ženu i jeho děti. Dnes.

Netuším, proč mi tohle všechno říká, ale asi je to stejně jedno, když mě nejspíš zabije. Chce, aby se vědělo, že to byl on. Že všechny přechytračil.

Bylo by snadné říct, že Cain Gallagher je šílenec – ale nemyslím si to. Aspoň ne doslova. Ví, co dělá. Ví, že je to špatné. Ale už je mu to jedno.

Protože se zlobí.

Přistrčí zbraň blíž. Cítím pach kovu a skoro i dotek chladné oceli. Výkřik se mi zadrhne v krku – protože je to děsivé. Chci zvednout ruce a krýt se, chci mu zbraň vytrhnout, ale nejde to. Protože se bojím. Bojím se, že když se budu prát anebo se pohnu špatným směrem, ta zbraň vystřelí. A ukončí můj život.

Takže nekřičím, neperu se. Když mi řekne, abych se posadila do křesla, poslechnu.

Sotva dýchám.

Ozve se klepání na dveře a Cain pohne rukou. Zavřu oči a čekám na výstřel. Ale nic se nestane.

Místo toho zaslechnu Loganův krásný hlas.

„Ellie. To jsem já. Otevři. Musíme si promluvit.“

Cain se postaví za mě a zbraň namíří na dveře.

Ale ne. To ne. *Ne, ne, ne, ne...*

„Jdi pryč, Logane.“

„Ellie, prosím. Choval jsem se jako debil, já vím... Pust' mě dovnitř.“

Chci zařvat, že ho chápu, že už jsem mu odpustila a že ho miluju.

Ale tím bych ho nejspíš zabila.

Takže lžu.

„Ne, mělš pravdu. Princeznina sestra a bodyguard z východní Amboye nedávají smysl – to nemůže vydržet.“

„Ellie...“

„Změnila jsem názor, Logane. Chci pohádku. Chci to, co má Olivia... zámky a kočáry... a jak jsi řekl... ty mi to nikdy neposkytneš. S tebou bych musela slevit ze svých požadavků. Nikdy bys mě nemohl udělat šťastnou.“

Mám pocit, jako kdybych cítila Loganův šok. Jeho bolest. A mrzí mě to. Hrozně.

Klika se pohne. „Ellie...“

Zpanikařím a zařvu z plných plic.

„Nechod' sem! Nechci tě vidět! Jdi pryč, Logane. Skončili jsme – prostě *jdi!*“

Prosím jdi, žadoním tiše. Prosím jdi, křičí moje duše.

Jdi a žij krásný život, Logane. Miluj hluboce a opravdově. Přeju mu to. Tohle pro něj chci – aby žil život plný radosti, krásy a smíchu.

Slyším jeho kroky. Opouští mě. A jsem ráda. Svěsím ramena a moje plíce splasknou úlevou.

Dokud mi Cain nepoklepe zbraní přímo na spánek.

„Zavolej své sestře.“

A znovu mě sevře děs. Chystám se mu odpovědět a najednou se rozrazí dveře...

Logan

V hlavě mi běží jen jedna myšlenka. Jedna prosba, slib:

Toho muže zabiju.

Za to, že se jí dotkl. Že ji vystrašil.

Tuhle místnost neopustí živý.

„Dejte pryč tu zbraň,“ zavrčím a odhaduju vzdálenost – kolik vteřin mám na to, abych po něm skočil.

Ellieiny oči jsou vytřeštěné strachy a je bledá jako smrt.

„Co sis myslel?“ sykne po mně ten chlap. „Je jedno, jak rychlej budeš. Kulka bude rychlejší. Ta holka bude mít díru v hlavě, než na mě vůbec sáhneš.“

Každé slovo potvrdí tím, že dá Ellie zbraň blíž k hlavě. Až na kůži. „Zavři ty dveře.“

Skřípu zuby a zavřu ty zatracené dveře. Protože se k ní opravdu nedostanu včas.

Zatím ne.

Odtáhne Ellie za paži a zbraň jí přitiskne mezi lopatky. Pak couvá. Používá ji jako štít.

Ellie s brekem zavrtí hlavou. „Proč jsi neodešel, Logane? Byl bys v bezpečí.“

„Nikdy tě neopustím,“ přísahám. „Nikdy.“

„To je sladký.“ Muž si uplivne. Pová mi, abych se posadil do křesla u krbu a dal ruce za záda. Slyším šustot sáčku. Nakonec ten chlap přikáže Ellie: „Svaž ho. A pořádně, nebo vás oba sejmu.“

Cítím její ruce na svých zápěstích... Stahovací pásy. *Podělaný stahovací pásy*. Ty se nedají natáhnout a ani roztrhnout, ať už ve vás proudí jakékoliv množství adrenalinu.

Pak vytáhne Ellie nahoru a dostrká ji ke stolu, kde je telefon. Na oba vidím – což je pro mě lepší. Takhle bude snazší zareagovat, až se naskytne šance.

„Kolem pokoje tvý sestry je moc bodyguardů. Zavolej jí – řekni, ať sem přijde. Hned.“

„A co přesně uděláte?“ zeptám se, abych měl jeho pozornost. „Myslíte, že vás odsud nechají jen tak odejít s vévodkyní?“

„To by měli. Pokud ne, střelím ji dvakrát do břicha. Možná ji to nezabije, ale ty dva uvnitř ano.“

„K mojí sestře se ani nepřiblížíš, ty odpornej magore,“ sykne Ellie.

Chce ji praštit, ale Ellie zvedne paži a kryje se, jak jsem ji to naučil.

To je moje holka.

Jenže pak ji čapne za vlasy a natočí ji k sobě, aby na něj viděla. „Zavolej jí!“

„Ne!“ zařve Ellie, přestože jí z očí teče slza.

Odtrhnu mu hlavu od těla, přísahám bohu.

Ale pak se najednou uklidní. Zamyslí se. Pustí vlasy a zamíří zbraň na mou hlavu.

„Zavolej jí, nebo mu vystřelím mozek z hlavy. Nepotřebuju ho. Stačíš mi ty.“

Z Elliina hrdla vyjde přidušený nářek a rozpláče se.

„Ne...“

„Máš deset vteřin. Počítám.“

„Logane...“ zašeptá Ellie. Zmučeně. Protože své sestře přece zavolat nemůže.

To víme oba.

„Poslouchej mě, Ellie. To je v pořádku. To je v pořádku, lásko.“

Zavrtí hlavou a vzlyká. „Co mám dělat?“

Podívám se do jejích dokonalých modrých očí a představuji si, že ji objímám a utěšuju. „Ty víš, co chci, abys udělala.“

Prohlížím si její nádhernou tvář, abych si zapamatoval každý úhel.

„Miluju tě, Ellie,“ vypravím ze sebe. „Měl jsem ti to říct dřív. A častěji. Poslední týdny byly ty nejlepší v mém životě. O tom se mi ani nesnilo. Ale o tobě jsem snil pořád. Děkuju ti, holčičko moje, žes mě tak milovala.“

Její hezký obličej se zkroutí emocemi. „Miluju tě, Logane. Prosím, neopouštěj mě... prosím...“

„Šššš... to je v pořádku. Všechno bude v pořádku, slibuju, Ellie. Slibuju.“

A vážně tomu věřím. Protože musí existovat Bůh – protože ženy, jako je Ellie Hammondová, se běžně nerodí. Moje dívka byla stvořena. A jestli existuje Bůh, postará se o ni a ochrání ji.

Škoda že to nebudu já. Kéž bych tím mužem mohl být já. A i když se mi té cti nedostane, až tohle skončí a jakkoliv to skončí, ona z toho vyjde neporušená.

Věřím tomu, celým svým srdcem – jediným, které jí patřilo.

Pátrá mi ve tváři. „Logane.“

„Zavři oči. Zavři oči, Ellie. Víš, že tě miluju.“

Nezavře oči. Padne na zem a vzlyká.

A vrhne se na mě. Zakryje mě svým tělem a obejmě křeslo i se mnou.

„Ellie, přestaň!“ Ztuhne mi krev v žilách, protože mám strach, že ji střelí.

Ale nevystřelí. A ona nepřestane.

Ne, dokud mi do dlaně nevloží ten studený, ocelový nůž, který jsem jí před lety připevnil na nohu – za křeslem, kam ten sráč nevidí. Když se mi Ellie znovu podívá do tváře, její zornice jsou mnohem soustředěnější a zdá se klidnější.

Otočí se a civí na zbraň.

„Zavolám jí. Zavolám své sestře.“

„Vstávej!“ Ten „brzy mrtvý“ hajzl ze mě Ellie sundá a táhne ji ke stolu. Ellie se snaží získat čas, neohrabaně manipuluje s telefonem, a dokonce upustí sluchátko.

Čekám, až spustí zbraň níž. Tak, aby už nemířil na Ellie. A pak zasáhnu. Vyskočím z křesla a čapnu ho.

Místností se rozezní výstřel, ušní bubínky praskají, a pak další výstřel...

A najednou to skončí – silným chvatem mých rukou a zvukem zlomeného vazů. Muž se zhroutí Ellie k nohám.

Vezmu ji do náručí. Končetiny jí ochabnou vyčerpáním. Prohlédnu si ji, jestli není zraněná. „Nejsi postřelená? Nezranil tě?“

Zavrtí hlavou a pak vykřikne: „Logane, ty krvácíš!“

„To je jen škrábnutí.“ Odvedu ji ke dveřím a ramena se mi roztřesou slabostí.

Když vycházím na chodbu, Ellie stihne vzít z postele košili. Venku se opře o zeď a sjedu k zemi. Ellie křičí o pomoc a za chvíli kolem nastane povyk.

Roztrhne košili na dva kusy. Jeden mi přitiskne na rameno a druhý na paži. Zaskuhrám - šíleně to štípe.

„Krvácíš hodně.“

Hm. To asi jo. Moje oblečení nějak rychle zčervenalo.

Pokrčím rameny. „Dvě škrábnutí. Neboj.“

Ale ona se bojí. Její plná, drobná ústa jsou starostlivě semknutá a obočí svraštělé.

Nakloním na ni hlavu. „Dneska ti to moc sluší, Ellie.“

Její oči se rozzáří.

„Cože? Ty jsi zhulený, nebo co?“

Zazubím se. Trochu se tak cítím. „Polib mě, láska.“

Místo toho na mě zařve. „Vždyť jsi sakra postřelený, Logane!“

Ohnu na ni prst a mrknu. „Nejlepší chvíle na líbání.“

Obejmu ji svou nezraněnou rukou a dlouze ji políbím na ty její srdíčkové rty.

A pak... ztratím vědomí.

KAPITOLA 24

Ellie

O dva týdny později

Logan bude královnou pasován na rytíře. Za výjimečnou službu koruně. Dnes jsme obdrželi oficiální vyjádření. Z Logana bude sir.

O detailech jsem ještě nepřemýšlela, ale dokážu si představit, že získání toho titulu se odrazí i v našich postelových hrátkách.

Příběh se dostal do novin. Jak nás zachránil – ochránil princeznu Olivii a její děti, i její sestru. Ne že by to pro mě byla novinka – pro mě byl hrdinou od začátku – ale teď i pro Wessco.

Ovšem pokud jde o rekonvalescenci ruky a ramene... chová se jako děčko.

Typické. *Muži.*

Myslím, že se tak chová naschvál. *Obvaz mě svědčí, ta polívka je studená... můj penis je tvrdý – co kdybys sem přišla a pomohla mi s tím?*

Doktor mu nařídil klid a odpočinek. Ukáže se, že moje představa klidu se od té Loganovy dost liší. Stehy si zatím nepotřhal, ale ne že by se nesnažil.

Je příšerný pacient. Sexy a zadumaný.

Ale každý den mi říká, že mě miluje. Každý. Den. Hned ráno a večer, než usneme v objetí. Těší mě to. Moje srdce se vždycky úplně splaší.

Nakonec přijal, že bude muset mít kolem domu ochranku – protože jsem se k němu nastěhovala, jakmile ho propustili z nemocnice. Už ho tolik nežere, že se musí nechat hlídat.

Změnilo se to ve chvíli, kdy u mé hlavy viděl zbraň.

Už mu nevadí, že máme kolem sebe malou armádu, která stráží dům a život, jež společně budujeme. S hochy

ve službě se skamarádil – občas jim poví, co dělají špatně, a vynadá jim, když je přistihne, jak mi civí na zadek.

Zatím neučinil žádná zásadní kariéerní rozhodnutí, ale zvažuje, že si založí vlastní poradenskou agenturu pro bodyguardy. Je v tom dobrý – je to jeho poslání, jak říká. Momentálně je na tom finančně dobře, žije z úspor a soustředí se na dokončení domu.

Ať už se Logan rozhodne dělat cokoli, bude úspěšný – u něj to ani jinak nejde.

Královna měla pravdu. Láska není lék a magicky nevyřeší každý problém. Ovšem stojí za to vyřešit problémy pro lásku. Láska je naší inspirací, naší motivací... a odměnou.

O dva týdny později

„Kristepane, já tě tak miluju.“

Loganův hlas mi šeptá do ucha, jeho dech mě šimrá, mužný hrudník mi kryje záda a při poslechu jeho slov vlhnu tam, kde zrovna je. Opřu si hlavu o jeho zdravé rameno a obejmu ho kolem krku.

„Logane...“ vydechnu.

Přejíždí mi prsty po rtech. Jeden si strčím do úst a sajů. Sjede rukou dolů, hladí mě po prsou a štípe do bradavky. Ucítím mezi nohama vzrušení, které se znásobí. Otočím hlavu a vyhledám jeho ústa – chci je cítit.

A políbí mě, protože ví, že to potřebuju.

Pak sjede rukou dolů, a zatímco ve mně řádí svým penisem, dráždí mi klitoris.

„Ano... ano,“ sténám mu dychtivě do úst.

A pak šplhám a šplhám, dokud se nedostanu až na vrchol. Prohnu se v zádech, všechno se ve mně sevře a moje tělo ovládnou vlny žhavé slasti. Logan mě přitom pevně objímá pažemi.

Když jsem oslabená a popadám dech, opatrně ohne mé tělo nad koupelnové umyvadlo. Opře mi tvář o chladný mramor a prohrábne mi vlasy.

A pak mě ojede znovu.

Chytne mě pořádně za boky a oddá se tomu celou svou bytostí. Miluju, když se udělá – cítím to, ten horký přívál. Chraplavě zasténá za mou lopatkou a naposledy sebou odevzdaně škubne.

Pak už následují jen samé polibky, jemné, sladké a zbožňující. Takhle začneme nový den.

To není zas tak špatné.

Když ze mě vyklouzne, otočím se k němu a políbím ho na ústa vonící po mentolu. A pak si všimnu času na jeho hodinkách.

„Sakra! Přijdeme pozdě. To nejde.“

Odtáhnu se a pustím sprchu.

Logan se na mě laškovně zazubí. „Takže takhle to je, hm? Dostalas, cos ode mě chtěla, a čau.“

Zahihňám se a dám mu rychlou pusu. „Jo, dostala.“

Žertovně mě štípne do zadku. „Takže jsem pro tebe jen kus masa.“

„No – jsi sexy kus masa. A miluju tě.“

Jeho mahagonové oči zezlátnou vřelostí. Takhle se na mě dívá pokaždé, když řeknu, že ho miluju.

Po dalším letmém polibku skočím do sprchy – protože si vážně musíme pospíšet. Jestli se zpozdíme, Livvy mi to nikdy neodpustí.

Chtěla, abychom spali u nich, ale já jsem chtěla zůstat v Loganově – v *našem* – domě. Je to moje oblíbené místo, oblíbenější než palác.

Ze sprchy vylezu v rekordním čase, z vlasů mi kape voda a tričko se mi lepí na vlhké tělo, zatímco běžím k SUV na příjezdové cestě. Moje šaty a Loganův oblek na nás čekají v paláci a s nimi i tým vizážistů.

Harry, mladý a bezstarostný bodyguard s polodlouhými hnědými vlasy po ramena, se dohaduje s Bartholomewem, mnohem silnějším bodyguardem.

„Nemáš to v sobě, kámo.“

„Ha, ale mám – tomu věř.“

Nemám ponětí, o čem se ti dva dohadují, a ani nemám čas to řešit.

„Oba skončíte s mou botou v zadku, jestli mě někdo okamžitě neodveze do paláce!“ zařvu.

Jsou v šoku.

A konečně sebou pohnou.

„Ona je docela drsná, co?“ řekne Harry Loganovi v autě.

Logan se rozesměje a podívá se na mě. „Jednou z tebe bude dobrá máma.“

Zavrtím na něj hlavou. „Takhle jsi pochopil moji výhrůžku? Fakt?“

„Jasně – zníš přesně jako Tommyho matka, a ta je nejlepší.“

A pak si něco uvědomím – něco, o čem jsme ještě nemluvili.

„A ty stojíš o to ‚jednou‘?“ napodobím Loganův akcent. „Stát se tátou?“

„Chci.“ Jeho výraz zjemní. „Když budeš ty máma, tak budu táta rád.“

V břiše ucítím motýlky. „Chci. Ale napřed bych se měla stát paní.“

Logan mě políbí na dlaň. „To je v plánu.“

Dobře že to vím.

Ale dnes záleží jen na jedné svatbě: královské.

Lady Sarah, která sedí před toaletním stolem v privátních svatebních komnatách katedrály sv. Jiří, vypadá v těch bílých krajkových svatebních šatech s krátkým rukávem, dvouvrstvou tylovou sukní a krajkovým závojem v délce celé uličky, naprosto úchvatně. Ztělesnění dokonalé nevěsty. Tmavovlasá svatební Barbie.

Zírá na svůj obraz v zrcadle a opakuje si pro sebe: „Bude to v pohodě. Bude to v pohodě. Bude to v pohodě.“

„Je na drogách?“ zeptá se její sestra Penelope Titebottumová a ukáže na ni svým pugetem z lilií a šeríku, který jí ladí k šatům. „Vzala sis nějaké drogy, Sarah?“

„Kéž by.“ Sarah zavře oči a pořádně se nadechne. „Tohle je meditační technika, kterou mě naučil mámin lektor. ‚Opakuj to, dokud tomu neuvěříš.‘ Bude to v pohodě. Bude to v pohodě. Hodně v pohodě.“

Vážně zní jako na drogách.

Moje nebohá sestra se vybatolí z koupelny a v těhotenských šeríkových šatech s velkou bílou mašlí nad břichem nevypadá zrovna v pohodě.

Nejsem součástí svatební skupiny. Jsem tady, abych vypadala hezky. A pomohla Sarah, aby se nestresovala. A... chytla Livvina mimina, kdyby náhodou vypadla ven.

„Je ti dobře, Liv?“ zeptám se jí. „Jsi celá bledá.“

Promne mi paži. „Takovou barvu už nějakou dobu mám.“ Pak pomalu vydechne... jako Sarah.

„Bude to v pohodě... bude to v pohodě.“

„*Bude to v pohodě*,“ poví moje sestra přesvědčivě směrem k Sarah. Ona je součástí královské rodiny nejdéle, takže doufám, že si Sarah vezme její slova k srdci.

Sarah vstane a přikývne. „Přesně tak. Svatby se konají každý den.“ Pokrčí rameny. „Totiž, kolik lidí tam venku vlastně je?“

Olivia zavře oči a promne si bedra.

Penelope se snaží pomoci. „Moc ne. Jen pár... tisíc.“

Liv se pomalu sveze do křesla a zhluboka se nadechne.

„Tisíce – to je hračka.“ Sarah se ušklíbne – nepřesvědčivě. „A ti, co sedí u televize, těch bude taky jen pár...“

„... pár milionů.“ Penelope mávne rukou. „Desítky milionů. Ts.“

Sarah přikývne.

Pak se sveze na stoličku před toaletkou a zakryje si tvář rukama. „Ach, bože! Prosím... sešli mi zázrak.“

Najednou začne Liv lapat po dechu. „Ech, ech, ach. Ech, Ech.“

A jéje.

Sarah se na ni otočí. „Olivie... ty... ty budeš rodit?“

Moje sestra se chytne za břicho a přikývne. „Omlouvám se. Pardon, vím, že to je...“

„Úžasný!!“ vykřikne Sarah a rozhodí rukama do vzduchu. „Díky, Pane! Ano!“

„Nejsi našťvaná, že ti kradu slávu?“ zeptá se Olivia udýchaně.

„Vezmi si všechno, co chceš! Pokud někoho jen napadne, že rodiš, nikdo si mě nebude všímat. Dokonalost.“ Pak se budoucí královna vzpomíná. „Obřad ještě zvládneš, ne? Ale nechci, abys riskovala.“

Moje sestra se zašklebí. „Projít uličkou asi zvládnou. Ale chci se brzy dostat do porodnice, takže jestli bude arcibiskup moc žvanit, dám ti signál. A pokud budu sténat v agonii – asi si toho všimneš.“

Mé sestře se vrátil humor.

A pak mě něco napadne. „Hele, nejenom že ty děti budou sdílet narozeniny, ale ještě je budou mít na výročí svatby. Lenora bude *vytočená*.“

Než začne obřad, vyhledám Logana v hlavní části katedrály. Světlo proudí dovnitř a obkresluje svaté na barevných vitrážích. Když Logana spatřím, jako kdyby mi někdo vyrazil dech – protože jsem ho neviděla do té doby, co jsme se rozdělili po příjezdu do paláce. A už má na sobě smokink.

Páni, *sekne mu to*.

Střih saka podtrhuje jeho široká ramena. Tmavě šedá vázanka zvýrazňuje jeho mužný krk a dodává mu sofistikovaný, zároveň však šibalský vzhled – jako kdyby vystoupil ze stránek románu. Oblekové kalhoty mu dokonale obepínají vypracované nohy, pěkný zadek a působivé nádobíčko. Už jsem ho ve smokingu viděla, ale tentokrát je to jiné.

Protože tentokrát je můj.

A jak se na mě dívá – jak přejíždí pohledem od mých stříbrných páskových střevíčků po křivkách splývavé, bledě růžové róby ze saténu až k blond vlnám vyčesaným nahoru – zdá se, že jsem mu taky vyrazila dech.

Polkne. „Vypadáš jako anděl, Ellie.“ Ztiší hlas a skloní hlavu. „Jako lahodný dezert... Dám si tě, jakmile to půjde.“

V břiše se mi rozlije příjemné teplo. Nikdy se nenabažím Logana a ani jeho slov. A pak zamžikám a uvědomím si, proč jsem ho vlastně vyhledala. Dezert počká.

Všimnu si, že se hosté usazují na svá místa, a pošeptám Loganovi do ucha, že Olivia bude brzy rodit.

Chce okamžitě přistavit auto a odvézt ji do nemocnice. Ale vymluvím mu to – přestože prohlásí, že moje sestra je pořádně praštěná, když chce čekat. Pak se pomalu vypraví k oltáři, kde stojí Nicholas jako Henryho svědek. V uniformách vypadají oba vznešeně.

„Cože?“ vyhrkne Nicholas hlasitě. Jeho výraz ztuhne a celý zbledne.

Celá katedrála zamrzne – všichni zírají na prince – jako by se z nich staly figuríny ve výloze.

Vykasám si šaty, spěšně se vydám postranní uličkou a mímím několik mramorových sloupů, které se zvedají ke klenutému stropu. Vlezu mezi Nicholase, Henryho a Logana, kteří si šuškaají jako fotbalisté, když plánují útok.

„Je to v pohodě, kluci. Všechno je fajn.“

Sama zním jako na drogách.

Nicholas má divoký a vytřeštěný pohled. „Ne... nic není fajn.“

„Olivia ví, co dělá. A nikdy by děti neohrozila,“ trvám na svém. „Důvěřuj jí, Nicholasi.“ Věnuju mu povzbudivý úsměv. „Spokojená manželka, spokojený život.“

Moc ho to nepřesvědčí – je zamračený a čelist má ztuhlou jako kámen.

„Jak je Sarah?“ zeptá se Henry.

„Je v pohodě. Je klidnější, že se na ni nebude upírat tolik pozornosti.“

„Dobře.“ Henry si povzdechne a nervózně si otře dlaně o kalhoty. „To je dobře.“

„A počkej, až ji uvidíš, Henry. Vyrazí ti dech.“

Uchechtne se. „To mi dělá pořád.“

Henry chytne svého bratra za rameno. „Čím dřív začneme, tím dřív můžeme řešit tu porodnici, jo?“

Nicholas chvíli váhá, ale nakonec stroze přikývne.

Všichni se posadí na svá místa. My s Loganem zaujmeme místo ve třetí lavici.

Začne hrát hudba a tím začne i svatba.

První přichází královna doprovázená svým synovcem. Tváří se flegmaticky, protože vůbec netuší, co se děje za scénou. Celé shromáždění se ukloní nebo udělá pukrle.

Po družičkách přichází Olivie. Kolíbá se a usmívá. Ovšem ulička je tak dlouhá, že se musí dvakrát zastavit a nadechnout – zatímco se stále usmívá. Davem se roznese rozrušený šepot a vy skoro slyšíte, jak televizní stanice propadají hysterii a miminkovské horečce.

Když se Olivia přiblíží k oltáři, Nicholas ji vezme za ruku a pomůže jí do čalouněné židle, kterou nechal přinést. Něco si šeptají... je vidět, že se dohadují. Pak ho Olivia něžně políbí na klouby a svého pohledného prince tím trochu uklidní. Nicholas si promne bradu a s napjatým výrazem se posadí po Henryho pravici.

A pak přichází nevěsta.

Dav sleduje Sarah a pokyvuje nad její krásou – než se opět vrátí ke žvanění o bláznivé princezně, která skoro rodí. Sarah nespouští z Henryho oči – a už se vůbec nezdá vyděšená.

Vypadá jako zamilovaná nevěsta.

Když se blíží, Henry k ní vykročí a věnuje jí něžný pohled.

„Ahoj.“

Sarah se na něj zazubí. „Ahoj.“

„Tohle je naprosté šílenství,“ zašeptá.

„Ale sedí to k nám, ne?“

Henry jí nabídne rámě.

A pak se vezmou – ta svatba je mnohem krásnější než všechny disneyovské svatby dohromady.

Když je arcibiskup prohlásí mužem a ženou a mají se otočit, aby se vypravili uličkou, Henry pokyne na Olivii.

„Ženy, co rodí, a děti, co se derou na svět, mají přednost.“

Nicholas si zamumlá pod vousy. „Už bylo načase.“

Pak přijde k mé sestře, vezme ji do náručí a odnese.

Scéna, která se zapíše do historických knih.

Logan mě čapne za ruku a pospícháme za nimi. Nicholas posadí Livvy na zadní sedadlo Rolls Royceu. Pak Logan zavelí řidiči: „Přesuňte se. Řídím já.“

Cestou do porodnice nastanou ty nejhorší kontrakce. Olivia zavírá oči a snaží se je prodýchat. Když přestanou, skoro se sveze ze sedadla.

„Panebože... tohle je naprd,“ podotkne jako pravá dáma. Protože je to moje sestra, vévodkyně.

Královny v čekárnách nemocnic nečekají. Ani korunní princové nebo jejich princezny. Způsobilo by to povyk. Není to tradice.

Ovšem sestra čeká v čekárně se svým tátou a přítelem. Tátovi jsem zavolala po cestě. Nemocnice byla plná ochranky – speciální jednotky u každých dveří. Tahle porodnice přivedla na svět každého urozeného od Nicholasova otce, takže v tom umí chodit.

Dalších jedenáct hodin pijeme hnusnou kávu, jíme studené sendviče... a čekáme. V jednu chvíli usnu Loganovi na hrudníku a zdá se mi, že žádá mého otce o mou ruku.

Chystám se to Loganovi říct, jakmile se probudím. Ale nestihnu to. Objeví se Nicholas – projde dveřmi z porodnice a vůbec nevypadá jako princ. Vypadá mladistvě a vyčerpaně, s lehkým strništěm a radostí v očích.

Vypadá jako čerstvý otec – udivený a extatický – v pohledu mu prakticky tančí jednorožci v duze.

„Je to kluk!“ oznámí nám. „A holka!“

Logan mu potřese rukou a poplácá ho po zádech a pak ho s mým tátou obejmeme.

Výhoda, když čekáte v prvních řadách. Vidíte děti jako první, pochováte si je a znáte jejich jména dřív než ostatní.

Lillianu Amelii Calistu Ernstwhile Pembrookovou si první pochovám já. A je dokonalá. Logan stojí vedle mě a společně zíráme na její kulatou tvářičku, černé vlásy, mandlové oči po mé sestře, ale zatím se nedá říct, jakou budou mít barvu – šedou, zelenou nebo tmavě modrou.

Pak se s tátou vyměníme.

A já se navíc zamiluju do Langdona Henryho Erica Thomase Pembrooka. Je stejně dokonalý jako jeho o pět minut mladší sestra. Jeho vlásy jsou taky černé a zdá se, že je víc po Nicholasovi.

Olivia je ospalá, ale šťastná. Nemůže z dvojčat spustit oči a vůbec se jí nedivím.

Zatímco s tátou sedíme vedle její postele, Logan s Nicholasem se přesunou k oknu a baví se o tom, kde bude stát tisk, až budou za pár dní nemocnici opouštět. Hovoří spolu o fotografování a o zřízení bezletové zóny nad budovou. Přestože jsou dvojčata dokonalá, krásná a nevinná, nejsou to jen tak obyčejná dvojčata.

Nikdy nebudou.

A každý by chtěl kousek z nich.

„Nelíbí se mi to.“ Logan překříží paže a zavrtí hlavou. „Bude obtížné rozeznat, kdo tam stojí, kdo se může dostat blízko.“

Vždycky byl ochranitelský, ale po incidentu, kdy se Cain Gallagher dokázal dostat do paláce bez povšimnutí, je v tomhle ohledu doslova zuřivý. Přestože už to není jeho práce.

„Takhle je to vždycky,“ lamentuje Nicholas. „Odjezd z porodnice je sledovaná událost. Je to tradice. Musíme vymyslet alternativu. Vy na to máte talent.“

Můj švagr se posadí vedle Olivie a chytne ji za ruku.

„Co je třeba pozvat do paláce?“ navrhně Logan.

„Ochranka je prolustruje, provede branami a můžou si vás vyfotit, až budete s dětmi vystupovat z auta. To bude bezpečnější.“

Nicholas s Olivií se na sebe podívají a Nicholas jí políbí ruku.

„Zdá se, že máme novou tradici.“

Královna Lenora není objímací typ. A vzdušné polibky taky neposílá. Spíš pohladí po hlavě nebo popláceá po rameni.

Ovšem miminka... jsou prostě miminka.

Jsou nádherná. Rozkošná. Tak roztomilá, až to bolí. Jsou jako koťátka... ale lidská.

A královna Lenora *vážně* není objímací typ. Nicméně Olivii napadne, že je chovací typ. A přesně proto, o dva týdny později, když jsou novorozený princ a princezna představováni své babičce královně Lenoře, vloží moje

sestra do náruče Jejího Veličenstva malou Lillianu.
Nečekaně.

„Ach. No... dobře.“ Královna ji drží jako granát, který má každou chvíli vybuchnout. Napjatě a odtažitě. Pak se Její Veličenstvo na dítě usměje. „Ráda tě poznávám, princezno Lilliano.“

A Lilliana se rozbřečí.

Hlasitě a žalostně. A *hlasitě*.

Když si ji Olivia chce vzít zpátky, královna Lenora zvedne bradu. „Nech ji.“

Podívá se na ten roztomilý uzlíček a začne na něj mluvit... jako na psa. Na urozeného psa.

„Ne. Ne. Ne, to ti nepomůže.“ Nakonec vedle sebe položí Lily na pohovku a dvakrát tleskne rukama – rychle a ostře. A Lilliana přestane plakat a zamžiká.

„Děkuju, to je mnohem lepší.“

Královna je jako děsivější, zlejší verze Mary Poppinsové.

„A nyní, když ses konečně uklidnila, se s tvým bratrem vypravíme na vycházku do zahrad.“

Pokyne na chůvu, která holčičku vezme a uloží ji do kočárku.

„Není na procházku trochu zima?“ zeptá se Nicholas.

„Nesmysl. Čerstvý vzduch je pro děti prospěšný. S tebou a Henrym jsem chodila ven každý den a podívej, jak vám to prospělo.“

„To jsem nevěděl,“ zašeptá Nicholas.

„Inu, jsem plná překvapení.“ Královna si natáhne pár světle hnědých kožených rukavic. „Ujistěte se, že jsou pořádně zabalení. Budu s nimi chodit každé ráno. Christophere, запиšte mi to do harmonogramu.“

Strážci otevřou dvojité francouzské dveře a královna Lenora vyveze dvojčata ven do chladného, zamračeného dne. Po cestě na ně mluví a její hlas se nese až dovnitř.

„Narodila jsem se na hradu Landlow, během sněhové bouře. Porodní bába se k nám nemohla dostat, protože cesty byly neprůjezdné. Tak mě porodila babička. A to byla

příšerná žena, velmi přísná a rigidní. Vůbec nebyla vřelá a příjemná jako já...”

Logan mě obejmě kolem ramen a zašeptá.

„Teď můžu říct, že jsem viděl fakt všechno.“

EPILOG

Logan

O pět let později

Probudím se za zvuku hudby, která se tiše line z kuchyně. V tu chvíli vím, kde se Ellie nachází. Změnilo se to před třemi lety – začala vstávat dřív než já. Většinu času tráví právě v kuchyni, občas v pracovně, ale skoro vždycky poslouchá své oblíbené skladby. Dneska je to „Say You Won’t Let Go“.

Naše svatební píseň.

Podívám se střešním oknem ven – ještě je tma a prší. Je neděle, a přestože můžete každý den považovat za pracovní, pokud máte vlastní firmu, dnes pro S&S Security pracovat nebudu. Název firmy je spojením jmen St. James a Sullivan – nebo opačně – záleží, koho z nás se zeptáte. Tommy se do byznysu pustil se mnou a dost jsme se nadřeli, abychom uspěli. Je to dobrá práce, čestná práce.

Máme tým, který do domů instaluje bezpečnostní systémy, ale naší hlavní činností je výcvik a přidělování osobních strážců a stejně tak i monitorování objektů. I palác si najal naše lidi – protože máme výbornou reputaci, a navíc je zasloužená.

Nejsme žádní rváči – nepřijmeme jen tak někoho. Naši lidé musí mít přirozené vlohy, být cílevědomí a musí si svou pozici zasloužit.

Vylezu z postele, natáhnu si černé tepláky a sejdu do chodby. Dům jsem dokončil hned v prvním roce, co se sem Ellie přestěhovala. Dopadlo to ještě líp, než jsem čekal. Cihly mu dodávají stabilitu a nalakované dřevo se zemitými tóny mu propůjčuje krásu... a přítomnost Ellie z něj činí domov. V každé místnosti pověsila závěsy a zarámované obrazy. Minu jednu z ložnic po pravé straně – tu jsme společně vymalovali na modro.

Když dojdu do kuchyně, Ellie stojí u linky v bavlněném pyžamu a pokládá na chladicí mřížku vdolky. Nenápadně se k ní přiblížím zezadu a obejmů ji kolem boků. A samozřejmě přitisknu svůj penis mezi půlky její úžasného zadku.

Zakloní ke mně hlavu a její vlasy mě lechtají na hrudníku. „Nejsi po včerejšku unavený?“

Políbím ji na spánek a přivoním k její kůži. „Sex s tebou mě nikdy neunaví, Ellie.“

Rukama ji pohladím po vypouklé části břicha, kde spí naše dítě. Ellie je nádherná. Sledovat, jak roste s dítětem, které jsem jí udělal, mě proměnilo v divocha. Nedokážu z ní sundat ruce, když takhle vypadá.

Popravdě z ní nedokážu sundat ruce nikdy.

Navíc se ukázalo, že když jsme se rozhodli založit rodinu a vysadit antikoncepci, že hodně sexu... znamená hodně potomků. Teď je Ellie ve čtvrtém měsíci – s naším třetím dítětem.

„Dělej, Declane! Skoč. Chytnu tě.“

Z chůvičky na lince se ozve dětský hlásek.

„Takhle, Declane, koukej!“

To bude tříletý Finn, který navádí jeden a půl roku starého Declana, aby unikl ze své postýlky.

Zasměju se Ellie do ramene a ona se zahihňá.

Zahřmí nad námi. „Prší. Princezna Jane bude našťvaná, že se neprojeď na svém poníkově.“

Dnes máme v plánu návštěvu paláce kvůli oslavě čtvrtých narozenin nejstarší dcery Sarah a Henryho. Není to veřejná událost, jen malá a soukromá – rodinná.

„Henry jí klidně přivede poníka dovnitř,“ podotkne Ellie.

„To bude královna nadšená,“ utrousím sarkasticky.

„Princezna Jane si ho pěkně omotala kolem prstu.“

„Jako kdybys nedělal to samý, když jde o Finna,“ rýpne si Ellie.

„Finn ale nechce poníka. Chce k Vánocům bazuku – tuhle mi to řekl. Nejsem si jistý, jak to Santovi pomocníci zařídí.“

Ellie se rozesměje a ukáže na mě. „Rozhodně je to tvůj syn.“

Promnu si oči. „Jo, to je. Ale myslím, že ten nápad s bazukou přišel od tvého táty. Minulý týden si hráli na vojáky.“

Elliin otec lítá do Wessca každý měsíc – dělá to už léta. Pořád abstinuje, pořád žije v New Yorku a vede charitativní pobočky bister Amelia, které nesou jméno jeho milované ženy. Věřím, že právě díky tomu se konečně dokázal smířit s její smrtí – vzdal jí tím čest.

Z chůvičky se ozve šramocení, rána a pak vítězné radování.

„Tati, mami – zvládnul to! Declan skočil. Skočil!“

Políbím svou ženu něžně na rty.

„A Declan je neohrožený skokan po *tobě*.“

Chystal jsem se na kluky podívat, ale ohrádka na vrchu schodiště je zatím udrží v bezpečí. Čekám, protože se do kuchyně došourá zadním vchodem Tommy Sullivan a posadí se. Tváří se jako hromádka neštěstí.

Jako mnoho studentů, kteří se rozhodli pro rok odpočinku, se Ellie do školy už nevrátila, aby dokončila studium psychologie. Ovšem když bude chtít, stoprocentně ji podpořím. Nicméně se zatím zdá spokojená – stará se o naše kluky a já o ni.

I bez titulu je dobrá posluchačka, pomocnice a rádce pro naši rodinu i přátele. Ellie před Tommyho přisune šálek čaje a mně taky jeden podá.

„Asi to tak je,“ řekne Tommy. „Asi je fakt konec.“

Mluví o Abigail Haddockové. O doktorce Abigail Haddockové – nádherné lékařce s kaštanovými vlasy, se kterou se poznal před pěti lety, když se zotavoval po požáru. Žena, kterou kradmo políbil, a u toho předstíral, že je pomatený.

Ovšem jejich vztah je jako horská dráha. Podivný příběh o chtíči a lásce, o skrývání a hledání – oba jsou příliš tvrdohlaví, než aby přiznali, že jim na sobě záleží víc, než jsou ochotni připustit.

„Abby říká, že půjde na rande s tím doktorem, se kterým pracuje.“ Podívá se na mě. „Možná budeme muset toho

chlapa vytáhnout někam ven.“

Odfouknu páru z hrnku a pokrčím rameny.

„Dobře.“

Ellie se zamračí a těká mezi námi očima.

„Ne. Ne, nikdo se ven *tahat* nebude.“

Ukážu Tommymu palec nahoru a Ellie si toho všimne. Plácne mě do paže. A já se jen zaculím, protože je tak roztomilá, když se zlobí.

Jakmile zaslechnu, že kluci lomcují s ohrádkou, vypravím se nahoru a nechám svou ženu, aby si s Tommym promluvila o samotě a pomohla mu.

Jako pomohla mně.

Zachránili jsme se navzájem.

Navzdory deštivému počasí se narozeniny princezny Jane vydařily. Byla to legrace. Ellie měla pravdu – princ Henry opravdu přivedl poníka dovnitř. Toho pachu se v sále už nejspíš nezbaví.

Královna se mračila, ale bylo poznat, že si rošťárny svých potomků užívá víc než cokoliv na světě. Je potměšilá a umí to dobře skrývat – přesto jsem si mnohokrát všiml čertíků v jejích očích nebo cuknutí koutku, když si myslela, že se nikdo nedívá.

Navzdory tomu, že princezna Jane není dvojče Jejího Veličenstva, je jejím malým odrazem. Přestože jsou jí jen čtyři roky, svou prababičku uctívá, imituje ji a následuje. Královna je na to patřičně hrdá.

Stejně jako se Ellie rozhodla, že už se nevrátí do školy, princ Nicholas s Olivií se nevrátili do New Yorku. Olivia už k paláci nechová nevraživé pocity a vnímá ho spíš jako bezpečný úkryt než klec. A ani Nicholas nakonec nepovažuje své královské povinnosti za břímě. Baví ho děti učit o svém rodu a pomalu je připravovat na role, které jednou budou zastávat, pokud to bude jejich volba. Z jejich rozhodnutí zůstat ve Wesscu jsme měli všichni radost. Nicholas už není můj zaměstnavatel – je to můj přítel. Rodina. A to je mnohem lepší.

A s Ellie nejsme jediní, kdo seká jedno dítě za druhým. K princí Langdonovi a princezně Lillianě přidali před šesti měsíci ještě malého Thea. A Henry se Sarah mají kromě princezny Jane navíc tříletého prince Edwarda – s naším Finnem jsou nejlepší kamarádi – a taky novorozenou Margaret.

Život má své zatačky a zápletky a občas předem netušíme jaké. Ty mění, po čem toužíme, o čem sníme, a věnují nám požehnání, která jsme nečekali. Poslední dobou už nepřemýšlím o tom, že chci být součástí něčeho velkého. Protože jsem. Domov, který jsme s Ellie vytvořili, naše rodina – to je ta nejvznešenější, nejvzácnější trvalá věc, o které jsem kdy snil. Víc už nepotřebuju.

Když se po oslavě vrátíme domů, už je tma. Vykoupeme kluky a pak se k sobě všichni přitulíme na pohovce, já polonahý v kalhotách a oni tři ve svých bavlněných pyžamech. Ležíme pod měkkou dekou u zapáleného krbu a venku řádí déšť se sněhem.

Zatímco po mně Declan hopsá, jako kdybych byl jeho osobní trampolína, Ellie čte Finnovi pohádku – o dracích a hrdinovi, který zachrání dívku v nesnázích... a ona jeho.

„A žili šťastně až do smrti.“ Ellie s Finnem řeknou poslední slova společně a zavřou knížku.

Náš nejstarší syn se na svou krásnou maminku dívá, jako kdyby to byla královna vesmíru. „Protože jsou princ a princezna? Jako teta Liv a strejda Nick? Proto zabijou toho draka a pak žijou šťastně až do smrti?“

Ellie pohladí našeho syna po vlasech a otře se nosem o jeho.

„Ne, prcku. Každý může žít šťastně až do smrti, nejenom urození.“ Moje milovaná se na mě podívá s láskou a obdivem.

„Šťastné konce jsou pro všechny.“